

Maurice Moraine.

Maailma ==
== **walitseja.**

„Lubislehe“ faasanne.

Tallinn, 1928.

SIHID 70 000 500 000 000

2.500.000 !

Kaks ja pool miljonit eksemplari „Uudislehte“ on aasta jooksul läinud rahva hulka. Soovitage igaüks „Uudislehte“ oma naabritele, siis on see arv kahekordne.

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGUS

I.

Salafelts „16“.

Loosi „D'hirondelles“ määratumas saalis istuvad antiiklaua taga salafelthi „16“ liikmed.

Antiikraasjade, kallite vaipade, relwade ja lippude muuseumi meele tuletam tore saal oli peale rippuwate kroonlühtrite walgustatud kuuest- teistkümnest juurest küünlajalast — koosolijate ardu järele.

Musta lametiga ületõmmatud poodiumil seisis tugitool Rosterite sugukonna wabiga ja selles istus loosiomanik kolmekümnehaheastane lord Austen Roster.

Puhtaksäetud näojooned olid kaunid ja suurugused, jügewaist tu- mepriumest filmist paistis mõistus ja käskija kõigutamata tahe.

Magu lord, nii ka wiisteistkümmend küllalist olid wäljawalitult fra- fidesse riidetatud ja kuulusid wälimuse järele otjustades kõrgemasse selts- fonda.

„Gaston!“ kõlas käskiwalt jaali waiwuses lord Rosteri hääl ja ta hiiude peale tõusis tugewaõlaline imekspanuwäärt ilusate, heajüdamliku inimese filmadega satään noormees.

„Kuulen, „Maailma Walitseja“, wastas austama peakumardusega tugew noormees.

„On „Torpedo“ korras?“ küsis lord walitsejalikult.

„Sa, mylord. Masin omab nüüd ebahariliku jõu. Uued „Mol- nia“ mootorid annawad 12.500 hobusejõudu. Kiirus — kaksküada kilo- meetrit wee peal, sadakuusteistkümmend — wee all, õhus kolmsüada kilo- meetrit, kui kõik masinad käima panna. Mylord, ma olen kõik wälja- arwanud,“ wastas Gaston ja märknikku taskust wõttes, lisas: „and- med: kui läheme mööda maad üle Amieni, kulutame meie kolm tundi ja nelikümmendiks minutit, wee all, möödudes Marceille'ist — täpselt, pannes tegewusse kõik masinad, s. o. $12.500 \times 4 = 50.000$ hobusejõuga

— kaks tundi kolm minutit, aga kui õhuteel viietuhande meetri kõrgu-
sel — kaks tund kolm minutit ja üheksa sekundit.”

„Süna! Kahetunnne minuti pärast läheme teele,” ütles Roster
masaful käel olevale kellale maadates ja pöörates laua otsas istuva
kräsuspeaga ja tõmmuta mattnõoga noormehe poole, sõnas: „Floridan,
teie istute tüüri taha. Ega te asjata „Legion’i” ordenit rinnal ei kannata.
Vend on kiire! Siht — Monaco.”

Floridan tõusis ja ta peenelt joonistatud armas nägu löi hiilgama:

„Täna, mhlord,” ütles ta läikivail filmal ja näis, et uhkustunne
valgustas terwet ta painduvat fujut.

„Gaston, walmistage „Torpeedo” lennule,” kõlas lordi käst hele-
dasti jaali mõlwide all.

Gaston tõusis ja wäljus ruttu masfiinsest taotud uksest.

Lord Rosteri nägu muutus wiimuse pilwifeks. Siis hoidis ta pea
püsti ja naeratas.

„Gentleman’id! Greenwichi aja järele maandume meie ühe tunni
kahetunnene aja minuti ja üheksa sekundi pärast Monacos. Sealte
„Mängupõrgu”. Sa kahetunnne minuti pärast tagasi. Palun teid meie
traditsioonidest kinni pidada ja täita ülesande, nagu see kohane „16”
liikmeile. Palun teid, gentlemanid, mitte närweerida — jee on kõige
niskandim operatsioon. Jaa, Maurice, Androgenus, Rameks ja Ovi-
dius — teie kaitsete sissekäite! Herbert lasab „tritroliidi” jaali. Reist-
mine surwet! Niipea, kui hasardi õhwrud gaasi mõju all kangestumad,
panewad Olaf, Ana, „Kreol”, Egmont, „Kass” ja Erik walunta kohw-
reisse. Aga teie, mu tubli doktor Eben, peate „ülestõusu” konstatee-
rima. Saite aru, härrad, laufus „Maailma Walitseja” ja jurus laua
otsas oleva kella nupule.

Nõrwalusest ilmus kehakas nurgeline neeger.

„Bobby, mind pole kodus. Kui marquis de Lotreque kõlistab,
üttele, et tulen homme „L’Opera’sse”, ütles lord Roster liivrees teenijale
ja tõusis istmelt.

Teenija kumardas:

„Kuulen, sir.”

Lord Roster läts peaaegu terwet seinat katma maali juure, mis
hujutas jahipidamist hirwele ja wajutas seinas olevale nupule.

üistles ta meeldival naeratusel ligiastumail mõtte-

oialise. Kõik hakkas kõraltult pöranda alla wajuma — Iõi wastu teraw walgnis ja loigi filmi ette awanes üles torni wiim feerdtrepp.

Esimestena astusid jalakäiku Androgenus ja Maurice, nende järel teised.

Lord läks wiimajena.

Maal ilmus tagasi oma kohale ja kattis awause seinas.

Ülal, nagu mõnes näitlejate mugawas garderoobteas olid lauad peeglitega, neil grimeerimise, kosmeetika ja muud tarbed wälimuse muutmiseks.

Rapid seinte ääres olid täidetud mitmesuguste riidetega, wõttes hulk eraisikule, ja wormifandjaile tarwilikke peafasseid.

Silmapiilgul oli kõikide wälimus muutunud.

Mõni wiske pliiatiga, fleebitud murrud wõi hakenbarded, andsid neile täiesti tundmatu wälimuse.

Minult lord Roster ühki ei grimeerinud. Ta wahetas waid kaetud fideeme uue — lumivalge wastu.

„Täheme,“ ütles ta, kui kõik walmis olid.

„Kas maskidega wõi ilma?“ küsis piif blondiin halwal prantluse dialektil.

„Nummerdatud maskid. Kuid wõtame ainult kaasa. Täna on meie ehtendus, Ramses,“ jõnas lord Roster mingi pilkawa warjundiga hääles ja wõttes sigareti hakkas suitsetama.

Kõik wõtsid Dvidiuselt, kes juukselõikuri, grimeerija ja riietaja kohuseid täitas — mustad poolmaskid.

Lord Roster waatas kõik üle ja lausus:

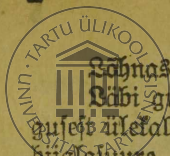
„Torpeedole“ ja miljonite juure!“

Dvidius kustutas elektri. Kõik hakkasid feerdtrepist alla minema, mis awanes pörandaukse awanisel.

See wiis määratumast lampioonist walgustatud dõnsusse.

Oli kuulda merelainete lastumist ja sifinat, mingisuguste nägemate haamrite tasast kopsimist.

III, kus lastusid lained, wiis waba plats määratu juure, tunnelisse ehitatud angaari juure...

Sõnna mereniistusest ja masinaõlist.

Räbi Granittaljus olema kitsa käigu tungis sisse veesi ja uhus walgust ületallatud angaari seinu, kust paistis läbi määratu suurte afende hülgajure ja oma wormilt figaritaolist automobili meeletuletawa laewa kere. Ei mingisuguseid rattaid — neli hiiglapropellerit külgedel — finnine „torpeedo“ puhtas rööbastikul olewas poolfoonujetaolises pejas.

Kui Lord Rosteri julge plaani kaaslased angaari astusid, juheldas nagu altwee wälja masina eesotsast Gaston, hüppas platwormile ja awas külguffe.

Etmesena astus sisse Lord Roster.

Mugaw kohase pehme nahkmööbliga jalong mahutas kõik tulijad.

Seledasti löid põlema waiwadega ületõmmatud toa nurkades wiolett lampioonid.

Räbi pronksraamis klaasukse paistis masinaruum: mingisugune antennitaoliste jarwekaste, silindrite, juhede wõrk ja määratu suur läikiw ballong liikawa regulaatoriga.

See ballong andis energiat neljale mootorile, millest igauks omas 22.500 hobusejõudu.

Ei ükski „16“ jeltki liikmeist, isegi Lord Roster ei teadnud Gastoni jaladust, ta furatlik leidus oli jaladuseks kogu maailmale.

„Torpeedo“ ninas oli masinate juhtimine ja juumaandmise kangid, ballongid põehappega ja õhupressimise pumbad, tüürid ja arwutu lõputu null mõõtjaid — seda kõike juhtis insener Ramses, „Torpeedo“ konstruktiooni leidur.

„Walmis“, ütles Gaston läbi illuminaatori jalongi ronides ja meaaniliselt kangile suledes hermeetilise ukse.

„Edasi!“ hüüdis Lord Roster ühte tugitooli istudes ja heitis pilgu kronomeetrile.

Töötasid ja rahusid ninas otsekui mingisugused rehitsejad. Plahwatas nagu magneesium ja wakis kõik.

Oli kuulda, kuidas metallpõranda all töötasid usumata tiirelt mingisugused käppadega rullid. „Torpeedo“ jalong walgustus äkitselt roojast lampioonide walgusest.

„Kas meie nõiakäpi liigutusel hakkas pesa majuma. Wajus kahele poole ja... „Torpeedo“ raudkäsitutustist.

„Kas heide, tekinud lõhedest tungis angaari wesi ja „Torpeedo“ kadus meele.“

Kustlusid kõik tuled angaaris.

„Oleme praegu wiiesaja jala sügawusel, ma tõusen lendu,“ ütles Ramjes kaptenikohalt ja käänas tõujaks määratud tüüri.

Kõi põlema wiolettivalgus.

Peaaegu 40° murga all tõusis „Torpeedo“ hirmsa jõuga ülespoole. Saatanliku kiirusega töötasid ninas propellerid.

„Kas kõik neli masinat töötawad?“ küsis lord Roster Ramjesele waadates.

„Ei, kaks,“ wastas jee ja, käänates nieldatud kangi ampèrmeetri kohal, lijas, „wiin üle 50.000 HP. peale.“

„Gaston! Kuudas on masinad?“ küsis lord tõustes ja läks wisse juure, mille taga paistis allapoole kummardunud inseneri kaju.

„Wylord, masinad töötawad ideaalselt,“ wastas Gaston ja pumpas ballongi kohal olewasse automaatõlitajasse õli.

„Kõik masinad käima!“ kuulis Gaston kapteni käsku, wajutas ruttu järjeft kõigele neljale kangile.

Weel hakkasid kaks läikimat trummi töötama, keerledes walgustitega oma telgedel.

„Stop!“ ütles Ramjes selgest ja trummid jäid filmapiltseft jersma.

„Lendur kohale!“ hüüdis Ramjes kõlawalt ja hakkas ruttu möss mortahwõlil ühendama wäikeft jõu ülekandeeslemente.

Waatas periskoopi ja sõnas rõõmsasti üle õla:

„Bahemeri! Oleme pinnal!“

Floridan pani ette kummalist wormi „prillid“, mille klaase ajetasid kumbitaolised kaamerad.

Läks „juhatusruumi“ ja istus owaallaua ette, millel ajetasid abinõud kiiruse, kõrguse ja õhujurwe mõõtmiseks.

Tugewa liigutusega keeras ta enda ees olewa tüüri, ühendas mootori radiaatori ja, pead Gastoni poole pöörates, küsis:

„On „Torpeedo“ lennuwalmis?“

„Jah,“ vastas Gaston, „üks sekund ja tiivad astuvad tegemusse. Kiirus kolmjada filomeetrit.“

„Eileas merepinnal kiituv „Torpedo“ muutus filmapilgul ümber — torpuse põhjast tungisid mälja metall-latid ja seal, kus keerlesid hiiglapropellerid, ilmusid tats määratupikka läikivat tiiba.“

Namses wajutas nupule ja neli kingstoni kadusid, ballasti refermaaridest kaskaadidena toett mälja purjates.

„Majnad täima!“ käskis Floridan, pilguga taemapimedusse tiindudes.

Säbi õhu lõitafid wägewad tiivad — otsetri hiiglane tõusis õhtu ja kadus horisjondi poole.

„Bavana hästii“ hüüdis lord waadeldes nende all möödalendawale weewäljale, — nii tahaks lennata loгу eluaeg lõputa ja piirita.“

Floridan wõttis kõrguse.

Sa kui „Torpedo“ lõikas läbi kuust hõbetatud õhujääri, pööras ta näo lordi poole ja ütles:

„Meie ees sõidab kustutatud tuledega prantsuse häwitajate eskadriil. Pigmeid on walwel. Ga-ha-ha.“

„Meid walwatakse?“ küsis Gaston pilkawalt.

Minu arwates — ja. Nende juun on — lõuna. Rõrgus 1500. Kiirus 120. Rõõtu neliteistkümmend aparati,“ vastas Floridan ja wajutas energilise liigutusega kiirusemäärajale kangile.

„Weel kõrgemale! Gaston, andke weel tuhande hobusejõu wõrra energiat juure,“ ütles ta, „ja ma saadan siis neile planeetidepuuljast kõrgusest üllatusel!“

„Floridan, mis sa jälle oled mälja mõelnud?“ küsis lord pead tõstes ja healmeelil noormeesit waadeldes.

„Mylord, lubage mul neid hirmutada.“

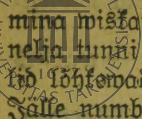
„Millisel kombel?“ naeratas Roster.

„Ma wiskan nende kessele paar tritroliidi kapslit, mis mõjuvad nelja tunni pärast.“

„See on idee!“ hüüdis Herbert. „Ma olen juba ammu tahtnud proowida, kuidas mõjuvad nad teatud aja järele.“

„Kuidas on see wõimalik?“ inestas lord Roster.

„Wäga lihtsalt: Floridan mõõdab „biskoobi“ abil wahje ära, aga

 minna misjon kapslid gondooli. Seft neil lõpeb ju walweteenistus täpselt
 nelja tunni ja kuue minuti pärast. Maabuvad ja olge lahked — kaps-
 lid lõhkemad automaatselt. Ha-ha-ha. Pilotid uinuvad termeks päewaks.
 Salte number,“ wastas kronomeetrile waadates Herbert.

„Pidagel Nad pöörafid tagasi,“ ütles Floridan illuminaatorist alla
 waadates ja keerates omis „prilles“ kauguse regulaatorit, lisas: „juba
 on tuled. Näen ühel mingisugust liikumist. . . Mis see on? Wast niid-
 sama olid nad meist kuueistkümnne kilomeetri kaugusel. Wiies aparat
 esimelst reast signaliseerib. Nii-nii, härrad pilotid, teie märkasite meid.
 Gaston ja Ramses — energiat! Rõrgemale ja kõrgemale! Proshektor
 tegevusse! Miljon küünlamalguft neile näkku!“

Selgelt töötasid masinad. Gullumeelne kiiruse sümfoonia! Rõgu
 meri oli kallatud üle pimestawat wiolettwalguseft.

Proshektor purskas alla mõõtmatu walguswöö ja jelles wilkufid
 wäikeste täppidena paneuroopa walwearmee jagadusse fattunud aéro-
 plaanid.

Terwe aparaatide reastif kaldus kõrwale teest.

Tuled jõelufid nagu nahkhiired, kes heledasse walguswöösse on fat-
 tunud.

„Torpeedo“ tõusis tuhande meetri wõrra.

„Sirmutage neid omast püstolist,“ pani Floridan Androgenusele ette.

Kollakate juustega ja pruunifilmaline hästirietatud pikakaswuline
 dandy noogutas pead.

„Teie lubate, lord?“ pööras ta austawalt lord Rõsteri poole, wa-
 tes frakitasust niileldatud püstoli.

„Palun,“ wastas lord pead nikutades lahkest ja figarit suitsetades
 toetus küünarnukkidega tugitooli seljale.

„Kui „Torpeedo“ eskadrilli kohale jõuab, ütles „tuld“, lausus Andro-
 genus külgilluminaatorit lahti tõugates ja oma automaatpüstoli rauda
 läbi amause ruumi juhtides.

„Walmistu,“ jõnas Floridan ja hüüdis pärast minutilist waitust
 heledasti „tuld!“

Rõik tormasid põrandas olemate klaasilluminaatorite juure, millesse
 olid ehitatud kaugewaate pinoklid.

„All lõhtes midagi hirmsa jõuga, langes ja lõi põlema violett-
tuleleekides.“
„Oietui oleks „Torpeedolt“ mitu tonni lõhtecainet misatud — wärjtes
õht plahwatusest.“

„Kapsel lõhtes kolmetuhande meetri kõrgusel,“ hüüdis Floridan,
kiindudes silmadega määsawatse violettleekide merre. „Djastasti, Andro-
genus!“

„Püütiline üliwõim,“ naeratas doktor. „Ei taha enam kõseti
ümberkolida.“

„Selle püütilise üliwõimuga sunnime meie weel maailma alluma
„16“ statuudile,“ ütles Androgenus, „see on nendele signaal . . . meie
algasime sõda. Kas pole nõnda „Maailma walitseja?““

„Jah,“ wastas lord mõblilikult, ja, tänulikult Androgenusele maada-
tes, jättas: „meie algasime nende tsiwilisatsiooni vastu sõda. XXI. aasta-
saja kultuuri vastu. Oleme waenlased kõigile, mis ei ole loostkõlas meie
waadetega. Kas hukkume meie, wõi sunnime maailma tunnustama, et
ümberlõikamatult kõigil on õigus õnnele. Me pole kättemaksjad, ei,
teostame waid meie juure õpetaja Dshindarose taht. Meie käes on kõik
inimliku geeniuse saawutused. Tehnika on — meie ori! Wee stihiad ja
õht meie kaasklased. Teil on õigus, Androgenus: meie oleme maailma
pahedega sõda alustanud.“

„Ja meie wõidame!“ hüüdis Gaston, „meie loome uued masinad ja
kui waja, ehitame neile Marsile baasid, kuid sõja wiime lõpule! Kas pole
nõnda, Ramjes?“

„Tõsi, mu sõber,“ wastas Ramjes waimustatult käsi kuimwatades.
„Ma olen juba wäljatöötanud Marsile lendamiseks uue lendkuuli tüübi.“

„Marsile lendamiseks?“ küüsis rõõmsasti heledajuukseline rootslane
Olaf. „See on mu unistus. Lõendada maailmale, et seal on elu — jee
wõit wõrdub juba Gallilei wõi Furnieri wõitudule.“

Lord Rooster kuuldas tähelepanelikult oma sõprade jutlemist — teda
kiitis nendega ideede ühtlus: inimkonna wabastamine sõjawõimu alt,
wõimuorjusest ja nõrgad tugewate eksploatatsiooni alt.“

„Ütlekanda masinad 15.000 jõu peale,“ ütles Floridan läbi ruupori
ja keerates kangi wiraashile, juhtis „Torpeedo“ kauguses wilkumate
massiwõjete mägede poole.

Kiitavad, paisates hiiglase paremale poole. "Headid, mhlord!" lausus tugitoolilt tõustes Egmont ja suundus matsunõueteparaadi poole, mille kohal löi põlema signaal. Pani klapid kordadele ja, pliiatsi mõttes, hakkas telegrammi üles kirjutama.

"Kust?" küsis lord Roster rahulikult.

"Shifreeritud, mhlord," vastas Egmont, "lähetejaama pole näidatud."

"Missuete shifr?"

"Neli — kaks — neli — viis, mhlord."

"Lean. See on ta," ütles lord rõõmsalt ja ta filmist paistis soojus, "andke, ma deshifreerin."

Egmont täitis bloknoodilehe raadiotelegrammiga ja tuli lordi juurde tagasi.

"Palun, mhlord," ütles ta lord Rosterile shifriga täidetud estafetti ulatades.

"Kabil — Nero — Mars — Nasturtfiad — Saturnus — Garibaldi — Titus Livius — Berill — Westa — Gamma — Ultra — Sabre — Trofes — Pompei — Schlla — Verdi — Rooma — Buddha — Tertia — Magellan — Muide — Uni — Religioon — Päike — Poolus — Drahma — Adagio — Etwaator — Stop", luges lord Roster ja mõttes taskust deshifri kirjutas raadio siju kohale deshifreeritud: "Meilnuline kapitali asjotfiatšiooni kongress asigneeris miljard kuld-dollarit kuueviiskümne hävitamiseks. Panaasia orden teeb mulle kohuseks termitada sind ja teatab et Osjafi Garisjo astub „16" hulka. Elagu „17". Diana."

Lord Rosteri nägu löi hiilgama.

Ta tõusis ja lausus kõvasti pühalikku häälega:

"Sõbrad! Meile on sõda kuulutatud. Meie mõtame nende wäljakutse vastu. Miljard kulda on nende poolt wijatud meie hävitamiseks. Ede Diana teatab, et jaapani õpetlane Osjafi Garisjo on soomi andanud meie ridadesse astuda."

"Surraa!" hüüdis Gaston meelelt.

"Surraa!" kõlasid pühalikult teiste hääled.

"Gentlemanid," jattas lord, läega märki andes enda kuulamiseks, "meie läheme nüüd Panaasiaga käsitäes. Paneuroopa ja uus maailm

on meie armsamad waenlased, kuid meie ei wõrse meie wiisatud wälja-
laste-tunnust ülestõstes. On selge, et nad on saanud meie ultimaatumi
sõjariistade mahapanemise asjas. See on mastufeks meie. Miljard
dollarit! Kas jeda pole wast wähe humanismi idee häwitamijeks, här-
rad pankurid?"

"Rahklemata, mhlord, wõit on meiega," lausus tõnmu „Aeol“,
kes oli kunagi printsiitiitlit kannud, „meie wiime endi maailma wabas-
tamise idee wõiduka lõpuni. Kui jaapani õpetlane Osaki Harisjo täna
meiega ühines, siis pole kaugel tund, millal kõik teadusehiiglased „Töö
ja Rahu“ asjotfiatsiooni liikmed on."

"Teil on õigus, mister," wastas lord Roster sellele, „meie peame
weel wäljakannatama lahingu ühendatud kapitaliga. Meie peame maa-
ilma töötajaid weenma, et meie idee pole kommuna utoopia, oo ei,
meie teostame reaalsel rahwaste wendluse ja anname töötajale au-
koha uuestiõündinud Atlantise ülesehitawas töös."

Lord Roster waatas kõhna tõmmuka, pronksikarwa, fleebitud habe-
me ja wurrudega Anale — egiptlasele, kuuljale waaraode ja piramii-
didemaa iseseiswuse wõitluse juhile.

"Ana — sinagi näed weel Cheopfi piramiiti roheline lipuga kroo-
nitult," ütles lord ja ta näole tekkis kaugete unistuste naeratus.

"Ja ma, mhlord, näen waba Tetuani ja seal, kus on nüüd „La
Cazerne Devere“, püstitan kesk kõrbet obeliski riffide Marokko eest lan-
genute nimedega," hüüdis hiilgawail filmil matt, otsekui profsist wala-
tud hiiglane ja tõustes lastis rinnale pea ning lisas: „mhlord, termitan
kabiilide suguharude poolt maailma rahwaste liitu ja ta käskijat —
lord Rosterit. Scidar-billa-ik-sude!"¹⁾

"Tänan sind, tõnmu wend. Scidar-billa-ik-sude-mantschar kil-
jan,"²⁾ wastas lord ja Floridani poole pöördes küsis kõwasti: „Kus
meie nüüd oleme?"

Weel kakskümend seitse minutit ja neliteiskümend sekundit ja
„Torpedo“ lastub merele kääbusriigi „Monaco“ kallaste ligi, fir,"
wastas Floridan walgustatud kaardile ja seinal olewale kronomeetritele
paadates.

1) Wõit on meiega, edasil

2) Wõit on meiega — edasi — kallid wennad.

"Malnistuge, gentlemanid," käskis lord ja taskust kindad mõttes, pani need kätte.

"Creol" ja "Kass", teie lähete esimestena kassinosse, siis teised. Gerbert lasseb "tritroliidi", kuid mitte warem, kui mängijad minu termitust kuulevad. Urusaadawalt hoidke gaasipüstolid walmis, härrased, võib olla awaldab keegi wastupanu. Sina, mu sõber Dwidius, kättesta telefoniühendus ja „aoliidist“, jädeme raadiojaama lastes, tule meie juure tagasi. Kõik waluuta sumadanidesse ja tagasi," andis lord Roster käske, „Torpeedo“ seinas olewasse kaugelenägemise prisma waadates.

"Mylord!" hüüdis Gerbert, silindritaolift nõud „tritroliidiga“ käes hoides, „ma uinutan nad pooleks tunniks. Panen surwe 9° peale ja la' elawad surmatunnet üle. Rohkem austust meie wastu. Rujutlen, kuidas nüüd kogu maailma ajakirjandus kirjab. Ha-ha-ha."

"Egmont, saatke see raadio," ütles lord taskust bloknoodi mõttes ja kirjutas:

"16" pani toime „Monte-Marlo" ekspropriatsioonile kapitali asjotsiatsiooniga wõitlemisfondi tõwendamiseks. Homme täpselt kell neli wiisteistkümwend minutit pärast lõunat teen ma „Office Foreigne'is" wäljawõtte salajasiid dokumentest ja teatan maailmale sõja ettewalmistusiid Paneuroopa ja Panaasia wahel. Dodake raadiotelegrammi kell kuus õhtul.

Maailma Walitseja."

Lord andis wäljarebitud lehe juuretunud Egmontile ja tõusis.

Suitsetas sigarit ja lausus täieliku filmawerega:

"Homme sõidan ma üksi tegutsema, härrad. Lean, see on määra jurmaga, kuid wajalik."

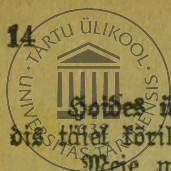
"Milles on asi, mylord?" küsijid korraga mitu häält.

"Ma pean tungina inglise ministeeriumi ja tooma paati Euroopa föderatsioonide-wahelisi salatokumente. Ma kasutan Maurice leidust. Katsetan ta ujumisaparaati," wastas lord Maurice'le waadates..

"Mu „Phoenix" on Teie teenistuses ja ka mina," ütles toredasti riidetatud, painduw ja noor jarmprilles ihataän kumardades.

"Ei, ma üffi," kordas lord Roster, „tänan teie lahkuse eest."

Floridan tõusis istmelt.

Sõdes ühe käega hiiiri, teiseaga maandumiskangile furudes, hüüdis täiel kõri:

„Meie maandume. Balmistuge, jõbrad.“

Silmapiik hakkas „Torpedo“ alla lastuma.

Tiivad tardusid, häälitult hakkas hiiglane alla langema.

Kabiinides löid põlema mattlambid.

„Illuminaatorid avada! Radiaator kuus — kahessa ja kümme kätina. Ühendada „nitran“ 3000 h. jõu peale. Tiivad koristada!“
Jadasiid Floridani kävad väeülemale energilikkusega.

Ramses ja Gaston töötasid.

Keerlesid silindrid „nitraani“ energiaga — antennitaolised kolm-nurgad keerlesid violettikiiri kiirgades.

Amatud illuminaatoreist kuuldus juba merilainte mõrgeid ja kära.

„On kõik mastides?“ küsis lord kõiki ülemaadates.

„Ideede eest — edasi!“ ütles ta nõõpaugust mõetud roofi tugitöö-
like viisates.

Sigaritaoline hiiglasilinder langes aeglaselt meepinnale.

Paiskas laineid ülespoole ja kõitudes tardus pika siluetina kuul-
walguse.

Amatud luukidest tungis sisse värsket meriaroomi, öö-milu...

Sele prohhektoritöö otšis kallast, ronis kõrgele mängupõrgu lõssi-
terasile ja libises ümber selle.

„Edasi!“ ütles lord laemaninna kogunud maskeeritud gentlemani-
dese.

„Torpedo“ lähenes kuulmatult sadamale.

Uvanes hiiglane ja sealt väljusid lord, Floridan, Herbert, Ana,
„Aeol“, Erik, Sven, Sad, Dvidius, „Rafs“, Olaf ja Maurice.

Ramses ja Gaston jäid „Torpedole“.

Palmialleed mööda läksid nad valgusest ülekallatud mängupõrgu
eesuise juure — Herbert, Dvidius ja „Aeol“, nende järele kumargile
ja hiilides „Rafs“.

Herbert furus närvilikut fraki hõlma alla peidetud silindrit „winu-
tajat“ „tritroliidiga“.

„16“, kostistas lord maguooliapõõsajait signaali

„16“, vastas „Aeol“ waemaltkuuldavalt.

Mad. Liffid kasiino peegelusse juure.

Uks möttis maske eest.

Kullaga õmmeldud mundris neeger tõmbas uksa lahti.

Silmapiilgul oli Herbert ta ees.

Uksehoidja filmad tardusid hirmust.

Ta nägi maske märgiga „16“. Uvas juu ja kisas.

Tormas foiee poole — kuid Herberti käes välkus silinder, midagi plõksatas kuivalt. Dundus otsekui mandilõhna.

Neeger wiipas kättega ja tuitus. Vanges maibale...

„Üks on valmis,“ sõnas Herbert „Kreolile“.

Ovidius möttis taskust „aoliidi“ ja sihtis jellest enda ülesleitud metallide julataja-aparaadist heleda ultra-violett kiirtevihu foiee seinale olemaile telefonijuhedele.

Ragu paberlindid löid juhed leetima ja langesid julatajast katkestatult põrandale.

Uvanes lai uks — siise astus lord Roster.

Rahest mängupõrgu jaalist kuulbus häälekõminat.

Ühes mängiti ruletti, teises „baffarat“, „bridge“i ja pofferit.

„Esiteks rulettjaali,“ jostistas Herbert lordile ja juundus jiidportijäarest kaetud uks poole.

Lord noogutas pead.

Esuse taga kuulbus õõtsuli hultge.

„Ras“ oli juba kolonnide mõlvistiku all teisel korral ja hävitas kasiino raadiojaama wiivaid juhesid.

Foieesse tulid lordi märguande põhjal omapärasejt retkest osamõtjad — igaiiks asus oma kohale.

„Mine, Herbert,“ lausus lord sofinal ja möttis figari, pani selle suitsjema.

Pani monokli filma.

„Mitte paigastiti!“ kõlas huikena jaalis Herberti hääl.

Sajad pead pöördusid hüüdja suunas ja kõiki valdas kirjeldamatu hirm.

„Ruusteistkummend! Ruusteistkummend!“ hüüdsid mängijad elajalikus hirmus.

Kuivalt plõksatas Herberti käes silinder „tritroliidiga“.

Rekt jaali nullus walge kerate ja lõhkes sintjas-kollaka suitfutom-
buna.

„Gaasid, gaasid, hoigasid kellegi kähisemad hääled.

Saal hakkas tiiresti sintjasse suitshuuttu mässuma.

„Teie alistute mulle,“ ütles lord Roster uhe juurest, „kolmeüm-
nets minutiks. Standad, ma hoiatan teid wiimane lord: ruletmängud
on meie organisatsioonist poolt keelatud. Küllalt on hasardi meeletusist!
Küllalt neetud tõe ohtureist! Kui „Dossi“ ukjed ei suleta, wotan ma
enam ülitwõimsamad abinõud tarwitusele. Nii siis, kõigeparemat, mes-
dames ja monsieur's.“

Gaas lastus juba waltjashalli linikuna pika laua kohale.

„Uste juure!“ käsutas lord soieesse ja wäljus Herbertiga jaalist.

Jäid winnas gaasipüstolitega uste juure seisma. — — — — —

Ja mõne sekundi pärast tardusid kõik need elegandid, ehitud mit-
mest rahmusest ja seisusest kastiino külalised, uinusid „tritroliiti“ sisse-
hingates.

Baaniline hirm „16“ ilnumise puhul otsetui paraliseeris neid
juba warem lord Rosteri käskudele pimedalt alluma.

Baardilaudade taga tõusis kirjeldamatu hära.

Pilgud kiindusid sisseastuma pika aristokraadi peale, kes astus
jaali tugewa maskis dandy jaatel.

„16“ nimel ei tohi keegi paigalt liikuda!“ lausus lord Roster
peogrupi poole minnes.

„Tritroliit!“, langes terasena lordi käst ja Herbert lastis üles-
poole.

Kolmsada neliteistkümmend daami ja härrat siljatasid ja nende pil-
gud kiindusid tühtri alla tekkinud walgele tombule.

Kolmsada neliteistkümmend daami ja härrat kuulsid kuim-jelget
plahmatust.

Ja nende hirmust moonduud, laienenud silmad nägid sinakjat
suitfulainet.

Keegi ei mõelnudki wastupanule.

„Tritroliit“ andis end warsti tunda.

Loredad daamid kallites tualettides ja nahkades, elegandid kawa-
lerid fraffides ja silindrites — muutusid näost, hirmu asemel omasid

nende nääd mingi haiglaselt unise ilme, filmad sulgesid ja pead wafusid rinnale.

Kõik waitisid „tritroliidi“ paralüsatfiooni mõjul.

Lord Roster andis signaali ekspropriatfiooniks.

Laudadelt kadusid jumadanidesse kuldwaluuta hunikud ja kirjud paberrahad.

Wäljapanekute kohale kirjutas lord Roster kriidiga pealaua rohelisele kalewile:

„16“ hoiatab lugupeetud seltskonda jarnaste loalluste koradamiste eest. Sellal mängite teie hafardi meeletuses warandusi maha, kui meie tunneme rahuaate teostamise teel jumadest puudust. Ma nõuan „Mängupõrgu“ julgemist.

Maailma walitseja.“

„Täheme siis, gentlemanid,“ hüüdis ta Herbertile ja Iigiastuwale Swenile: „Laske wälja „neotritroliidi“ laine.“

Doktor muigas.

„Milleks, lord? Raj' magawad, effekt on mõjuwan!“

„Tõsi,“ oli ka Herbert nõus, armastusega oma filindriile „uinutajale“, waadates.

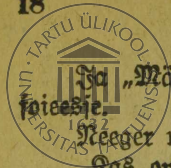
„Süüwa. Tagasi teele!“, andis lord Roster sõpradele järgi ja mängijate ridadele waadates, näeratas, „näete, misjugune inimestekari. Meid on ainult mõni ja nad alistuwad.“

„Nad teawad, et see „mängufann“ on nende floorigist hädaohtlikum,“ tähendas Herbert uhtewõitu oma filindrit tõstes, „nad teawad, et meie käes on asjad, mille wastu nendel wõijluswahendid puuduwad.“

„See on tõdel! Ja meie ei üllata maailma ainuüksi nende „mängufannidega“, nagu ja üttled!“ hüüdis doktor. „Ma töötan praegu „ge-notifoli“ kallal. Waat' see on wastuniürk nende floorigile ja teistele gaasidele. Üks gramm katab sajamiililise mürgitatud atmosfääriala.“

„Maailma walitseja, kõik on walmis,“ ütles jaali tulew Ana, „reisikohwriz on neli miljonit kullas ja kuusjadatuhad dollareis.“

„Bravo,“ hüüdis lord, „jälle on wara. Müüd on järjekord „Union Banga“ käes. Selle teostame kesknädalal. Ma sain andmeid, et asotsiatfiooni fond on sinna paigutatud. Meie wõtame nendelt selle, mis on meiwastafeks wõitlusfeks määratud. „Torpeedole“, sõbrad!“

„Mängupõrgu“ surmavaikusel kogusid kõik lennuist osavõtjad

Neeger norstas edasi maibal ja liigutas huuli.

„Kas on kõik korras?“ küsis lord üle kõigi tungiva pilgu heites.

„Jah, mylord,“ kõlas heledalt ülalt.

Kõik tõstsid pead — seal istus kandetalal „Kass“ ja kruvis portfeelanijolaatorit.

„Aga mida teie seal teete?“ küsis lord naeratades. „Milleks teile seda vaja?“

„Saladus, mylord,“ vastas see naeratades ja wiskas mitu fakti-täristatud juhet üksteise peale.

Kiskus isolaatori wälja ja hüppas ahwi paindumusega sellega ornamentidega kaetud ja roheline plüüshi kobaraiist ümbritsetud kolonnile.

„Edasi — loju,“ käskis lord ja, neegrile waadates, ütles Swenile: „andke talle wedelat „neotritroliiti“ nuusutada. Rahju on sellest mustast mehikestest, sest ta pole ju milleski süüdi, aga on jah „furnud“.

Doktor wõttis taskust pulwerisaatori ja pritis neegri nägu punase medelifuga.

Neeger aewastas esiteks, awas siis suu, laffus huuli ja firutas käed wälja.

„Hüüd tõuseb, läheme siis!“ lausus lord ja Swenilt käealt wõttes, läks uffe juure.

Temale järgnesid teised.

„Torpeedo“ juure jõudes, nägid nad Ramsese propellerite juures askeldamat.

„Kas walmis, mylord?“ küsis ta lordilt, pilku läikimaill harudelt ära pöördes.

„Teele!“ sõnas lord ja läks „Torpeedo“ teras-teres awatud uffe poole.

Wõne sekundi pärast tõusis meelt must hiiglalind, lõi tiibadega läbi õhu ja tõusis keerledes kõrgusse, juundudes itta.

„Kolmsada kilomeetrit!“ hüüdis Floridan heledasti ruuporisje. „energiat, isandad, energiat!“

Lampioonide wioletwalguses oli ta otsekui ekstaasis, nagu ära-jeletatud ja taunis.

„Energia!“ hüüdis lord Rostergi, kinnast jurudes ja doktori vastu tugitooli lastudes.

II.

Salatokumentide äraviimine.

Inglise välisministeeriumi peaukse ette weeres tore „Rolls Royce“ auto.

Sealt astus välja elegant härra ja jammus ruttu westibiüüli.

Wiskas palitu ja silindri Suur-Britannia mapiga livrees uksehoidja kätte ja küsis jeltelt:

„On lord Birmingham siin?“

„Jah, mylord, ta ootab teid,“ vastas uksehoidja ustawalt, „palun tõusta teisele korrale.“

Uksehoidja läks listi juure ja awas ukse.

Uksand korraldas monoklit ja järgis talle.

Wäike pikolo sinijes mormimütsis ja kuues julges tulija järele listi ukse ja pani tõstemasina töösse.

List peatas teisel korral.

Astus ligi juurjalgune halli põsthabemega ministeeriumi fuller ja jügowasti kumardades listist wäljatulewale lord Rosterile, lausus:

„Gärra minister palub teid kabinetti.“

Lord Roster naeratas meeldiwale wanamehele:

„Teie ikka weel mäletate mind?“

„Kuidas ei peaks ma mäletama. Teie olete ju lord Whitemann, meie heategija lord Kennedy, kadunud ministri sõber,“ vastas wanamees selgel pilgul lordile waadates.

Roster astus massiwse tammeukse juure, millele oli kirjutatud:

„Lord Austen Birmingham,
wälsminister“.

Wanamees koputas ettewaatlikult uksele ja astus sisse. Tuli beagi tagasi ja usti lordi ees pärani liikates, tardus austawasje poofi, pead alla kumardades.

Lord Roster astus rikkalikku, mugawasje ministri kabinetti.

„Kõrgete laua tagant tõusis piff, energiliste näojoontega ja juba hallitsminem lord Birmingham.

„Stige, mu sõber, jutustage mida uudist. Tulite teie ammu sealt?“ küsis minister, waadeldes lordi ilusat, suursugust nägu.

„Kuujeteistkümnendamaal jelle kuu päeval olin Jamaikas, Panaasia tagasihõudmist on teile,“ lausus Roster rõõmsalt, ministri käsi jurudes, kellega oli sidemeid alles hoidnud juba Oxfordi ülikoolis wiibimise päiwilt.

„Stige, mu sõber, jutustage mida uudist. Olete teie ammu sealt?“ ütles minister, waadeldes lordi ilusat, suurtugust nägu.

„Kuujeteistkümnendamaal jelle kuu päeval olin Jamaika Panaasia kongressil. Ah, milline linn!“ hüüdis lord Roster waimustatult. „Wiisteistkümmend miljonit elanikku. Walgest marmorist paleed, lossid! Templid! Teatrid! Meie Paneuroopa on nüüd maha jäänud!“

„Jah, ma tean,“ ütles minister ohates, „meie itka sõdime ja sõdime. Aga see wiib kõik meie kultuurisaamutused ei millegile.“

„Ma kuulsin, et Paneuroopa ja Panaasia konflikt ähwardab uuesti sõjaga. On see tõsi?“

„Rahjuks jah. Panaasia ei soowi astuda „üleilmlike töö ja kaubanduse asotsiatsiooni“.

„Teiste sõnadega „Kapitali Liigasse“?, küsis Roster lord Birminghamiga bis-a-bis istudes.

„Aga teie olete suurepäraselt orienteerunud!“ hüüdis minister hea südamlisult ja, lord Rosterile hõbekarbi figaritega ulatades, lijas. „halun.“

„Tänan, lord, kuid ma suitsetan waid figarette,“ ütles lord Roster armjalt.

„Aga ma suitsetan wana kombe järele piipu, kuid ei pea seda toreduft siin endale lubatuks,“ ütles lord Birmingham naeratades ja lijas figarit suitsetades: „jutustage siis ometi, mis on seal, tolles saladuslikus, juletud ilmajaos uudist?“

„Palju, lord, palju huwitawat. Panaasia on sõjaks walmis.“

„Ei mõi olla,“ hüüdis minister.

„Rahjuks ja. Marsjal Kun-Dani armees loetakse 156.000.000 okupatsioonivolontieri. Seit nüüd mõib jutt olla ainult Paneuroopa liivideeritajest ja — —“

„See on — kuidas okupatsiooniga?“ kinnistas minister, imestades lord Rosteri peale vaadates.

„Sun-Dan publikusis rahvale üleskutse, milles räägitakse, et sõjast ei või juttugi olla. Panaasia ei soovi seda, aga kui Paneuroopa rahust on tiidunud, siis võetakse väljakutse vastu. Ja kuu aja pärast on Panaasia armee staap Paneuroopa tšentris.“

„Ha-ha-ha,“ hakkas lord Birmingham naerma, „kui neil on 156.000.000 okupaatorit, siis on meil 150.000.000 dresseeritud sõdijat. Shuhavitajate eskaadrid. Tankid . . . Laevastik, milles viisteistkümmend tuhat üksust. Tehnika. Ei, lord Whiteman, asjalased on lihtsalt kaasa-
kistud.“

„Teie lasite filmist ühe asjaolu, mis erilise, väga juure tähtsusega,“ lausus lord Roster ettevaatlikult.

„Milline?“ küsis minister.

„16,“ mõtkis lord Roster lafooniliselt sõna.

Ministri näol kajastus erutus.

„Mida see salt siis ette tahab võtta?“ küsis ta.

„Panaasia leiab nendes abi.“

„Kuidas nõnda? Kas tõesti? Meil pole selle kohta mingijuguseid teateid. Peale selle on Paneuroopa riigid võtnud tarvitujele kõik abinõud selle röömlisalga likvideerimiseks.“

„Röömlid?“ küsis lord Roster imestusega. „Miks?“

„Kas teie ei tea, misjuguise tüüga nad valmis said?“

„Ei, aga misjuguisega?“

„Eile oli ju lend Monte Carlo peale.“

„Ja mida siis, kas õnnestus?“

„Arusaadavalt. 150.000.000 miisit röömlid ära,“ vastas minister, närvilikult förmega lauale koppsides.

„Kes on need „16“, teie arvates, lord?“, küsis Roster, tungimalt ministrile filma vaadates.

„Ei tea. Kõik teated ei kõnele midagi kindlat. Pariisi teadete järgi — akeristid, Madriidi — riffabiilid, New-Yorgi — anarhistid, aga meil on andmed, et see on ebapatšifistide *) grupp. Arvake ise — lennud

*) Patšifist — sõjavastane.

partide ja manguafutuste kallale. Selles on vähe ideelist, kas pole nõnda?"

"Kas on see õige, et neil on miski kummaline finnipüüdmata „lind“ ja „unekaafid“?"

"Õigus, jahjuks. Meie aeroplaanid ei suuda tabada seda „silindrit“. Kuid müüd astuvad nendega võitlusse Paneuroopa parimad detektii- mid," vastas minister ja ta filmis puhkes rõõmutuli. „Müüd mõtsid Mac Conrady ja Vincent Voicienne „16“ jälgimise endale. Ega nad enam laua ei hulgu — lõks on neile ülesseatud," lisas minister ween- dunult.

"Ah, nõnda," noogutas lord Roster peaga ja kiindus pilguga tule- kindla kapi terasuksele.

"Teie olete veel ifka geograafilise jeltsi liige?" küsis lord Bir- mingham pärast lühikest pausi.

"Jah. Müüd valmistun professor Bucheliga väljakaevamiskespe- ditfioonile Kobi kõrbesse."

"Waat' kuidas! Teil on kustumatu energia, reisida aastaid mööda kõrbeid. See on kolossaalne!," hüüdis minister.

"Mis teha, see on mu firk. Kellel on firk poliitika vastu, kellel jälle kunsti või golfimängu vastu, aga ma armastan reisida. Riskee- rimine ja riskeerimine. Hädaohud ja hädaohud. See on mulle kõik," vastas lord Rooster ja kompas westitastus silindrit „tritroliidiga". Seitis uuesti pilgu kabineti seinale ehitatud tulekindlale kapile ja mõtles:

"Seal nad on . . . Pean nad kätte saama, muidu on hilja rahwaste kofkupörte ärahoidmiseks. Salatokumente ära wiies wõin ma wassida kõik plaanid. Peab juba tegutsema."

Tehes täiesti rahuliku näo, pööras ta järgmiste jónadega ministri poole:

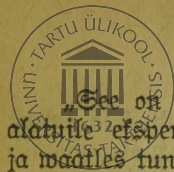
"Lord Birmingham, kas Teie teate, kes on see „maailmawalitseja“ nüüjugune?"

"Ei tea," vastas see pead raputades ja imestades.

"Aga ma tean," vastas lord Roster naeratades.

"Teie teate? Ei wõi olla!," hüüdis minister hõmmastatult.

"Jah. Tean. See on tähtsa ja kuulsa wanaaegse soo järeltulija. Ta wapil on lumivalged liiliad ja kaks loorberimanikuisi seotud mõõka."

„See on absurd, lord Whiteman. Aristokraatia ei lähe niisugusele alatuile³ eksperimentele,“ waidles minister kulmi krimpjutades wastu ja waidles tungiwalt lord Rosterit.

„Mitte absurd, ekstjellents, waid tõde. Ma olen ta'ga iislikult tuttan,“ wastas lord Roster segamatult.

„Teie olete ta'ga tuttan?“

„Sah, alles tund aega tagasi kõnelesin ta'ga.“

„Londonis?“ küsis minister, närwilikult wastu tugitooli selga jurudes ja hakkas naerma. „Ha-ha-ha. Teie naljatate?“

„Ei. Tund aega tagasi astusin ma „Maailmawalitjega“ wälja ta „Torpeedo“ kabiinist. Ta tõestuse tunnuseks lubage teile teatada, et minuti aja pärast saate temalt raadiogrammi, mille on ta saatnud,“ ütles lord Roster kellale waadates.

Minister tõusis.

Segatud uudishimu ja erutusenaeratus mängles ta näol.

„Ei julge teid uskuda. Undestage, kuid mulle näib see fantastilise absurdina,“ ütles ta erutuses.

„Weendute nüüdsjama, lord Birmingham.“

Ja massiwojsele kabinetile uksele koputati.

„Sisje!“ kirjendas minister kahwatades.

Astus sisje ministeeriumi esimene sekretär sir William Stown — erutatud ja ta käes oli telegramm.

„Ekstjellents, selle „16“ häbematusel pole piiri. Nüüdsjama on wastumõetud radiotelegramm,“ ütles ta telegrammi ministriile andes.

Lord Birmingham heitis pilgu naeratawale lord Rosterile ja siis langes ta pilk telegrammile:

„Lord Birmingham, mul on au Teile teatama's teha, et jõda Paneuroopa ja Panaasia wahel ei saa olema minu tahtel. Kõik jalatõkumendid on minu käes ja awaldatakse ajalehes „La Humaine“. Kui aga Briti ida eskader wastu mu tahtmist sõidab Waikjesse ookeani Jaapani kallastele liginemiseks, on mu poolt karwitusele mõetud abinõud: admiralil laewa uputan ma Florida kallaste ligidal — see on esimene hoiatus. Undke admiral Armand'ile käst Inglise metesse tagasi pöördä. Säwitajate laewastiku oja ähwardab mu poolt häwäh: sulatatud jaada — ~~ma~~ ~~tefi~~ ~~wastust~~ paati „XXXV“

on juba teel. Ja Teie teate nende kiirust ja võimalust. Ma annan Teile käsu annuleerida viibimata Jirimaa ja Raanada mobilisatsioonikäst. Kui ei, sünnib täpselt kell seitse öhtul Páneuroopa sõjamoona ladude plahvatus Korsika saarel. „Torpeedo“ hoolitsej selle eest. Dotan raadiot Teie heatahtliku vastujega kuni kella poole seitšmeni.

Teie Maailmatvalitseja.“

Ministri nägu moondus vihast ja haavatud olekust.

„See on häbemata! Mingisugune avantürist segab meie asjusse! Sir, kutsuge mu juure admiraliteedi esimene lord ja kindral Ramdillig-non,“ hüüdis minister raadiotelegrammi kortsutades.

Ta lastus tugitoolile, haaras kätega peast, ja, lord Rosteri poole pöördudes, küsis temalt halvasti varjatud hirmuga:

„Selge, on jee tõde?“

„Sah, ta on siin. Ma lendasin ta „Torpeedol.“ Meie maandusjone ligi — — —“

„Kus ta siis peitub,“ kattes minister lord Rosteri.

„Gentlemani sõna, ekstjellents, ei anna mulle õigust avaldada ta asupaika,“ ütles lord Roster, kelmikas-karval läige silmis, ja mõttis välja „tritrolliidi“.

Miteldatud silinder läikis ministri laua punasel kalevil.

„Mis see on?“, küsis minister imestujega.

„Mu sõnade tõendus. See on „Maailmatvalitseja“ mõim, lord Birmingham.“

„Mis on jelles torufesjes? Kummaline,“ lausus minister erutujega, maadates silindrile, pilku lord Rosterile tõstes, küsis: „Mis karbite jee on?“

„Selles on jee, millega „ta“ hoiab mõimu üle ilma enda käes. Mõistatuslik gaas. Unegaas, ekstjellents,“ vastas lord Roster ja, mõttes silindri, wajutas kiiresti ta nupule.

Kuulbus tasane siin.

Surmani ehmatanud ministri näo ees läikis silinder.

Ta wiskus tagasi, kattes näo kätega, kuid juba oli hilja.

Raas tegi juba oma töö — tungis kopjusesse.

Birmingham tahtis ksendada hirmuist hingelämmastavaid
hüügesid — tegi katse tõusta, kuid paraliiseerus.

Käed langesid jõuetult tugitoolilt alla.

„Kaga,“ lausub lord Roster silindrit tasku peites, tõusis ja liig-
nes seisile.

Wõttes ruttu taskust väikeste, wormipoolset tulejuhtajat meeletule-
tama asjataste ja pannes vastu tulekindla kapi metallust tõmbas eest
kaitserõnga.

Sädeles sulaw metall — põranda parketile langes pritsmetena
teras.

Peagi awas „sulatajast“ joonistatud ring seifi teise seinä.

Ei möödunud kolme minutitki, kui lord Roster wõttis tulekindlast
kapist lord Birminghami pitsatitega kinnipitseeitud paki, mis kandis
pealkirja:

„Täiesti salajane.

164 lehte. Paneuroopa leping“.

Lord Roster naeratas:

„Nüüd on kõik mu käes.“

Beitis paki tasku ja läks laua juure, mille taga magas õiglast ume
uimastatud minister ja kirjutas bloknooti:

„Terwitus Maailma Walitsejalt. Nüüd Teie usute. ■ ■
oli Londonis? Palun täita täpselt mu käsud.

Dotan Teie wastust kella poole seitsemi õhtul.

„16.“ . . . Maailma Walitseja.“

Lord Rosterile omase külmawerelusega väljus ta ministri kabinetist.

Wõttis taskust Paneuroopa „kuldse“ ja pannes selle kulleri lüwree-
tasku, ütles wanamehele:

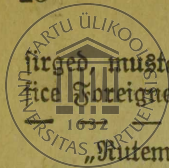
„Kõigeparemat, wana. Eõda ei tule. Rõnda ütles minister.“

„Tänu jumalale“, wastas fuller rõõmsalt, ja jaatis Rosterile jii-
gawa kummiarduse, „tänan Teid, lord Whiteman, rõõmsa teate eest.“

„Ei wääri tänu . . . ma pole siin ju midagi“, naeratas lord Roster
ja läks listi juure.

Uu lausub talle uksehoidja, ust pärani awades: „head teed“ — tas-
kus kolises „kuldne“ wastu ukse wõtmeid.

Muto wiis kõrge külalise laiade wärawate poole, kus seisid kohelpool

kirged, muistafilmaalised, tõmmud, kõrgeis turbanites hindulased — „Office Foreigne”i waltwurid.

„Kutem tagasi”, ütles lord Roster autojuhile, „kõik on hästi.”

„Wäga rõõmustan”, lausus Gaston ja pööras rõõmust läikima näo Rosteri poole, andis masinale täie jõu ja tõmbas pähe nahkmüüfi.

Tunni aja pärast oli terve London paanikas.

„Times”i eraforraline wäljaanne oli trükkunud raswaste tähts-
bega:

„16” jultumus üle piiri läinud.

Tund aega tagasi murti wälisministeeriumi tulekindel kapp jisse. Tundmatu roimar wiis ära salatokumendid. Minister, lord Birmingham leiti omas kabinetis gaasiga uimastatult. Ta laual leiti sedel „Maailma Walitseja” märkusega. „Scotland Yardil” on roimariist täpsed andmed. Ministrite kabinet on eraforraliselt kokkukutsutud. Wandiidi tabamiseks on kõik abinõud tarwitusele wõetud. Ühenduses selle juhtumiga on walitus tarwitusele mõtnud abinõud, mis kindlustamad föderatiivse Suur-Britannia prestiihi. Paneuroopa Riidule on antud kõik selle asja kohta käiwad andmed, on mobiliseeritud kõik mere- ja maawäe jõud ootamatuste ärahoidmiseks Panaasia poolt. „16.” liikwideeritakse. Üks nende liikmeist on endine lord Whiteman. Kodanikud, kutsume teid rahule. Maa on hädas! Kõik waltwele!”

Sulli ligidal sukeldus wälja merest „Torpedo”, tõusis õhku, wõtti kurji läände.

III.

Lord Roster tegutses.

Kell kaminal löi kuus.

Lord Roster tõusis laua tagant, kus ta parajasti oli lõpetanud üleskutse Paneuroopa rahwastele.

„Käpändab, nad mõtlewad, et ma nendega naljatan“, pomises ta. „Säga hea. Dreadnought „Prometheus“ ootab mu käsku. Neg on saabunud.“

„Sa läts massiivse ukse juure ja tõukas selle laiali.“

Saalis ootasiid teda miisteistkümmend ühingu liiget.

„Gentlemanid“, algas lord Roster pärast terwitust, „nähtavasti ei armesta Paneuroopa „16.“ arvamisega. Meile on väljafutse tehtud! Gaston ja Ramses „Torpeedole“. Floridan, ja mu wapper piloot, wõta kurjs Gibraltarile peale. Kas on XXXV. laewastiku kaptenilt wastus jaadud?“

„Weel mitte, mylord“, wastas Egmont.

„Kummaline — talle on käst antud, mu korralduse saamist wiibimata kinnitada“, sõnas lord rahulolematult kulmi korjutades ja istus poodiumil olewale tugitooli.

„Korrake talle „Condori“ hristiga, Egmont“, ütles lord Roster ja, Androgenuse poole pöördudes, lühas: „säädte kofku raadiotelegramm admiralilaewa hukkumise teatega. Misfugune on meeskonna koosseis?“

„Rahesatuhat sajaneljakümmenewie õhmitseriga“, wastas Maurice.

„Ah nõnda! Palun Leid, Egmont, teatage admiralile, et ta dreadnoughtilt komando maha wõtaks wõi baasi tagasi pöörduks“, lausus lord Roster, pilku kellale heites.

„Weel ikkagi pole wastust!“ hüüdis ta ägedaksminnes. „Neil on weel wähe tõendus!“

Ramses ja Gaston tõusid laua tagant.

Floridan naeratas kawalalt ja ütles lordile maadates:

„Maailma Walitseja?“

„Mis on, mu noormees?“

„Kui meie wõidame, kas lubate mul jääda teie „Torpeedo“ pilootiks?“

„Ei, ma nimetan sind üleilmilise õhuestaadri ülemaks. Sa, mu noor sõber, saad uue Atlantiidi õhulaewastiku admiraliks. Kuid siis pole enam sõda ja tapatalgut!“ Wastas lord Roster waimustatult ja ta silmis süttis fügaw usk enda sõnadesse.

Floridan tõstis parema käe ja hüüdis üle saalt:

„Elagu uus orjastamatu Znimene!“

Õbitõstsid Floridani eeskujul kaed, ainult lordi nägu liigatus

„Gentlemanid“, algas ta, „weel palju inimelusi nõuab maailma orjuse paelust wabastamine ohwriks. Weel sajad tuhanded, miljonid inimelud maetakse merede laineisse ja õhuförguses juhtub paljugi lahinguid. Kuid ideaal pühitseb wõitu kurjuse üle. Teie, mu paremad sõbrad — jaabuma parema elu pioneerid, hukkate, wõib olla, nagu minagi. Kuid meie idee ei sure!“

„Ei, meie ei huku!“ hüüdis Ana entusiastlikalt ja ta tõmu nägu hülgas päikesest koidustatud pronksina.

„Raadiotelegramm“, lausus Egmont rõõmsalt, hüppas istmelt ja läks wastuwõtteaparadi juure.

Lord tõusis.

„Inglise-itaalia-saksa-prantsuse eskader väljus merele. Kaheksatümneksitse üksust. Paneuroopa õhulaewastik hoiab kurssi ida suunas. Transpordid tankidega, kahurwäe parkidega, radiojaamadega ja keemiliste wäesfadega järgiwad miniristlejate walwe all. Põhja-Ameerika Ühendatud riigid kuulutafid mobilisatsiooni. Dotan Teie korraldusi. Kapten Roberts“.

Luges Egmont raadiotelegrammi wastu wõttes.

Lord Roster kirjutas tasa:

„Meeletumad! Milleks need ohwrid?“

Rõik „16.“ ühingu liikmed tardusid kohtadele.

Oli kriitiliselt tähtis moment.

„Edasi, gentlemanid. Eõda on kuulutatud! Maurice ja Jack — kirjutan Teile ette wiibimata Londoni pöörduda ja radiojaam häwitada ..
„Kas“ ja Ana, teil käsen sõjamoonalad Danzigis õhku lasta! Pealao laseme meie „Torpeedolt“. Egmont, saate radio“, helises terasena lord Rosteri hääel ja, ruttu laua juure minnes, kirjutas ta bloknooti:

„Mu wiimast hoiatust ei pandud tähele. Käsen admiralilae-wast meeskond ja ohwitserkonna kaldale saata. Ma lasen laewa põhja. Ma andsin käsu Paneuroopa tulirelwade moonalad õhku lasta. Meeletumad sõjalgatajad langewad raske karistuse alla! Kolme tunni pärast langewad London, Pariis, Ber-

in, Brüssel, New-York, Wiin, Tallinna, Helsingi ja Stockholm
pilkasje pimedusse. Ma kustutan kogu energia nende hiigla-
jaamades! Lünd hiljem wiskan ma Paneuroopa pealinnadesse
pommid „tritroliidiga“. Lord Birmingham'i wiin ma kui pandi
homme hommikul ära. Ta on selle elajaliku tapatalgu süüd-
laseks, kui see olema saab. Paneuroopa föderatjiooni ülemlõu-
kogule teatan, et ma, Maailma Walitseja, hoiatan teda wii-
mast korda hoiduda sõjategewuse algatamisest. Kaardile on
pandud Paneuroopa ja Ameerika olemasolu. Wiinne lord ji-
rutan teile kae ja annan wiinse tähtpäewa kuni kella kah-
teistkümmreni öösel.

Maailma Walitseja“.

Andes lehe Egmondi kätte, pöördus lord Roster järgmiste sõna-
dega kolleegade poole:

„Teele, gentlemanid! Rahu ja sõja kaalul on rahwaste saatused!
Ma ei tagane põrmugi!“

„Ei! Meil on õigus!“ hüüdis Floridan tuliselt. „Maailma Walit-
seja, meie oleme walmis wastuwõtma nende wäljakutset.“

„Gibraltari poole,“ sõnas lord Roster.

Ta kellanupule wajuatades, wõttis lauast oma sigaritoosi.

Sigarit suitsetades suundus ta pildi poole — jalaukse juure, wa-
jutas tõstemasina mehhanismi nupule.

Sisseastuwale teenijale ütles ta:

„Pange mulle walmis nahkriided.“

„Kuulen, sir,“ wastas neeger.

„16“ liitmed läksid jalakäiku ja hakkasid keerdtreppi mööda üles-
tõusma.

Wiinjena astus sisse Egmont, kes raadiotelegrammi oli edasi
annud.

Lord Roster laskis ta järele kätte ette ja läks oma kabinetti.

Wahetas riided nahkpindsaflu ja piikside wastu, tõmbas keetrid sääre-
tele ja pani kiwri pähe.

Pani tasku paugutu remolwri ja tuli tagasi saali.

Läks radiojaama juure ja kombates seinas wäikest kõrgendust, wa-
jutas sellele.

Sünapilt kadus marmorlaud ühes aparatuuriga ja osa seinaga, millel olid vastuvõtjad... Esiletulem sein ei eraldunud millegiga saali üldfoonist — samad tapeedid ja kuldpaneelid, samad wapid tammepuust filpides.

Lord Roster waatas kellale.

„Aeg on käes!“ hüüdis ta pilku üle saali heites ja suundus „pilbi“ poole.

*

All, angaaris ootasid teda wiisteistkümmeid nahkriidesse ja tiitreisise riietatud liiget.

Floridan istus juba piloti kohal.

Ruud nüüd kiitus „Torpeedo“ ligidal weel uus häwitaja — allveeristleja — Androgenuse, Ramsese ja Gastoni „laps“.

Üks miieft XXXV. laewastikust, ehitatud Nagasaji dokis leidurite joonestuste põhjal. Wormilt tuletas ta meele kala — ninas sulatajad, püraas kahelstatiwaline propeller. Sõumasinad andsid kuni 5000 HP. Häwitaja oli warustatud lohe kahuriga, mis wistafid wälja 5" pommetorpeedosid, proffektoritega, „wiolettkiirte“ kaameraga, mis ühe minuti jookful sulatas läbi kuni 27" metallid, ja raadiojaamaga.

„Kõik on walnis,“ ütles Ramses angaari astumat lord Rosterit nähes, „kõik abinõud on proowitud. Masinad töötawad nagu kell Westminsteri tornis.“

„Wäga hea, kapten. „XXXV“ määrän mehaanikuks leidur Androgenuse, kapteniiks Eriku ja lapparodiks armja prints „Karloli“. Wulle näib, et mu walik on õnnelik, gentlemanid,“ ütles lord Roster Androgenusele waadates, kes waatas armastusega „imelooma“ „XXXV“.

„Rahklemata,“ hüüdis Ramses, „talle wõib usaldada selle.“

„Palun kohtadele!“ kästis lord Roster ja läks „Torpeedo“ juure. Androgenus awas ruttu „häwitaja“ fiskefäiguluugi, astus ise mööda treppi fiske.

Ritfajis illuminaatoreis purstas põlema walgus.

„Kreol“ miipas selfsilistele käega ja hüüdis trepise astudes:

„Wõidule! Nagemiseni!“

„Wõidule!“ wastafid talle mitu häält.

"Uue Atlantiidi eest!" hüüdis Erik omaforda ja kiivõruga viibates lijas, lordile maadates: „Kui huvitam see on Maailma Malitseja!"

„Sead teed ja võitel! Dodake mu korraldusi," ütles lord Roster vähe liigutatud häälel ja astus „Torpeedosje".

„XXXV" luul wajuš finni.

Töötas propeller.

Ja filmapilgu pärast oli ta wee alla kadunud. — — — — —

Rõit paljastastid pea, kui wahune wesi angaari sillale lastus.

„Torpedo" oli väljasõiduks walmis.

Soomustatud uks oli hermeetiliselt juletud. Põlewad wiolettsilmad imeeluka ninas ja propellerid lõhuvad wett, peštes laiali wahuharju. — — — „Torpedo" fufeldus.

Kustus angaari tuli. Rained lastusid wastu graniiti.

*

Kell üks ööl andis Eiffeli torn terwele maailmale raadiotelegrammi:

„Paneuroopa eskaadri admirali-dreadnought huffus, jaades pärra häwitama löögi. Selle eel hakkas osa komandot mäsajama ja läks ühes ohwitseridega-äraandjatega kaldale. Admiral ja kolmuhat madrust-kangelast leidšid teraskirštus hana. Walweteenistuslaewad teatamad hüiglaerooplani ilnumist horitšondile. See on „Torpedo". Talle on wastu saadetud Paneuroopa parimad pilotid — Binley, Griksu, Lourant. Nende aparaadid on warustatud furmafirtega. Guffunud admirali-kangelast ajetaw ülidreadnoughti „Polluxi" komandör admiral Bitthy andis eskaadrile käsu edasitungi waenlase wetesše jattata. Panaafia eskaader wäljus Kollasestmereest „kolme wanema", admirali Forskij, Siku-Maru ja Muhammed Nhman-Effendi juhatusel all.
Union Press Agentuur."

Tänawad, platšid ja bulwarid Pariisis kihastid rahwast.

Kiirtelegrammide wäljaandeid müüdi kümnetuhandete kaupja ja sõjaministeeriumi hoone esine kihastid mitmetuhandelisest, erutatud rahwahulgast, kes ootastid föderatšiooni walitšuse ametlikke büllätäne.

Üksikšelt kohišešid taewas saatana kurjatuulutatuwšega „Torpedo" tiimad.

Sõjainhanded pead kiindusid ülespoole vaatama.

See valguseviht — pimestavalt tugem — libises üle Pariisi.

Sa üle Glyseumi wälja keerlesid neli aeroplaani tõustes truupidena kõrgemale — lennates vastu kättesaamatus kõrguses keerlemale „Torpeedole“.

„Need on meie parimad pilotid! Need on tõesti nad! No, nüüd laskevad selle „bandiidi“ alla!“ kõlasid hüüded erutatud rahwameres.

Singe kinnipidades jälgisid kõik julgete aviaatorite lendu.

Profektorid valgustasid neid Eiffeli torni tipust.

Äkitselt tõusis üks teraslind püsti, lendas ülespoole meel kümme-
tuisteistkümmend meetrit ja hakkas rahwa meeleheitliku kisa jaatel alla-
langema, peatamatult, otsekui tiivi.

Midagi lõi aparaadi paras põlema. Purpurse leekiwa tombuna lan-
ges aeroplaan ja tungis maasse, mattes põlevate rufude alla pilotid ja
mehaaniku.

Õudus jäätas linnalaste südamed.

Wihased ahwardawad hiiüded täitsid Pariisi uulitsaid. Sa sel ajal
leidis aset taewa all teine draama.

„Binley! See ta „Punane kottas“ langeb!“, kiskendasid tuhanded
õudses piinas.

„Põleb! Lõhkes!“, nuutsusid waatajad elajalikus hirmus, nähes
kuidas hüpeldes aeroplaan abitult maapoole langes.

„Uhaa! Laseb! See saadab sakslane Friks „bandiidile“ zenithkahu-
rist „külakosti“, pääsis kergendatult paljude huulilt.

Pimestavas valguswöös oli selgesti näha hiigla teraslind —
awatul tiivul keerles „Torpeedo“.

Ninast purskas wälja kaskaadina wiolettkiertewihu ring, millesse
jattus Friksi aparaat.

Üks, kaks ähtsifid selgesti kahurid — lõhkesid pommid „Torpeedo“
kohal ja äkitselt wakis kõik.

Friksi aeroplaani propellerid jäid seisma.

Parem tiib lõi põlema roosakais leekes.

Sa meeleheide, pöörane wiha, õudusehüüded ühinesid rahwahulga
mõirgeteks, kes nägid ta kolmanda aeroplaani langemist.

Raugesid zenithkahurid Eiffeli tornist. ...

Varises õhk pommitide lõhkemisest.

„Torpedo“ pöördus korpusega ümber — ja ta ninast purskafid Eiffeli tornile kiired. Mõne sekundi pärast — waitis patarei. Ruus- teistkümme õhmit langesid kiivisele pinnale. ...

Kiired kustufid ja „Torpedo“ hakkas allalaskuma. Pöördus Pa- riiji Sumalaema kiriku poole.

Pimedusest tungis välja aeroplan.

„Torpedoga“ võrreldes — liblikas ja diinasaurus.

„Aha! Inglise Work omal „Polibril!“ hüüdis politseinit, sõr- mega taeva poole ojutades.

Ja tõepoolest — läikiva „sigari“ kohale ilmus aeroplaan-putukas. Kuivalt, otsekui terase lõhkemine, purskas mitraljees „Torpedo“ kohal. Pommi lõhkemine.

Ja waimustushüüded — pöörane mõirge.

Kuid „Torpedo“ jatkas lastumist.

Kõlasid mõned lõhkemised — Work pommitas üllalt.

Neglaste pööretega muutis „Torpedo“ juuna ja wiskas ätitjelt alla Trocaderole munakujulise läikiva pommi.

Rahwakari hakkas paanikas teisteist fõugates laiali jooksuma.

Kõja, hoigeid ja õuduskiljatuhi.

Umber wiiteistkümmne meetri kõrgusel, kindlale pinnale puutumata, lõhes pomm rahwa kohal.

Nii lufutawad kõrnu lõhkepommide kõrgatused!

Wiolett-hallikas suits walgus walgutiirusega mööda platši.

Teine pomm — Pantheoni juure.

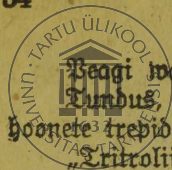
Kolmas pomm! Juba „Louvre'i“ kohal.

Langesid inimesed kõnniteedele, katsid kehadega tänawaid. ...

Walitse kirjeldamata hirm.

Uga gaas tegi oma töö — juba tuhanded „tritrofiidist“ nimastatud kehad lebasid elutult, tuhanded, hingates sisse mürgitatud õhku, lange- sid. otsekui paraõiseeritud, ja need — ebainimlikus hirmus jookswad in- mesed katsid teel südalinnast Montmartre'ini ja edasi „laipadena“ täna- mad, platsid, bulwaarid.

Pariis elas üle lojchmaari.

Beegi valitses mitmenäpiliselt linna surmatraatide.

Ümbus, otsetui oleks kätt katnud ohvritega teatrite portaalid, hoonete trepid, parkide pingid, tänavad ja platsid.

"Litriliit" uinutas Pariisi.

Ühels tunnits!

See oli lord Kosteri kurjatunlutav hoiatus.

Ja ta teostas selle.

*

"Torpeedo" kadus jälle läände.

Pariis "magas" — väljaspool kodu...

*

Mac Konrady tuli õhtul Scotland Yardist hirmus erutatult koju.

Wäljus autost ja läks ruttu trepist üles oma erakusse Stowen streatil.

"Surat teab juba, mida see tähendab!" hüüdis ta oma mütsi ja palitut kabinetis diivanile paistates, "mõni kuusteistkümmend bandiiti ja terve maailm on nende terrori all. Ma ei ole see, kes olen, kui nende baasi avalikuks ei tee ja nende käsi raudu ei needi."

Ta raputas äritatult kellegile rusikad. Istus kirjutuslaua taha ja võttes piibu, hakkas sellesse tubatad toppima.

Mac oli Inglismaa parim detektiiv ja ta atestaadis olid märgitud kõikide tähtsamate roimade avalikuks tegemised.

Ta oli noor, aastat kolmekümneviiene, energiline ja meeletuseni julge. Ülihea poiss.

Waldas kõiki euroopa keeli, peale selle teadis hiina, türgi, sinea-keesia, arabia ja persia keeli.

"Kes siis see peaks olema?" pomises ta, kuuldes eeskojas kella kõlõsumat.

Wõttis taskust revolwori ja pani ta kirjutuslauale.

Rabineeti uksele koputati kahel korral.

"Tule sisse, Harry," ütles Mac ukse poole pöördult.

Istus sisse sirge, tugewakasmuline neeger mustas sametülifonnas.

"Teie juure, sir, tuli keegi isand. Wana, üliwana — kower ja lonkab," ütles teener paljastades walgeid hambaid.

"Kuidas on ta nimi ja mida ta tahab?" küsis Mac piipu juitsetades.

„Ei ütle,” vastas neeger.
 „Ei, las tuleb sisse,” ütles salapolitseinik tõustes ja läks raamatu-
 kapi juure, mõttes sealt paku raamatu.

Kuulbus lohisevaid samme — kabinetti tuli väike, lonkur wana-
 mehine.

Pilt hall habe ja wurrud. Teraw kongusnina, kõhnad põsed mulla-
 karmalised.

Mac heitis ta peale kiire, läbitungiwa pilgu.

Pani raamatu lauale.

„Mida sulle waja on, mister Do?” küsis salapolitseinik karmilt.
 Wanamees naeratas, huuli kõwerasse tõmmates:

„Si-hi-hi! Teie tunnete mu ära, mister Konradh.”

„Asja juure. Mida sa wajad? Jstu,” ütles Mac kannatamatult
 ja istus diivanile.

„Ma tulin tähtsa asja pärast,” algas wanamees, „mul on õnnes-
 tunud ühteteist kuuteistkümmest teada saada. Ma tean, kus nad, ära-
 neetud, forteris wiibivad. Ma tean, kus nad elawad — — —”

„Küllalt sul waletamisest, kõrtsmit,” taffestas teda Mac.

„Ei ma ei waleta. Näeb jumal. Kui teie aitate wana Jim'i ta
 aitab teil neid tabada,” ütles wariševaid käsi rinnale pannes wanamees
 ja, salapolitseiniku juure minnes, jostistas: „Ma tean, kus elawad selle
 jalga liikmed.”

Mac kiindus pilguga wanamehe kortfuderikkasse näkku.

„Kus?,” küsis imestaw salapolitseinik, otsejui oleks langenud kiwi.

„Si-hi-hi. See maksab wähe raha, sir,” vastas kääbus ja jügas
 sõrmedega paljast pead.

„Aga kas Scotland Yardi ei soowi minna?” küsis salapolitseinik
 terawalt. „Shantaashiga, mu sõbrake, ei saa. Sa ütle mulle kõik, mis
 tead ja ma esitan su autasu saamiseks.”

Wanamees ajas pungile silmad Konradh peale ja lobijes ehma-
 tanult:

„Ma . . . palun oma waejuse poolest abi . . . Ma olen teile walmis
 ütleva, kuid mul on poeg haige — jurmawoodil. Aga andmed on
 täpsed. Poeg nägi seda ise oma ihusilmaga.”

„Keda?”

„No ista Lord Whitemani.“

„Kus siis? Rõnele ruten.“

Wanamehe filmalaod liikusid kiirelt.

Ta sügas jälle pead ja kaval, ebameeldiv naeratus kõverdas nägu.

„Kui sir aitab, kutsun ma poja süa ja ta selgitab kõik.“

„Sa-ha-ha,“ naeris salapolitseinik kõvasti, „no oled sa aga suur walelik, wana Loef. Surew poeg. Ei, wennas, mind sa üle ei löö. Mine aga rahuga ja heaga koju ja ära waleta.“

„Ma ei waleta. Kõik on teada,“ fosistas wanamees kangekaelselt läbi hammaste. „Mül on kõik teada. Poeg teenis kadunud Lord Whitemani juures kuus aastat ja tunneb noort lordi hästi. Kui teie aitate, ta jutustab teile,“ ütles Loef filmi pöranda poole pöördes ja lihas pead raputades: „Teie ei usu wana Loefi. Loef ei waleta, kuigi on waene.“

„No no, wana, pea meeles, kuidas sa mulle „mustast Naatanist“ lugusid põimisid. Ma olen juba ettemaatlikum ja kasutan ju teeneid waid pärast faktilisi andmeid. Palju sulle siis waja on?“ ütles salapolitseinik, juust määratu suitsutõmbu wälja puhudes.

„Aguseks naela kümme,“ ütles Whitechapeli kõrtsmik.

„Aga lõpuks,“ ironiseeris salapolitseinik.

Wanamees lahutas käsi:

„Kui palju teie heldus heaks armab?“

„All right!“ hüüdis salapolitseinik, lauasahtlilt pakki krediidipabereid wõttes ja lugedes kümme naela, andis kõrtsmikule.

„Rõnele nüüd,“ ütles ta bloknooti wälja wõttes.

„Mu poeg tuli Hollandist tagasi,“ algas Loef, paberraha rusikas ju rudes, „ja ta nägi ühe wana kapelli juures Lord Whitemani ennat... Mu poeg tundis ta kohe ära.“

„Aga mida su poeg siis Hollandis tegi?“ küsis salapolitseinik.

„Otsis kohta laewale, ta on ju abjukiitja.“

„Nõnda siis. Sa edasi?“

„Pärast nägi mu poeg, kuidas Lord Whiteman automobiili istus the noorharraga ja merekaldal olewa lossi juure jõitis.“

„Nädal aega tagasi.“

„Miksal see oli?“

"Ediga!" hüüdis salapolitseinik, "arvad sa, et ta ootab meid jelles lošsis? Meine kuradile omi avaldustega, tola."

"Dodake, sir. Mu poeg tuli eile Amsterdamist ja nägi jälle lordi panga juures... Kuidas ta seda panku nimetas? Ah ja — „Union-pank“, laulus wanamees ja ninaselga jügadeš aemastas rusikasše.

Salapolitseinik naeratas.

"Kus ju poeg siis on?"

"Kodus Whitechapelis."

"Sõidame ta juure," ütles Konradi laua tagant tõustes ja revolm-rit püüskitasku torgates kõlistas teenijale.

Astus sisse neeger.

"Automobiil!" jõnas Mac jellele ja võttes mütsi pani ta pähe.

"Vähme, mana naeris," pööras ta kõrtsmikku poole ja keikotta miivat uft lahti tõugates lihas: "Kui sa waletasid, lendab sulle kogu juri-woodil olewa pojaga."

Wanamees pani käed rinnale ja tõusis.

"Si-hi-hi. Loe ei waleta, sir," ütles ta ukse poole minnas.

"Süwa küll, eks näeme jeda."

Kui salapolitseinik ja kõrtsmik autosse istusid, eraldus maja seinajuuress tume ajalehemüüja figuur.

Edasitõhutawale salapolitseiniku autole kihutas järele motofiklet temas istuwa ajalehemüüjaga.

Mac pani jeda nähtust tähele.

"Sälgitakse," mõtles ta, automobiili tagaafnašt wälja maadates ja juhi poole pöördes ütles: "Mudke kiirust juure — et motofiklet maha jääts."

Neljakuunnejõuline "Pejaut" tormas metfikult mööda udušeid Londoni tänawaid.

"Maha jääb, wõrukael," muigas salapolitseinik, märgates kuidas motofikleti laternatuli wähenes.

Wiltuse, nagu äraklopitud kiwimaja ees jäi auto seisma.

Wanamees astus efimesena wälja ja tuigerdas trepi poole, mis keldri wiis.

Mac pani browningu palitutasku ja järgis Lodile.

Salaurka-kõrtši pärani awatud uksest löi m...u niiskuse ja wingu leht.

"Kulge mu järele, sir," ütles Doct poolpimedas koridoris frigisemat
ist amades.

Mac wõttis taskust elektrilaterna ja üle seinte libijes malguswööt,
peatus kwiitahwleist pörandal ja paljuil ustel.

Uste tagant kuulduš naiste naeru, joobunute kõnelust, keegi käätsu-
tas wiulit ja laulis wiletjasti.

Wanamees jäi ühe ukse ees seisma, millele oli kirjutatud:

"Sin Doct 1882."

"Waat' mu korter," ütles kõrtsmik ja tõukas jalaga ukse pihta.

Salapolitseinik astus keldrituppa.

Duaal põles lamp ja selle ees istus tüse poisj madrusepluufis ja
weetis kassipojaga aega.

Nähes fiskeastumat Maci, wiskas tüüp kassi pörandale ja tõusis.

Krajoodud, karwane ja räpane nägu juure werejooßjuga põsenuffide
alla oli kole.

"Waat' mu poeg," ütles Doct ainsama tooli juure minnes ja istet
kuuehõlmaga pühkides, ütles salapolitseinikule: "Palun istuge, sir."

Poisj muigas ärapaistetanud näopolega ja ütles lähijawal passi-
häälel:

"Doct, teisejargu madrus."

"Teie teate midagi nende „16" bandiitide asjas?" küsis Konradh
piipu tõmmates ja „teisejargu madrusjale" waadates.

"Saadan wõtku, arusaadamalt, tean. Ma nägin, karrambo, seda
lord Whitemani. Do, ma oleksin ta kinni püüdnud!" kõneles madrus
passihäälel, kuna ta punakad filmaterad wihajelt läikisid.

"Kus teie teda nägite?" küsis Mac toolile istudes.

"Hollandis nägin teda saadanat. Kaks korda nägin... Ma wöin
teile näidata lossi, kus ta elab..."

"Sigemini, kus ta elas," katkestas teda salapolitseinik, „nüüd on
tal juba „korter" oma äranecitud „Torpeedol".

"Kuid ta korter on siiski seal," ütles madrus, r hajelt äranäritud
tubakat pöranale jülitades ja ainsama afna juure minnes wõttis sealt
whisky pudeli.

Wallas plekkruusi whisky ja jõi.

Vanamees lastus kastidest ja laudadest kofkulöödud jängile, wistas jalajääl puutaladega kamashid ja urises, pojale maadates:

„Ära joo, tõbras, jälle meristad oma näo ära.“

„Baiti, jaadan,“ hammustas poeg afna juurest wastu ja pani nagu meeleldi pudelikaela juu juure.

Mac tõusis kannatamatult.

„Ma tulin siia asja pärast, aga mitte teie sõimu kuulama,“ sõnas ta ärritatult. „Sutustage.“

„Dhoo! Härra jalapolitseinik wihastab,“ ütles madrus naeratades ja pani pudeli afnale.

Läks laua juure ja istus jelle äärelle.

„Mida oleks teil waja teada?“ küsis ta häbemamatult.

„Kas wõite teie homme hommikul kell kolm aerodroomil olla. Aru- jaadan, et kaine,“ ütles jalapolitseinik.

„Do, karrambo, muidugi wõin — kui mulle hästi maksate. Ma ei armasta tasuta töötada,“ wastas Loo-poeg ja torkas põsetaha tiiki tubakat.

„Kui teie andmeil põhja all on, maksan ma teile wiisjada naela,“ lausus Konradh, läbitungiwalt madrujele maadates.

„Wiisjada naela? Mu Zumal!“ hüüdis wanamees rõõmsalt.

„Mida sa kudrutad?“ ütles poeg wihajelt ijale. „Ega ja, wana kurat, aerodroomile ei lähe.“

Wanamees wehkles rutusti kätega:

„Ma rõõmustan ju ju eest... Si-hi-hi.“

„On mulle ju rõõmu waja,“ urises madrus wihajelt ja jülitas kõwasti.

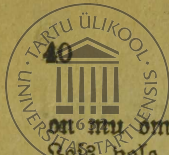
„Nõnda siis, ootan teid täpelt kell kolm,“ ütles jalapolitseinik. „Palun kaine olla. Kas jaite aru?“

„On nõnda!“ sõnas madrus tõustes ja kätt wihiski juure pannes lijas: „Palun käsirahakejeks.“

„Ärge andke talle, fir, joob end täis,“ hüüdis tõustes ehmunud wana Loo.

„Ja ei annagi!“ ütles jalapolitseinik otjastawalt. „Sõnnine õhtul kõit, kui andmed õiged ja täpsed on.“

„Rehkendage juba jellega, härra jalapolitseinik, et wiisjada naela

on mu oma. Ma tean seda kohta. Töötasin seal neli kuud mabrikus. Lõis pole elamiskõlblik. Ta omanik elab Indias," lausub madrus, patjutas familjaarjelt salapolitseiniku olale ja naeris: „Ga-ha-ha. Ta-bame, tabame ta, härra salapolitseinik.“

Mac naeris tagasihoidlikult ja wanamehe poole pöörates ütles:

„Sin, pea meeles, kui ja kogu selle loo oma pojaga oled wälja mõelnud, ei ole sul Scotland Yardiist möödapääsu.“

„Mis te ometi mõtlete, mis te arwate, sir. Ma olen, nagu teiegi, patrioot. Meie soowime ka pojaga päästa maailma nende bandiitide käest,“ ütles wanamees, ruttu silmi pilgutades.

„Nagemiseni,“ lausub salapolitseinik ja juundus uße poole.

Wõttis taskust elektrilambi.

Madrus saatis teda kuni trepini ja awas uße.

Sihumiludus löi salapolitseiniku näkku.

Ta astus keldrist paneelile ja auto juure minnes ütles juhile:

„Scotland Yardi.“

Daskudes auto istmele, naeratas ta rahulolewalt:

„Ta andmed tõestawad mu omi. Lord Whiteman on Hollandis. Tähendab, jellel Woicienne'il on õigus. Peab tast ette ruttama.“

Sigarit juitjetades, laskus salapolitseinik auto nurka ja roosilised mõtted keerlesid ta peas:

„Kui mul õnnestub neid Hollandis tabada... „Torpeedo“ ja nende häwitajate baas kindlaks teha — Paneuroopa on päästetud. Mõni tonn lõhkeaineid sinna lossi ja lõpp „16“. Ga-ha-ha. Waene Woicienne jääb pita ninaga! Homme tee! Aga jellele madrusele wõib ka tuhat naela anda.“

Autoist weeres mööda motofiklett.

Reeras tagasi ja, salapolitseiniku autoist möödudes, peatas wiiruis käiku.

Awatud automobiili aknast lendas fiske midagi walget ja langes wastu Maci põlme, liües põrandale.

„Mis üllatus see on?“ pomises salapolitseinik mõistatujes, ümbriku poole kumardades.

„Kiri? Mis lugu see on? Sõidu peal posti jaada? Mida see tähendab?“ mõtles ta imestanult, ümbriku awades.

„Teil on vajalik homme hommikul aerodroomil olla. Kell kolm. Teated „16“ asupaiga kohta saate aeroplaanil. Ma olen nõus teile abi andma. Teie olete õigel teel. Kuid tõde ja hääbus pühitsevad mõitu. Mu isikus leiaste teie sõbra. Ma olen nõus wiima teid lord Whitemani saladuslikku lossi ja weenma, et ta pole bandiit ega röövel, vaid ideeline mõtleja inimkonna orjaahelaist wabastatud waimu eest. Nõrtsmit Doki poeg saadab teid kuueistkümnne „Suurte Töökodade“ rajooni. Saatke ta tagasi pärast teate saamist mu käest. Teid ei ähwarda mingisugune hädaoht. Lord Whiteman mõtab rõõmjusti wastu Pan-Euroopa esimese jalapolitseiniku.

Üks „kuueistkümnne“.

„Ojastasti!“ hüüdis jalapolitseinik, saladusliku korrespondendi kirja lugedes. „Waat’ see on ojastasti! Terroristid ise pakuvad mulle abi. Kust, kurat mõtku, teawad nad mu Hollandi sõidu kawatust?“

Ta luges kirja weel kord läbi.

„On kirjutatud kindla käekirjaga. Intelligentne. „16“ planketil,“ mõtiskeles endamisi hünmastunud jalapolitseinik. „Tähendab, mind on fogu aeg jälgitud. Aga kust nad teawad, et ma tahan Hollandi sõita? ... Lubawad abi ... No, pole nii — ma ei ole loll. See on prowokatsiooni mäng.“

Donrady peitis kirja tasku, muigas ja ütles autojuhile:

„Tagasi, koju.“

„Ma lähen Scotland Yardi chefi juurde pärast kummalise loo selgitust. Aeg kannatab,“ mõtles Donrady, talle omast rahu jälle tagasi jades. „Aga see „16“ on päris inimkonna nuhtlus. Waat’ saaks jelle auwäärt lord Whitemani kätte ja elektritoolile. Acanestud „Torpedo“ fogu ta ekipaažiga õhku lasta. Gää küll, hüwa, küll ma need bandiidid „rahustan“.

Kui auto „Kuulsuse“ platsile weeres ja filme ette kerkis sõjaministerami hoone esikülg, käskis Donrady juhil peaukse ette sõita.

Maja seinale, ecranile, oli suurte walgete tähtedega kirjutatud mustale foonile kindralstaabi kokkuvõttes, mida anti edasi iga poole tunni pärast Pan-Euroopa sõjawägede ülemjuhataja peaforteriist kindral Burmans’i poolt.

Maanõuata juurele vihmavalingule, oli ministertumihooe ees
näärata rahvamurd.

„Kell luus lastkümme minutit algasid kindral Staw-
rowstij ja Rhan-Tshun-Singi wäed pealetungi, liiues segi meie
27. ja 25. armeed. Pan-Masia on lahingusse wisanud paremad
jõud. Väenearmee kindral Pawlowi juhatusel all tungis Saksa
iühisriitide piirkonda ja wõttis oma alla Poojeni. Ühendatud
Poola wolonteeride armee ja kindral Rinzenbergi korpus tun-
gisiid Kiiewi ja liiguwad kindral Samoilowi awangardide poole.
Warsfawi-Lodzi rajoonis on gaasiattaagid wenelaste poolt.
Wladiwostokist saadi teade, et „Torpedo“ uputas Kollases
meres Pan-Euroopa koloniidewäe kolmkümmendneli transport-
laewa. Kindralite Mac Connelly ja Focheri wäed on peale-
tungi alustanud. On ära wõetud Wlazlowst, Grodno ja Zwan-
gorod. Pan-Euroopa lendurid wistasiid Moskwa peale keemilisi
pomme. Gaston Morlaine häwitas õhuristleja „Witjas 166“,
Kronstadti fortide kohal on lastud maha kahelkateistkümme
wenelase walweaparaati. Hiinas, Jaapanis, Koreas ja Mand-
shuurias on mobiliseeritud kõik, kes sõjariistu jaksawad kanda.
Maršaliks Tshii on nimetatud Pan-Masia okupatsiooniwägede
maršaliks. Pan-Euroopa sõjanõukogu on weendunud, et kahe
wädala pärast on sõda wõidukalt lõppenud ja asiaadid ühen-
datud riikide piiridest wälja aetud. Kodanikud, rahu ja ustu
alatud piha ettevõttesse.

Pan-Euroopa Liidu sõjanõukogu. Peaforter. Amien,”
luges Konradh, autost wälja astudes.

„Asjad muutuwad põnewaks,” mõtles ta murelikult. „Do ütles aga,
misjugune, see äraneeitud bandiit on. Kolmkümmendneli transport lastis
bõhja, saadanaRAIN.”

Ta läks ruttu trepist üles ministertumi ukse juure ja õeldes tu-
gewakaswulijile shoti grenadeeridele märgusõna, läks ta ülesse.

Wiskas liigenenud palitu uksehoidja kättele ja läks järgmisele korrale.

„Wandile mu siiatulekust kindral Metchenerile ette,” ütles salapolit-
seini korrapidajale adjutantidile ja lastus wastuwõtteoas diiwanile.

ja sõdurid. Mõnda valgusest üle kallatud koridori põelusiid kästjalad, ohvitserid

õõgiti näod olid karmid, erutatud — sõda oli juba wajutanud neile inimesile oma pitseri.

„Kindral palub teid,“ ütles juureastum ohvitser kätt kiitvori ääre tõstes jalapolitseinikule.

Salapolitseinik tõusis ja jälgis adjutantidile.

Daubadega täidetud määratumas kabinetis mõttis ta vastu pilt, tugew Kanada tüttide rivimundris kindral — Archibald Methener.

„Tere, ekstjellents,“ teretas Konradh aupakklikult kindralit. „Andes-tage, et segan teid, kuid mul on tähtis asi ja ilma teie kaasabitaga ei saa ma hakkama.“

„Milles seisab asi?“ küsis kindral, läbi prillide jalapolitseinikule maadates ja käega tugitoolile näidates lausus: „Sõdage, mister. Mo kuulen.“

„Täna, ekstjellents,“ lausus jalapolitseinik, peaga kumardades ja seisma jäädes ütles: „Ma palun teie luba Hollandi armee juhile tele-graferidaga, et antaks mu nõudmisel mulle käjutada sõjaväe üksus ja mi-nöörid.“

„Milleks jeda, mister Konradh?“ küsis kindral, halle kulme krimp-putades.

„Ma lähen sinna „16“ asjas. Tagajärgedest teatan raadiotelegram-miga, ekstjellents,“ vastas jalapolitseinik.

„Palju siis teile vaja on: rühm, kompanii, rügement?“

„Ei tea veel. Andke mulle ainult õigus tarviduse järel wälja nõuda,“ ütles jalapolitseinik waevalt märgatava kummalise naeratusega.

„On teil andmed, et nende haas seal on?“ küsis kindral, läbitungi-walt Macile maadates.

„Ei!“ hüüdis jalapolitseinik.

„Kga mida siis?“

„See on efsialgul saladus, ekstjellents,“ lausus jalapolitseinik mee-litawalt. „Uskuge, kindral, ma ei wõi praegu midagi öelda. Kuid homme kell 5 päewal annan ma Pan-Euroopale teada.“

„See küll. Palun teid üks sekund oodata, ma annan teile kogu

„Kirjutaja“ ütles kindral ja kirjutuslaua juure minnes, istus. Beeras lambi põlema. Kirjutas blokknooti lehele:

„Kirjutan ette 30. armee komandörile selle ettenäitajale kõigiti abiks olla. Peensused teatan hiffriaga.

93491. Kindral Metchner. 96471.

„Armee peastaapi jõudes andke kindral van der Haagile edasi mu wennalik terwitus ja see paber. Kõik on teie käsutada, mister. Soowin edu,“ ütles kindral, ettekirjutust jalapolitseinikule andes, ja ta energilisel näol peegeldus rõõm. Ta sirutas Macile käe.

„Tänan, kindral. Ma olen selle mõtte poole kaldumas, et need bandiidid peagi Pan-Euroopa tribunaali ees seisawad, aga nende „Walitseja“ istub trooni asemel elektritoolile,“ lausub jalapolitseinik kaalunwalt, kindrali kätt surudes.

„Soowin edul Snn kaasal!“ ütles kindral erutukses. „Ma loodan teie kogemustele ja talendile.“

„Häigeparemat, kindral“.

„Head õnne, mister Konradh.“

Salapolitseinik kumardas, jättes kindrali arusaamatusse.

Mac ruttas peaaegu jookstes platfile.

Istus autosse ja sõnas juhile:

„Doju. Sa nelja tunni pärast aerodroomile.“

Gallifaswalge udu ujus aerodroomil, keerles jamaanide ümber ankaaride kohal; ja walmurid seisisid wintpüüfidega, otsekui wiirastused niisusest hõbetatud kiimreis.

Maci auto muras aerodroomile.

Wäljaastudes läks jalapolitseinik patrulli juure, kes seisis mürama ligidal kuulipilduja juures.

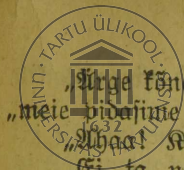
„Seis! Kes tuleb?“ hüüdis walmur mõirgawalt uduft.

„Muskat! Duff!“ wastas jalapolitseinik lastewalmis wintpüüfiga ligiastumale sõdurile.

„Märguõna?“ kordas sõdur, püüfi käetõrwmale pannes.

„Kuus kaks kuus neli,“ wastas Mac,“ nahl-kottpükste taskust piipu wõttes.

„Sah, iirlane,“ wastas jalapolitseinik, „no on aga udu.“

„Kõige kõnelge kõhe. Kontideni tungib, äraneetu,“ urises walmur,
 „meie pöördumise siin ihe tüübi kinni. Dotab teid.“

„Haa! Kas on jooanud?“ küsis jalapolitseinik, piipu suitsetades.

„Ei, ta, näru, on kaine, mister.“

„Siiva. See on mu mehaanik... Zoodit? kuid hea elektrotehnik.“

„Wiin ta sõjaväkke,“ lausus jalapolitseinik Doçi kohta.

„Kus ta siis on?“ küsis jalapolitseinik walmurilt.

„Walwetonna ruumis, mister.“

Walmur andis wile.

Kuuldusid sammud.

Läikis laterna walgus ja udust eraldus teise walmuri kogu.

„Tommi, saatke härra kapten angaari nr. 9 juure ja laske too tüüp wälja. Tal on, nagu selgub, õigus,“ ütles esinene walmur walwepuffast wäljatulnule.

„Suba olen „kapteniks“ ülendatud,“ mõtles jalapolitseinik endamisi ja naeratas rahuloldawalt.

„Kuulen,“ kõlas udust ja latern kustus.

Keegi wõttis jalapolitseinikul käest ja juhtis enda järele.

Latjus wesi jalge all.

Keegi es rand — jalapolitseinik tundis jalge all kindlat pinda.

Läkkid sammud jada edasi — udust paiskud angaari tuled.

„Waat' angaar number 9, härra kapten,“ ütles sõdur ja, jalapolitseiniku kätt lahti lastes, mõirgas kijendada:

„Wõtte wastu, seersant Milton!“

Angaari ukseid avanefid ja walgusewööjt astus wälja pilot.

Salapolitseinik läks ta juure ja ainult tahtis küsida ta käest, kas pole hädaohtlik niisuguse uduga sõita, kui keegi teda tagant hiiudis:

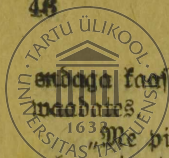
„Mister Konrady, mister Konrady, need kuradid rebiwad mind kättpidi... Kus te olete?“

„Urge kirjage nii kõwasti, tulge siia,“ lausus jalapolitseinik, hiiude peale pöördudes, wäga hästi Doçi passihäält ära tundes.

Sõimates ja walmurite käest lahti rabeledes, jamunus madrus angaari poole.

„On jee teie mehaanik?“ küsis üks walmureid jalapolitseinikult.

„Jah, jee ta on. Ma unustasin staabis teatamast, et wotan ta

endaga kaasa," vastas jalapolitseinik, vihast moonutatud näoga Soole
 waadates. "Me pidasime ta walweahelikfu juures kinni ja küsijime itaabist jä-
 rele, mis ta'ga teha. Hea, et ta teie nime nimetas, kapten. Siis
 kistsis korrapidaja ohwitjer ta teie tulefuni kinni pidada. Tola on ta
 friski, kapten. Peaaegu oleks kuuli jaanud. Meie ksjendame: „Seifa!“,
 ta läheb aga edasi ja kirjab, et tal on waja angaari pääfeda," jalgitas
 üts walwureid heasjüdamlikult Soole juhtumust.

„Darrambo," kirjistas Soe läbi hammaste, „ma olen aus inimene,
 aga nemad wõtawad muudkui „kirbu" otja."

„Siüwa küll, jatkub jul lautamisest," kaitfestas jalapolitseinik,
 „mine angaari ja riietu."

Madrus sülitas ja urises:

„Kuradid, ma olen kasulik inimene, aga nad."

„Tänu teile, iirlesed, abi eest," pöördus ebakapten — Mac —
 fõdurite poole.

„Oleme rõõmsjad piüüdes," wastasid need fooris, küsi kiwrite juure
 töstes.

Jalapolitseinik ja külmalt puristaw madrus astusid angaari, kus
 mehaanikud tuhandejõulijst aeroplaani lennuwalmsis jeadsid.

Lendur terwitas jalapolitseinikku sõjameheliikult ja ta huulil
 mängles põlglik naeratus, kui „mehaanikule" waatas.

Lendur oli noor, ilus, peenete näojoontega, brünett õhuwäe leitnant.

Ta rinnal ilutses „Victoria" orden ja mitu sõjawäelijst aumärki.

„Härra leitnant, kas udu ei jega meid?" küsis jalapolitseinik, kus-
 wõttes sõrmega piipu.

„Ei, härra kapten! Wellingtoni aparaat näitab täpselt ja ekjima-
 tult reisijuuna," wastas pilot, „ja pealegi, tunni eht paari pärast on
 udu kadunud."

„Wäga hea. Marsjruut — Hollandi, härra leitnant," ütles jala-
 politseinik, nahkkiiwri rihmu finnitades.

„Tean, härra kapten."

„Rusti?" hüüdis Mac imestujega.

„Mulle anti itaabist telefoniga teada."

„Kes andis edasi?"

"Stabi forrapidaja."

"Mida?" küsis jalapolitseinik, tegasers minnes.

"Ei, tell pool üheksa, härra kapten."

See pani jalapolitseiniku mõtlema.

Ta ei uskunud omi kõrvu.

"Mis pagana lugu see on? Kõik on teada. Tga mu samm on teatud," mõtles ta erutatult.

Ta kompas browningut taskus.

Süda tõmbus kokku kummalisest külmusest. Et end mitte wälja anda, hakkas ta kõwasti naerma ja hiiüdis:

"Sa-ha-ha. Unustasin käiesti. Ma ju ise rääkisin kindral Metchnerile oma reiju sihijä — Hollandi. Ja nüüd unustasin. Sa-ha-ha. Waat' mida need naised tähendawad. Teie, härra leitnant, saate m'ust aru — ma olen alles wiindat päewa abielus. Ja unustasin... hajakmeelsusest. Sa-ha-ha."

"Walmis, härra leitnant," lausus lenduri juure astum mehaanik.

"Palun, kapten, kohale ajuda," ütles lendur austusega jalapolitseinikule ja, pilku lootile heites, küsis: "Koh, mida teie ootate?" Riidetuge. Riided ja kiiver on riivil. Smith, aidake "kolleegat"."

Mehaanik astus riivli juure, kus ajetus mehaanikute riidetogawara ja wõttes sealt komplekti, mis koosnes flanelljärgist, kuuest, nahkriidetest ja kiivrist, tuli tagasi looti juure.

"Riidetuge," ütles talle mehaanik.

Loot hakkas omi räbalaid ära wõtma.

Kohises ja puhkis — rahulolematusest.

Kuid riietus süüsi.

"No, ja oled mul päris lendur!" naljatas jalapolitseinik, nähes madrust sõjawäe awiomehaaniku riides.

"Karramba! Küffid on laiad, otsekui naiste jeehid," urises ta end maadeldes.

"Kohitadele!" kõlas lenduri komando. "Wennuwalmiss!"

Kaks mehaanikut istusid kabiini.

Salapolitseinik ja Loet aeroplaani korpusse keskkojal olewasje lajutise, lendur ajus oma kohale.

Reerlefid propellerid ja angariid jooksis wälja terasliind.

Pisus enda lahti niistest maapinnast.

Lõhki õhtu ja kadus lääne poole.

„Soe wairis, jurus selja wastu tugitooli, ta lõug wärişes hirmust ja aruti filmigi fulgedes pomises ta:

„Tšand, päästa ja hoia. Waat' lendab, jaadan. Mi-ai... kole.“

Salapolitseinik ei suutnud mõista kellegi mõistatuslikku kõit-
teadmist.

Pingutades mõtteid maksimumini, ei suutnud ta siiski selgitada, millisel teel too Keegi teab ta kawatšufi.

„See joomar ei suudaks işegi, kui joowiks, kellegile midagi teada anda,“ mõtles ta, tugitoolis wiibiva Sochi kehakale kogule waadates,

„kui on midagi mõistatuslikult kummalist. Selles mängus on kahtle-
mata „16“ liikmed teatud osi mängimas. Seda halwem neile. Mäng
on alatud. Väheine „ba banque“!“

Ta waatas alla — seal puhkas London häämaras unes — jõda kus-
tutas jelle imelinna tuled.

Soch toetus peaga wastu kajuti seina ja, nähtawasti juba olutor-
raga harjudes, jäi magama, pannes jõurikkad, tugewate lihastega käed
rinnale.

Wastu kajuti aknaid peffis tuul — monotoonset ja raskelt hulus
tuul gondooli otšas.

Maci peast ei lahkunud mõte jaladuslikust „16“ korrespondendist-
liikmest.

„Mitist on see lõks?“ lõikas teraw mõte läbi, jõudamesse, otšekui
habemega. „Waja oletš olnud ikka Woicienne'ile teatada ja ta'ga
seltsis jellele ekspeditšioonile jõita. Kummaline, wäga kummaline on
see lahkus lord Whitemani poolt. Ei ole kahtlust — need on ta näge-
matud agendid, kes mind jälgivad. Ja nähtawasti on nad kõikjal.“

Sochi pea langes rinnale — ta norškas kõwasti unes.

„Waat' leidus ka abiline,“ pomises jalapolitseinik, „meħaanikule“
waadates, kes huuli liigutas. „Wõib olla Whitemani palgatud? Duid
ei, sarnaseid idioote ei palgata jellasteks asjadeks. Wõis ikka teab
loşki. Scotland Yardi ja prantslaste kofurwõttes lähewad ühte. Neil
pole teist asupaika, kui Hollandi. Siwa, lord Whitemann, waatame,
kes kellegi kinni nabib?“

„Miks kostus ta kõrvu hiiglatiibade kähin. Ta tormas akna juure

Sirus näo vastu ovaalseid aknaid.

Lardus hirmust.

„Torpedo,“ hüüdis ta hämmastunult üle terve kajuti.

Rahesaja meetri kõrgusel keerles nende peal imelind, kombates prohektoriga aeroplaani, millel sõitis Mac.

„Miks kühad, karrambo?“ sõimas Doc, unest ärgates ja Macile filmi jõllitades.

„Tüüdi!“ hüüdis lendur ühele mehaanikule, kes biplaanil kuulipilduri kohuseid täitis.

Teravalt ta-tatas soomuskatunud kuulipilduja.

Sajanded kuulid lendasid „Torpedosõsse“.

Doc hüppas püsti.

Sööstis kuulipilduja juure.

„Ärge laste! Me hüffume! Kuulge, „ta“ viskab me peale oma „nitroliin“-pommi ja meie oleme kadunud,“ mõirgas ta vihaseft, filmi pööritades.

„Wait olla!“ sõnas salapolitseinif teravalt ja suundus lenduri kajuti poole.

Salapolitseinifu pea kohal kajas kuiv plõksatus — sihises, otsefui oleks walanud wihma.

Ta waatas ülespoole.

Biolett-tuli puuris läbi biplaani katuse.

Beenike kiir, otsefui põneoda, libises lenduri kajuti.

Lenduri näol peegeldus hirm.

Käed jurusid konwulsiwseft tüüri.

„Mootorid jäid seisma,“ lausus ta kähisevalt ja waatas hirmuga usfitaolijele tulele, mida oleks nagu ülalt juhitud ja mis puudutas magnetot.

„Magneto julab, waadake,“ ütles ta üllatatud salapolitseinikule, „waadake, propellerid waiwad.“

„Miks?“ küsis Mac lühidalt.

„Ta“ julatas mootorid. Wuntis magneto tuhaks. Istuge...

Ma piijan alla liugleda," vastas lendur erutuses ja Soõile maadates hiiüdis jellele ärritatult: „Minge kohale! Mida teie siin tõlplete?"

Soõ naeratas häbematul:

„Aga ma vaat' tahan näha, kuidas teie alla liuglete. .. Ga-ha-ha. Miiüdsama haaratakse teid võrgu sisse ja meetakse üles. Asjatult ärritute. „Maailma Valitseja" on jelle eest hoolitjenud."

„Mida ja pomised, idioot?" küsis jalapolitseinik, madruse kummalisi sõnu mitte mõistes.

„Aga maadake, härra jalapolitseinik," vastas Soõ efsitamatul ja toritas sõrmega aknaisse-illuminaatoreisse.

„Maadake! Meie oleme tõestigi võrgu

„Maadake! Meie oleme tõesti võrgu sisse mässitud. Mida see tähendab?" hiiüdis jalapolitseinik.

Lendur ja mehaanik jõostsid akna juure.

Metallvõrk, valmistatud peenikesist rõngast, haaris ümber aeroplaani.

Oli näha kuidas rõngad pingutusist paendusid.

Biplan pragises, otsegu hiiülapihitide vahel.

„Nõnda siis, meie oleme kinnivõetud... elusalt," lausub lendur hetumalt käsi põlvile lastes. „Kuulete, jeal ragisemad mu „Zvonni" tiivad. See äraneetud „Torpedo" on meid kätte saanud.

„Raadiogramm! Ma usun, ligiduses on mõni meie malwelaem. Saadame raadiotelegrammi," pani jalapolitseinik ette ja enesewalitsust kaotades, pööras naerwa madruse poole: „Mida teie rõõmustate, ah? Mis oja teie siin mängite, promokaator? Kuust teate teie seda võrgu asja?"

Soõ kehitas õlgu wastujeks ja mõttis kõigefuurema rahuga taskust piibu.

Mõttes tubakatoosi hakkas ta piibu toppima.

„Ma küsisin, nähtawasti, teie käest, Soõ?" pööris jalapolitseinik ümesti ta poole.

„Nähtawasti jah. Dodake, ma tõmban enne piibu, siis kõnelema. Ma ei armasta ilma piibuta juus kõneleda... Ge-he-he. Merewälaja moodi," vastas Soõ üksikõikjelt.

„Süü on feelatud suitsetada!“, hüüdis lendur. „Das teie ei tea, et aeroplaanil on see feelatud?“

„Aeroplaanil?“ Das see karbite sissemuljutud külgedega ja tiibadega on tah aeroplaan?“, sõnas Doč küüniliselt, kavalalt pilku lendurile heites. „Eksite, lendur, nüüd on teil „kaan peal“. Olete võrku joominud ja nüüd olge wait. Aga muidu mõin ma võtta abinõud tarvitusele.“

See pilge purustas salapolitseiniku rahu. Ta haaris revolwri ja Doči peale sihtides hüüdis:

„Waifida! Wõi?“

Doč hüüdis:

„Das teie juba ammu, mister Konrady, tegufete revolwriga, milles fuule pole?“, küüsis Doč nagu möödaminnes ja suitsetas, igasuguse feelu tähelepanemata jättes.

Salapolitseinik oli nagu tuman.

Waatas fuulihoidjasse — tihi.

Witte ainustki padrunit.

„Mis pagana lugu see on,“ mõtles ta hämmastades.

„Zätke suitsetamine,“ hüüdis lendur wihajelt ja tõusis.

„Mis teie kšendate, härra leitnant, ah? Kellega teie nõnda räägite?“, küüsis madrus käsa tasku torgates ja naeris täiest kõrist. „Sa-ha-ha. Teie pole mulle ülemus!“

Äkilise liigutusega haaras Mac madrujel fuust piibu ja wiskas amatud luugist wälja.

„Ah, nõnda?“, küüsis Doč ja ta filmad löid läikima.

„Zah. Šabematutega käiašse nõnda ümber!“, wastas Mac energiliselt ja revolwrit tasku torgates juundus õna juure biplani tüüri juures.

„Šärrased! „16“ nimel käsen teil wiibimata saata teie šifriga raadiogrammi admiral Witthle,“ lausus Doč ootamatult ja parukat äramifates lišas naeratusjega: „Nüüd käšutan mina.“

Kõik waatasid hämmastunult ta otša.

Salapolitseinik oli otšegu walgust rabatud: ta ees seišis Vincent Boicienne, ta „konkurent“.

„Sa-ha-ah! Nuh, kuidas teile meeldib, mister Konrady, mu wäifene

„Inimeneedum?“ Ei votanud, ah?“, küsis Bod häämmastunult kolleega juure kabinis.

„Boicienne?! Waat' ei votanud!“, hüüdis jalapoliitseinik inestujes ja ulatas endisele madrusele käe. „Kuid olete teie aga füiski naljahammast.“

„Ma ostan mõnikord naljatada,“ oli Boicienne nõus, tugewasti Maci tähtsurudes, „aga nüüd, mister, on waja aru pidada, kuidas edasi tegutseda. Meie järgneme nüüd „Torpeedole“ ja otsekohe lordile sülla.“

„Kust teie, kuradi pühha, kõik teadsite ja teate?“, küsis Mac kolleegalt, kummalise kahtluslega teda waadeldes.

„See on saladus, kallid kaaswend. Lunnipoolsteije pärast oleme lossis „Girondelles“. Meid tuuakse saali ja sunnitakse allakirjutama Paneuroopa huwidele teenimiseft keeldumise aktile.“

„Kes sunnid?“, küsis Mac tuljädemena süttides.

„Maailma Walitseja, isand. Enne Londoni jõitu oli mul temaga läbirääkimine,“ ütles Boicienne ja, wõttes jalapoliitseiniku käealt, wiis ta tugitoolide juure kabiini nurka.

„Teil oli temaga nõupidamine? Kus“, hüüdis Mac kaswawas erutuses.

„Ohus, mister Konrady.“

„See on, kuidas?“

„Torpeedol“, isand... Waadake nüüd, ma olen „16“ aktiivseid liitmeid,“ seletas Boicienne mõistatuse ette ajetatud Macile ja piloti poole pöördudes, ütles tollele:

„Gärra leitnant, palun teid süia.“

Vendur allus.

Kõigi kolme tugitoolidele istudes algas Boicienne:

„Standad, lubage teile selgitada need motiivid, mis tõukasid mind keelduma wõitluseft lord Whitemaniga... Meie kõik eskime raskesti, kui mõtleme, et on tegemist harilikku awantüristide salgaga wõi roimaritega. Wõin teile kinnitada. Organisatsiooni „16“ liikmeid seisawad kõrgestiharitud ideelised gentlemanid, õpetlased, filosoofid ja inimesed, kes kannawad kultuuriloojate nime... See organisatsioon arwestab nüüd ühesja miljoni kaasatundja liikmega, kuigi kõik „16“ plaanide täide-

minine teostatakse ainult kuuesteistkümnne liikme poolt . . . Ma tulin teie juure, mister Konradh, just selle eriuksesandega, et teid Maailma Wallikeja juure miia. Ja wõin teid edu puhul terwitada. Lord Whiteman ei wõiwita teid kaasatundjate-liikmete nimekirja märkimast. Teie meeldite talle. Teid aga, härra leitnant, määrane lenduriks meie uue helicanterose peale. Waat' see on masin. 20.000 hobusejõudu. Ei mingisugust edasijooksu lendutõusujaks. Otsekohe õhku ja asi on walmis! Lennutiirus kolmjada kilomeetrit tunnis! Kandejõud 400 tonni. Wiis kahurit „X“ tüüpi! Purustamata soomuskate ja „surmatüired“ ninas. See on masin!”

Lendur ja Mac mahetasid pilke, neid pani äärmiselt imestama nii Voicienne waimustus „16“ organisatsioon, samuti ka aeroplaani wästu, millest nii uskumata kiitwalt kõneles nende ees istuw jalapolitseinik.

„Wäga hea! Kuid selgitage mulle, mis saab meist, kui me nõus ei ole?“, küsis Mac tungiwalt Voicienne'i peale waadates.

See muigas.

„Teie jääte lordi külalisteks. Ja ainult.“

„See on, kuidas? Kas meid wägivaldaga sunnitakse wõi mis?“, jai lendur ägedaks.

„Ei, mitte sugugi, härra leitnant. Mingisugust wägivalda. Teie olete, lihtsalt külas. See, meeldim feltskond! Efimeseklassi köök! Weinid — juurepärased! Raamatufogu, mis koosneb 150.000 köitest. Keegel . . . Lawntennis. Biljard . . . Gümnaastika saal. Noh, mis teie veel tahate? Teie olete liig nõudlik peremehe wästu, kelle külalane olete peatfelt, isand,“ wastas Voicienne heajärdamlikult ja taskuid mööda kobades tõmbas wälja alumiiniumist karbikese.

„Aga ma olen juba nälgjane,“ ütles ta karbikest awades, „kas teie ei soowiks süüa?“

„Mis see on?“, küsis Mac, waadates tumepruuni wärwi kuunenurgelistele tabletikestele, mis olid reastiku karbikesse ajetat.

„Ühest tabletikesejt jattub teile, mulle kulub aga kaks. Ma armastan tugewasti süüa. Kui soowite nende koosseisu teada, siis küsige doktor Swanilt. Ta on nende leidur. Nõnda nimetataksegi — doktor Swani „elu tabletid“. Palun maitsege. Kandes endaga jarnaje karbikese kuuekümnne tabletiga jattub ühele indiwiduumile kahets kuuks, aga

mulle ühelt. Sa-ha-ha!", vastas Boicienne naerma pahvatades ja nähes et Mac ja lendur ta „toidule“ kahtlaselt maatafid, mõttis ühe tableti ja pani nende sõnadega juhu: „parem igasugusest beaffectiveist a la Monaco, aga peamiselt, kõhule on kerge. Meäranis meie seisukorra juures.“

Mees nüüd kindus Maci tähelepanu ühele kummalisele nähtusele: Boicienne nägu noorenes, kortsud otsegu kadusid ja huuled omasid noorusliku märksuse ja roojaka jume.

„Mis pagana transformatsioon see on?“, mõtles ta maadeldes otsegu loori tagant väljailmutat hoopis teistsugust nägu.

„Aga meie lendame veel itka,“ kuuldis nurgast väsinult lennuüli mehaanika hääl.

„Ja, lendame veel edasi, noormees,“ ütles Boicienne tabletti neelates, „kui kõhale jõuame, võetakse meid vastu nagu sõpru.“

„Baevast küll?“, kahtles Mac.

„Tea juba seda,“ vaidles Boicienne vastu ja ulatas karbikese lendurile, „palun“.

Leitnant mõttis ühe tableti ja jegaselt Macile maadates küsis:

„Aga teie?“

Mac raputas eitavalt pead.

„Merci, ma ei armasta surrogaate.“

„Aga teie proomige, kolleeg,“ soovitas Boicienne kangekaelselt ja muigas heastidamisel: „See pole surrogaat, vaid see, mida teie hari-likult jöote.“

„Wõib olla,“ jäi Mac nõusse, kuid ei mõtnud jiski tabletti.

„Maitsew, kurat wõtku!“, hüüdis pilot, „päris tõeline buljong metshärjast.“

„Ja praad magustoiduga ühtlasi,“ ütles Boicienne waimustatult omaltpoolt ja keelega lastutades. „Maitsew, ah?“

Mac ei teadnud, kuidas reageerida Boicienne teguviisile.

Tegelikult on ju teda ninapidi meetud, õnge otša piüütud!

„Aga kas pole ükskõik: üks juhtumus rohkem,“ mõtles ta. „näen mähemalt neid tüüpe... Wõib olla jaan põgeneda ja teen nende bräfi amalifuks.“

„On „ta“ jeal ülal?“, küsis Mac Boicienne'ilt.

„Sa! Meie tegime lennu hävitajate eeslaadri peale. Tee peal „püüdmine“ teid kinni ja nüüd koju. Gomme aga sõidame marafult välja ja teeme ühe põhjaliku sarjamise prantsuse-inglise-itaalia laemastitule, vastas Voicienne mitte ilma uhkujeta ja pannes juhu teise tabeli, peitis karbiseje tasku.

Maci nägu muutus pilviuks.

Ta maatas pilotile ja ütles warjamata erutusega:

„Nähtavasti on ferge äraanda Paneuroopa huvifid mingisuguse tele amantüristidese.“

„Palun teid end mitte unustada, mýlord, teie olete nüüd Maailma Walitseja territooriumil¹⁾, aga mitte Paneuroopas. Siin on omad põhiseadused. Äraandmijest ei saa juttugi olla, kolleeg. Ma astusin just ideaalselt „16“ liigasje ja loodan teid mu eeskujule järgnewat.“ wastas Voicienne rahulikult ja, kätt ülestõstes, lijas:

„See, kes on meie peafahal, on meie aastajaja juurimaid humaniste. Tuleb aeg ja teie olete tast wõlutud. Ta on tulewiku maailme malitseja. See on fakt, aga mitte utoopia. Selge mulle, kolleeg, kas ei näi kummalisena teile, et kuusteistkümmend — kuidas teie nimetate — „amantüristi“ wõidawad maailma?“

„Ei ole midagi kummalist. Neil on saatanlikud leidused. Tehnika. Saamutused. Kuid oodake weel ja nad tabatakse, nagu tabati meid,“ laulus Mac weendunult.

„Sa-ha-ha,“ ittitas Voicienne kõlawalt, „aga kas teate ka teie, et nende „mõistuse ja geeniuse laboratooriumis“ on juba wäljatõotatud mudelid üleilmilise Snimese assotsiatsiooni tulewikulinnad? Kas teate ka teie, kolleeg, et kolmekümneühe tunni pärast okupeerib Panaasia kogu maa ja mere Põhja Jäänere ja Kollase mere wahel, kui Paneuroopa ainult „16“ nõudmistele järele ei anna? Kas teate ka teie, kolleeg, et Panaasia wõib wälja panna majaduse korral pool miljardi ideelist wõitlejat rahu eest! Ei, noh, ma loen siis teile „Panaasia föderatsiooni“ resolutsiooni, mis on eile kell üks päewal Sdaindias wastu wõetud. Kuulge, kolleeg. „Panaasia föderatsiooni sõprade nõukogu“ wõttis wastu resolutsiooni mobiliseerida wastukaaluts Paneuroopa ebaausale tegewu-

¹⁾ alal (maa-alal).

„Suimeise õiguse ja vabaduse asjotjatiiooni“ liikmed. Sta-
 tiistia Hentruni miimaste andmete põhjal tõuseb liikmete arv üle
 162 000, kes kõlbulifud relwu kandma. Kui Paneuroopa ei lastesta
 waenulifku tegemust Panaafia rahwaste wastu, on „Panaafia sõprade
 nõufogu“ sunnitud fiskuda rahulifku töö juurest jadatuhandeid töotajaid
 ja heitma neid sõjamõllu lõpulifku rahuaate mõidu nimel maapeal.
 „Panaafia sõderatjiooni sõprade nõufogu.“ Kuidas meeldib teile, ah?
 Minu armates on see arv auartust äratav, kas pole nii?“

„Kui tõenäolif, siis jah,“ wastas Mac lenduriga pilku wõhetades
 ja mäheteise mõeldes küsis: „Delge, kolleeg, millifsel teel jattufite teie
 fellesse liigasse?“

„Mind kutjuti asja pärast Trocaderoosse, mu sõbra, tuntud adwo-
 kaadi, parlamendi liikme, auleegioni ordeni kawaleri jne., jne. juure.
 Siis tuli „ta“ kabinetti ja pani mulle ette lord Whitemani haafi awali-
 futs teha. Arusaadawalt nimetas „ta“ end wäljamõeldud nimega, Jndo-
 Hiina arkeoloogilise komisjoni liikmeks. Ma olin nõus ja meie istu-
 sine Pariis—Amsterdami õhufõidu liini biplanile ja sõitfime õnneli-
 fult „piüinifsesse“. „Torpedo“ tabas nagu kuul meid Bas de Calais'
 kohal ja tassis lord Whitemani losji. Kõik wäga primitiivilt, kolleeg.
 Sealjamas tutvustati mind siis liiga liikmetega ja nende programmiga.
 Mul oli mõimalus lordi raamatufogus lugeda käesolewa aastafaja juu-
 rimate saladuste jaawutusi ja ütlen — olen andunud neile fogu hin-
 gega. Waat', kolleeg, niipea kui meid wee peale lastakse ja wabastatakse
 sunnitud wangifst mõite teie ije weenduda nende põhimõtete ja piüüete
 juurtfugujuses. Kui ei, hoitakse teid nii kaua külalifeks, kuni fikwideeri-
 taksse mercejanuline Paneuroopa,“ wastas Voicienne ja mõõda taskuid
 kobades mõttis padrundi ja neid Macise andes lifas muiates: „Need on
 teie padrunid. Wõffe nad. Tundes teie ifeloomu, hooliftefin ma intfidendi
 mõimatuse üle.“

„Kuidas teie nad jaite?“, hüüidis Mac.

„Wäga lihtfalt. „Ha-ha-ha. Teie, mu sõber, külastafite eil-
 „Gommifutmaa basseini?“

„Jah, aga siis?“

„Kui teie wanni läksite, kas jäi teie rewolwer kabinetti?“

„Jah, jäi. Kuid kabinetti oli lukustatud.“

„Sütaga süüda, sõber, kas teie ei ole kunagi kajutanud prohvesjor Scenes'i muukraudu?“

„Ma vaat kuidas. Müüd jaan aru... Kui kummaline aga siiski tõik on. Tähendab teie olite förwalruumis?“

„Täiesti õige.“

„See wana-wana podograhaige. Ha-ha-ha. Teie olete imekspauw-wääriline grimeerija ja imiteerija, kolleeg,“ lausus Mac waimustatult ja Boicienne'ile fätt ulatades lissas: „sarnasega, nagu teie, mister Boicienne, pole hirmu lord Whitemanile „külla“ minna“.

Boicienne surus ulatatud fätt ja jaladuslikult naeratades ütles:

„Kallis kolleeg, mu käsutada on nüüd terve rida muhufi. Mende abil wõin ma ümbermoonuda ja, kui waja, olla terve tund surrukeha, ilma hingamata. „16“ liimeks on keegi isand. See on imetegija ja maag. Päril kalliaastro. Wul on „nooruse“ elekfir. On purgite wõidega, mis tarwiduse korral katab mu näo pidalitõwe märkidega wõi põletis-märkidega. Samuti on tilgad muiks imetegudeks. Ha-ha-ha. Ühe sõnaga — ma wõin nüüd olla kes tahan. Soodan, teie olete ise weendunud?“

„Do jah. Silne wanamees, siis joomar-madrus ja teie on täiesti lahuminewad tüübid, kolleeg. See on tõik wäga huvitaw, kaafakistuw. Ma ootan kannatamatult saabumist jaladusliku „Maailma Walitseja“ wõimupiirkonda,“ hüüdis Mac tõelise waimustusega ja Boicienne'ile waadates küsis: „Kolleeg, öelge, kas meie pea sinna saabume?“

„Wiiekümneksahe minuti pära,“ lausus Boicienne pilku jalale heites.

„Kus teie aega teate?“, küsis Iendur imestusega.

„Waat kus mul kell ajub,“ ütles Boicienne jalga põlwele tõstes. Ta tõstis pükkijäärt wähekeste ülespoole ja jaapanina owaali joomistujes läikisid violettnumbrid.

„Mis pagana lugu see on? Siilgawad sukad!“ hüüdis Iendur Boicienne'i jala juure kumardudes.

„Do ei, noormees, Kinganina all on kell, kuid ta hakkab hiilgama, kui ma waat' stia wajutan,“ wastas Boicienne ja kuuekaelust laiali liües oli seal näha peenikeste juhede wõrk, mis olid wiinamarja kobarana fogutud.

„Mis see on?“ hüüdis Mac pilguga omapärasele antennile kiin-

„See on raadio vastuvõtja, kolleega, kronomeeter ja „surma-kiired“ — kõik ühel ajal,“ vastas Voicienne. „Ühe „16“ liikme leidus.“

„Aga kuidas?“ küsis Mac kõrmale põigates.

„Rinnal on mul antenn, detektor kaelas ja waat' „kiirte“ patarei,“ vastas Voicienne taskust laetud silindrit võttes.

„Kui ma selle batarei „antenniga“ ühendan, hakkab silinder kiiri välja saatma ja häda sellele, kes nende mõju sfääri satub. Küllalt on valguštada nägu ja teie, mu sõber, olete kadunud. Kiired tungivad teie südamesse läbi tuukri soomuse ja kuulide soomuskaitse. Nagu näete, kannan ma oma rinnas ja kaelas surma ja aega, kui ta ühendust välisilmaga,“ lausus Voicienne ja ta jügamais filmis läikisid mingi išeäraliku uhtuse kiired.

„Kas see on ka fealt?“ küsis pilot väriseval häälel.

„Sah. „Elu ja surma saladuste lossist“, mu noormees,“ lausus Voicienne ja tõusis.

Läks ühe illuminaatori juure ja teeras ta lahti.

„Ma annan terwituse „Maailma Walitsejale“ teie nimel, härrad,“ ütles ta kätt silindriga illuminaatorisse pannes, „lugege ta wastust.“

Lendur, Mac ja mehaanik ruttasid afende juure.

Taemafoonil helkis helemiolett walgušwöö — wöttis ellipsi kuju ja kustus.

Biplani kabiinis kuuldis selge hääle:

„Wõtte wastu meie terwitus, härrad Konradh, Voicienne ja lendur. Terwitus mehaanikuile. Olge kannatlikud Peagi wahetub teie wangipõli meeldima ajamõddasaatmise võimalusega ja puhkusega. Maailma Walitseja ja teie sõbrad.“

Õhketui walgust rabatud tardusid kohale Mac, lendur ja mehaanikud.

Minult Voicienne naeratas rahuloldawalt.

„Kus on teil siis kõwendaja?“ küsis Mac peale liiskisejt pausi.

„Milleks? Mu aparaat annab edasi ja wõtab wastu ilma igajuguste kõwendajaita... Waat', näete, „Maailma Walitseja“ andis teile juba oma terwituse. Teie saate muidugi juure üllatuse, tutwune-

das jelle mainu aristokraadiga," vastas Boicienne ja otsesui joomides oma patrooni suurust kõvendada, juhtis silindri aknasje.

"Baadate, härrad, veel üks katse," ütles ta, „ma surman haikala või kasjaloti 2000 meetri kõrgusest.“

Ta valgustas hiiglaringiga meripinna.

Kõik kiindusid pärani avatud filmil mere violett hämarusse.

„Baadate — must täpp! See on hail Lõusis weepinnale. Kiired tabasid ta merisügavuses,“ hüüdis Boicienne.

Midagi mustjashalli ujus all.

Maci inestusel polnud piiri.

„See on juba tont teab mis!“, hüüdis ta hämmastatult ja lenduri poole pöördes ütles märisemal häälel: „Waat ise sellesse ringi jattuda, ah? Naljatada teiega on paha, kolleega.“

„Do, ärge karte, mylord. Siiga „16“ liifmeil on hirmsad relvad, kuid nad ei kasuta neid. Gäda sellele, kes jelle tarwiduse määrakutsus,“ ütles Boicienne pühalikult silindrit tasku pistes.

Mac naeratas kavalalt.

Sügas tätt ja lausus nagu süüdlaselt:

„Teate, kolleega, andke mulle paar teie tabletti. Ma armastan kah üa.“

Boicienne naeris heasüdamlikult:

„Ah teie, loomik, ha-ha-ha. Tahate paar? Kas või miis, kuus — mul pole kahju.“

Ta võttis karbikese välja ja andis Macile

„Palun, kolleega.“

Mac võttis ühe table.

Panki suhu ja küsis:

„Märida?“

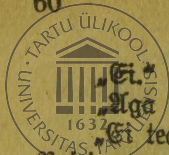
„Bole waja. Ta julab nagu kuhur. Kui juua tahate, on mul font-sentreeritud jook „Aubrienne“,“ vastas Boicienne.

„Mis too siis veel on?“, oli lendur uudishimuline.

„Palun proovida,“ lausus Boicienne westitaskust kaastuubiku hõbefarva terafestega võttes.

„Ühes terafestes on meerand liitrit medelikku. Kas jattub?“

„On see tee, piim või kohvi?“, Mac.

„Aga mis siis?“

„Ei tea isegi. Väga maitsev, aga päämine, kaotab janu,“ vastas Boicienne.

„Rubage mul proovida,“ lausus kartlikult mehaanik-tuulipildur, „ma tahan süüa ja juua.“

„Palun, teie kasutada on nii üks kui teine,“ vastas Boicienne heaüdamlikult tuubitud mehaanikule andes.

Mac istus tugitooli.

Sirutas jalad wälja ja lastus muretuimal ilmel tugitooli seljale.

„Kurat teab. Maitse on väga hea,“ ütles ta mõne aja pärast, „päris toreus. Ei, näen, et nendega on võimata wõidelda. Nõik on neil nii osawalt ja kavalalt wäljamõeldud. Päris „afiaadid“.

„Aha, juba annate positsiooni täe?“, küsis filmi pilgutades Boicienne.

„Aga mida siis teha. Piüüdsid otsekui warblase kinni ja weawad taewas teab kuhu.“

„Päris residentfi, mu isand, lord Whitemani juure külla,“ lausus Boicienne salapolitseiniku juure minnes. „Peagi lastakse meid wälja. Ma elan juba teine kord sarnast reisu üle. Ha-ha-ha. Olen harjunud. Pole midagi. Tean, et trossid kannatawad wälja — las' „weawad“ kuhu tahawad. Aga waat' teie aparaadi rikkusid ära, see on tõsi, kuid ärge kurwastage, härra leitnant. Meie häwitajate reidilt lendab homme wälja uus hiiglane — waat toda saategi juhtima. Ma piüüan teid „sojutada“.“

„Ei tea, kas wõin ma ohwitseri wandele truudust murda?“, tähendas pilot.

„Kellele teie wandusite? Paneuroopale, kas pole nõnda? Aga kui teie wannute Znimkonnale? Mis on teie arwates kõrgem? Kas kõigi elamate huwid, wõi ainult üffikute üffuste? Ei, härra leitnant, meie ridades on senini juba, tõsi — kaastundjaina — üle wiie miljoni sõjawäe eriteadlase. Sa ustuge mind, pole kaugel tund, kui meie lipp tõuswa päikese embleemiga lehwib kõigil maailma hooneil. Meie toome inimkonnale rahu. Ei mingisugust wägivalda pea olema maa peal. Meie pole kommunistid. Do, ei. Meie wendlus ja ühetaulsus on pühendatud

waimlike leppimuse ja armastuse ideele ligimese vastu. Meie ei tunnusta rikka ja waele wahel wahet, targa ja edasijõudmatu, tugema ja nõrga wahel — meile on inimesed wennad — ja walitsewate klasside uhkuse wiime meie inimesejalwuseni oma ligimese suhtes. Meie ei luba toore jõu ülewõimu, meie ei luba parteidel mängida rahwaste saatusega wõi tribuunidel kõnelda sõjast nagu kultuurwõidust. Ei, ei ja ei! Maa on juur . . . Temal jattub kõigile ruumi. Ei mingisuguseid piire inimwabadusele! Kuid inimene peab olema wäärt jeda kõrget nimetust. Meie awame inimkonnale „töötatud maa“ — meie anname talle elu „Tartustikiwi“. Meie oleme uue elu ajajärgu pioneerid. Rahu ja tulutooma töö tahwetid wabastatud Maailma põldudel — Kosmoses,“ lausus Boicienne juures waimlikes tõusangus ja ta filmis läitis jüaama oma sõnusse.

„Aga teie olete entusiast *), kolleega. Teie olete neist „mylordide maskides“ nõnda kaafastatud, et kole,“ ütles Mac Boicienne'ile wadates.

„Sah! Ma leidsin neis ideede eest wõitlejaid. Neis on istutatud tulijed soowid wabastada Mooloki poolt näljast, wägivallast ja õiglusestest lämmastatud inimkonda. Waadake, kolleega, mis oli sajanded aastad tagasi ja nüüd? Kõik on endiselt. Waene kannatab rikka teotust, tööline õõub õõsides nagu rott, aga see, kellele ta annab oma were ja higi? Kelle on loodud need XXVI avenüüid New-Yorgis, wõi kuulus miljardäride „linn“ „Paradips“ Floriidas. Kui palju ohwreid mis Jaapani-Ameerika sõda? Mille ja kelle pärast? He-he-he. Ameerika kontsesioonid. Ei, jeda ei pea olema. Ei pea olema!“, lausus Boicienne tõelise põlastusega ja waatas kellale.

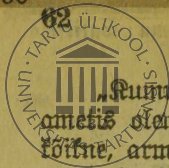
„Nüüd on pea maandumine!“, hüüdis ta rõõmsalt ja tõusis.

„Walmistuge, härrad,“ jõnas ta ülema toonil ja saades mehaanikult oma mütti, tõmbas ta pähe.

„Kus me siis maandume? Hollandis?“, küsis Mac kawalalt.

„Ei tea weel . . . ma ei ole kunagi selle üle päritud,“ wastas Boicienne naeratades.

*) Waimustus — entusiast, entusiast — inimene, kes millestki waimustatud.

"Kummaline," pomises Mac, pilku „taeluse“ lahtipäästmisega ametis olevale Boicienne'ile heites, „teie olete, nähtavasti, väga ükskõikne, armas kolleega.“

„Do ja! Ma ei ole ainult ükskõikne, vaid koguni rahul jelle teadmatusega.“

„Miks siis see nõnda on?“

„Aga sellepärast, mister Konradi, et ma viibin Seaduse kaitse all,“ vastas Boicienne ja illuminaatorite poole peaga kummardades lihas: „meie maaburne juba.“

Lendur ja mehhanikud ruttasid asende juure.

Kuuldus juba all lafjurvate lainete müha. Sirmsa jõuga lõikasid läbi õhu „Torpedo“ tiivad nende peakohal aj aeroplaan hakaks tõtuma.

„Mis see on?“, küsis lendur, ukse käepidemeist finni hoides.

„Meid wabastatakse,“ vastas Boicienne rahulikult, „kuulete, kuid helisewad peakohal ahelad?“

Wäljashallist uduist ilmusid nähtavale kõrge kaljurahnu kontuurid. Mac awas illuminaatori ja waatas ulespoole.

„Torpedo“ planeeris, waewalt waewalt liigutades hiiglatiibu.

„Torpedo“ ja aeroplaani wahet oli meetrit kolmkümmend.

Ülal löid põlema otsekui paljusilmalise hiilgase filmatuluksed...

Jäta allapoole ja allapoole lastus wõrgust wõidetud „Sbonne“.

Ja lõpuks prantsatas wette otse kalju rahnu ees.

„Saabusime kohale!“, hüüdis Boicienne, „nüüd lastakse meid wabadusse. Palun teid, gentlemenid, olla weendunud „Maailma Walitseja“ armulikus wastuwõtus.“

Mehhanikud ruttasid aeroplaani soomustatud ukse poole.

Awasid selle ja nende ette ilmus järsk rahn, mis oli walgustatud mingisugusest müstilisest sinkjast tulest.

„Wäljuge, härrad,“ ütles Boicienne, „meie oleme sihil... Müüdjama antakse meile wene ja me sõidame „Torpedole“.“

„Kuidas „Torpedole“?“, hüüdis lendur.

„Nõnda peab olema, mu noormees. Teie „Sbonne“ maetakse pidulikult. Siin meripõhjas on ta haud...“

„Mis te kõnelete?“, värises leitnandi hääl ja ta vaatas hõmmas-tumalt Boicienne'ile.

„Jah, ta on reast välja löödud, nagu imvaliid. Kuid teie ärge furmastage, mylord, see kõik on paremuselt.“ Lohutas teda salapolitseinit ja Maci poole pöördes ütles: „Kolleega, palun teid wäljuda.“

Laskatas meri „Torpedo“ langusest.

Hiiglane laskus merele, kottupandud tiibadega, mõnikümme meetrit lainetel kõikuvalt aeroplaanist eemal.

„Torpedo“ ninas plahwatas violett-tuli. Käratult awanesid pneumaatilised uksed weepealses osas ja tumedad fogud wäljusid korpuselt.

„Mister Barlaine!“ hüüdis keegi „Torpedolt“.

„Kuulen, sir,“ vastas hüüde peale Boicienne.

„Teie — Barlaine?“ jostistas Boicienne juures seisew Mac imestanult.

„Jah, see on mu warjunimi,“ vastas Boicienne ja nägu „Torpedo“ poole pöörates, hüüdis kõlawalt: „Mida käsete?“

„Kui lennumasinalt lastute, ärge unustage awatuks jätmast kõiki illuminaatoreid ja uksi. Meil on wähe aega. Astuge wenesse,“ kuuldus „Torpedolt“ ja imestanud lenduri ning mehaanikute pilgu ees ilmus weest nähtawale miniatüürne „allweelaew“ täiesti fileda pinnaga.

Üks teise järele astusid jellele Boicienne, Mac, lendur ja mehaanikud.

Weealust wenet juhiti kiirtega „Torpedolt“.

Sääletult sõudis ta „Torpedo“ juure ja niipea kui hiiglase pinnale astusid ta reisirjad, kadus ta wee alla.

„Palun teid fabiini,“ pani ette „Torpedol“ seisew kõrge tundmatu.

„Milleks seda waja?“ pääfis Maci huultilt, „kas me weel kaugemale sõidame?“

„Jah. Tuhatuksjadaiheksa meetrit, siis oleme kohal.“

Mõistatuse ees seiswate „külaliste“ seljataga kuuldus kummaline hääl.

Lendur ja Mac pöörasid ümber.

Nende filmi ees awanes pilt:

„Svonne“ uppus aeglaselt, kaldunult paremale küljele, mööda külgi libises violett-tuli, puurides soomusesse auke.

„Torpedo“ pinnal, periskoobi ees, seisem iiks „16“ liifmeid juhtis läikmat, kiirgavat silindrit huffuma aeroplaani külgi mööda.

„Maat, deemonid,“ mõtles Mac, „milliseid abinõusid neil iganes pole.“

Pilot paljastas pea.

„Jää jumalaga, „Zbonne“,“ õhtas ta kurwalt, pilguga wettefaldumat aeroplaani saates.

Kui täpikeseks muutunud aeroplaani tiivanurk kadus wee alla, ütles ta Macile:

„Teie olete tarbeforral tunnistajaks, et ma pole jüüdi Pan-Euroopa wäeüksuse huffumises.“

„Do, ärge kartke, härra lendur, raadiotelegramm „Zbonne“ põhjalastmisesest on poole tunni pärast admiral Bitty käes. Teie õlult mõetake igasugune wastutus,“ lausus Boicienne ja pöörates iihe „16“ liifme poole, lihas: „Kas pole nõnda, sõber?“

„Do jah! Tunni aja pärast teab terve maailm, et parim Pan-Euroopa detektiiv on „16“ liige... Kujutan diplomaatide ja nende wiha, kessel weel wõimu on,“ wastas see meeldiwal baritonil, „palun, härrad, astuge jalongi.“

Ta liiffas portjeerid förmale ja heledaltwalgustatud jaal ilmus „külaliste“ filmi ette.

Mac pigistas filmad walguse üliliküllusest kofku ja hüüdis:

„Oh ja pagan, kui mugaw on siin!“

Ta heitis pilgu üle awara, nahkmööbliga täidetud toa ja ta imes-
tusel polnud piire.

Salongi nurgas — laua taga istus pikk härra nahkkuues ja suit-
jetas sigarit.

Kui Maci pikk ta omaga wastastikku jattus, tõusis ta ja läks sala-
politseiniku juure.

„Olge tere tulemast, mister Konradh,“ lausus ta, Macile aristo-
kraadi kätt ulatades, „mu nimi on lord Roster.“

„Teie olete ka lord Whiteman?“ küsis Mac otjustamatuses wälja-
firutunud kätt wastuõtmata.

„Sah.“

„Ma ei soorata tungivalt suursõjusele, energiat ja mõistust väljendama eesmärgile.“

„Loesti huvitavat tüüp,“ mõtles ta ja naeratas.

„Baat, ei oodanud teiega kohata, sir,“ lausus ta heatahtlikult, „ma ju mõtlesin, et teie olete — —“

„— bändiit. Kas pole nõnda?“ rääkis lord wahaale, „jellepärast ei anna kätti.“

„Oo, ei sugugi, sir! Lihtsalt... ametikohustuse nimel...“ jattus jalapollitseinik segadusse ja langetas pilgu.

„On kõrgemaid kohustusi, kui ametikohustused, mister Konradh. Kohustus inimkonna ees,“ ütles lord Roster ja pöörates tõmmu, tugewahelise noormehe poole, sõnas:

„Kõju.“

Boicienne ja lendur seisid ukse juures.

Lord Roster astus nende juure.

„Leitnant, ma nimetan teid mu häwitaja komandöriks. Tänaõht päevast on teie nimi „Skaros“,“ ütles ta naerates, waadates lendurile.

Milmine kummuline mõlu puhus vastu lordi sõnu ja leitnant ~~naer~~atas mõtlematult:

„Kuulen... Aga mu mehaanikud?“

„Kad leiavad võimaluse kasutada omi mõimeid ja jõudu jeltis teiega,“ vastas lord, „meile on vaja miljoneid inimesi. Meie idee nõuab ohvreid — kuid kusemik hindab jelle wilja.“

Sel ajal, kui jalongis kestis jee westlus, sukeldus „Torpedo“ merre.

Burskafid projektorid kiired, otstides meealuseid boisid ja laweerides keef karisid, lendas „Torpedo“ edasi.

„Kas tahate näha merielu?“ küsis lord Roster.

Boicienne, lendur ja Mac astusid niishees olewa afna juure, millest näitas käega lord.

Paikust afnast paistis walgustatud imepärane pilt merijugawuse elust.

Pikkude eest möödusid meealused korallide metsad, pikad katsearmiga finnikleepunud kaheljalgsed walendasid hallilt roosakail ladwul otseku hiiglaamblifud, läikledes tõmmuka joonusega liikusid haid ja määratu-

juured „merituradid“ rohelisel silmil ootasid saafi imepärase mefitas-
wide mõgustitus.

„Millises jägavuses meie ujume?“ küsis lendur, lordi poole pöör-
dues.

„Tuhatviisjada jalga,“ vastas lord, „meie ujume haasi juure.
Näete, paremal pool wilgub tuluke — see on meie majak.“

„Õdestigi wilkus seal helepunane tuluke, pea kadudes, pea leegit-
fedes tähetaolise walgusega.

„Müüd ujume meie basseini,“ jättas lord Roster, „näete, seal eel-
ajaloolise eepogi jäänuse — talju külge on püstitatud „tulp“. See
„tulp“ on ühendatud... surmaga.“

„Kuidas?“ küsis Mac.

„Kui ma tahan, on mere pindala kahekümne merimeili kaugusel
„surmatüürte“ piirkonnas. Selles metallsilindris peitub meie sajandi
jaladus. Üks ainus wajutus nupule mu kajutis — ja ma külwan
surma ja muudan julawaks masfiks Pan-Euroopa terasest imeelukad.
Kuid ma unun, et see nupp ei tunne kunagi mu sõrme wajutust.“

„Kui hirmus!“ hüüdis lendur, tundes jüdant kokkutõmbuvat
hirmust.

„See on barbaarne leidus,“ ei suutnud Mac hoiduda põlgushüüdest.

„Ruhage, härrad. Ma ei näe selles mingit „barbarsust“, kuni
kultuurne Pan-Euroopa tapab klooriga ja tuhandedkuulilise kuulipildu-
jaga Pan-Asia kodanikke, on kõik abinõud head! Kui nende kultuur
näeb wajadust sõjas — pole talle halastust, sellele kultuuri „metsela-
jale“. Meie sunnime tunnustama kultuuriks — rahu ja töö, armas-
tuse ligimese wastu ja headusel! Sa kui neid ei hirmuta meie leidused
— meie häwitame need, kes süüdi kuritegevuses inimkonna wastu.“
lausus lord Roster ja ta hääles helises käsija ümberlõhkamatu tahe.

„Torpeedo“ wähenas kiirust.

„Müüd saabumine kohale,“ ütles lord Roster, juitsema pannes kus-
tumud figarit.

„Mac waatas Boiciennele ja ütles just mitte ilma irooniata:

„Saabusime külla... „heal“ tähtel.“

„Ei meeldi — jama teed tagasi,“ poetas Boicienne, heatahtlikult
naeratades.

67

„Do, ei, kui teisel teel võimalik ei ole, siis on juba parem wangi jääda,“ lausus lendur, „mulle saab osaks „sõbralik“ vastuwõtt“.

Salongi astus Ramses.

„Maailma walitseja!“ hüüdis ta — „teie käst?“

„Kell kümme hommikul ühendatud riikide admiraali eskaadrile vastu,“ wastas lord Roster, ja Maci ning lenduri poole pöördes, lihas: „Lubage tutvustada — insjener Ramses, mu „lindude“ ja „kalade“ komandör.“

Ramses läks Maci ja lenduri juure ja tugewasti nende kätt surudes, lausus:

„Wäga rõõmustaw, sõbrad, meie ootajame teid ammu. Meile on waja inimesi... Müüd on kriitiliseim moment... Sõda algas. Kuid meie wõidame ta.“

„Kiijuguste „lindudega“ ja „kaladega“, nagu jee mängukann — pole ime wõita,“ lausus Mac, üle salongi pillu heites.

„Mõistuse jõud määrab ja murrab wägimalla jõu, myhlordid,“ lausus lord Roster lendurile waadates, „waadake näiteks teie lend. Teie ju lendasite kurja jõu käsul wälja: mind kinni püüdma? Kas pole nõnda? Kuid kuffus teisiti wälja... Teie „Zbonne“ puhkab meripõhjas kui meie kurjast juhitud sihtide märgi ebakindlus.“

„Ma olen ohwitser, lord Roster,“ wastas lendur uhkelt ja ta filmis löi wälkuma haawatuse tunne, „kuhu kästakse, seal on mu koht!“

„Teie olete entusiast, noormees, nagu meiegi! Seal, kus walitseb kurjus — meie koht! Meie oleme waimlise armee alamwäelased ja ohwitserid! Meie waenlased — kõik, kes siirdub wõõra elu õigusele. Meie waenlased need, kes isiklikudes huwides mistasid nüüdki sõjakõrri miljonid elud,“ waidles talle vastu lord Roster.

„Ja meie peame omiks waenlasiks, antud tunnil, Wan-Euroopa juhte, keda toob wõrgus ühel ilusal päewal siia meie lugupeetud lendur. Kas pole nõnda, „Maailma walitseja?““ lausus Boicienne iseteadwalt wahela.

„Do, ja! Ma ei kahtle,“ hüüdis Ramses, „lendur „Staros“ kirjutab oma nime Sigluse wõidupidutsemise kuldsesse raamatussel!“

„Staros“ valmistub põgenema.

Täpselt kell üheksa hommikul kogusid kõik liikmed lossi saali.

Sauduaitufuses astus sisse lord Roster ja poodiumil istet võttes lausus, järgmiste sõnadega koosolijate poole pöördes:

„Gentlemanid! Meie organisatsiooni on astunud uued liikmed, lendur „Staros“, kuulus detektiiv „Gibs“ ja ta ametvend „Brade“. Kaks mehhanikut astuvad wabal kokkuleppel „XXXV“ ja „XXXVI“ peale. Ma panen teile ette, sõbrad, terwitada meie uusi ideelisi kaasliiklasi meie liiga statueti põhjal.“

Lord Roster helistas hõbekellustest.

Astus sisse neeger.

„Aufuge gentlemanid saali,“ ütles talle lord.

Ta tõusis ja eeskujule järgnesid wiisteistkümmend liiga liiget.

Awatud uksest astusid sisse lendur, Mac ja Voicienne.

Viiga liikmed tõstsid fascistikult üles terwitusemärgiks pahema käe ja sõbralik hääle kõlas saalis:

„Snimeste õiguste nimel.“

„Balun, gentlemanid, laua juure,“ ütles lord Roster sisjetulnute poole pöördes.

„Külalised“ astusid pifa laua juure, mille taga oli kolm waba tugitooli.

„Stuge. Teie olete kohustatud kirjutama nimed meie seltsi päewakirjandusse,“ lausus lord Roster lahkelt.

Mac istus eimesena ja heitis üle kõigi koosolijate üllirahuliku pilgu.

Lendur, müüd „Staroseks“ nimetatud ja „Gibs“, kes oli juba oma nime kaotanud Voicienne, järgnesid ta eeskujule.

Floridan lõi lahti pahju nahkkõites raamatu ja pani ta Maci ette.

„Kirjutage teksti alla teie nimi, mu sõber,“ ütles talle Floridan tule ulatades.

Mac waatas awatud lehekülge ja luges:

„Ma, allakirjutaja, „Üleilmise Snimeste õiguste asfotiatiooni“ liige annan pühaliku wande ideeliselt kõigi jõududega ja teadmistega kindlustada maa peal tõe, õigluse ja

maastuse mõitu. Astudes jellesse asjotjiaatfiooni, allun ma
 mastuõrkumata tõigile statueti nõudeile ja annan töotuse
 hoida jaladuseks „Suure Booshi“ asuõht. Wande murdmist
 taristataffe surmaga.“

„Siiski,“ mõtles Mac, „nagu „Maffiuse“ bandes.“

„Kas teie olete juba tutvunenud?“ küsis Floridan lahtelt.

„Do, jah. Kuid mind mihastab üks asjaolu,“ sõnas Mac Lordile
 waadates.

„Nimelt mis?“ küsis Lord Roster.

„Ma ei ole ju veel oma printsiipiaalset nõusolu annud... ja juba
 alla kirjutama,“ wastas Mac otjustamatuses aralt.

„Teid ei sumni ju keegi... Ei taha, pole maja. Kuid ühte asja-
 olu ei pea teie unustama — jellest loskist pole teil wäljapääsu,“ lausjus
 sellepeale Lord Roster.

„See on ju wägivald!“ hüüdis sellele ägedaloomuline „Flax“
 lendur.

„Ei, ettemaatusabinõu!“ lausjus Lord Roster.

Mac waatas Boicienne'ile, siis lendurile ja naeratas kui alise
 naeratuslega.

„Nähtawasti tuleb alla kirjutada,“ ütles ta, „parem juba kiiga litge
 olla, kui istuda teie loskis luku taga.“

„Seda pole sugugi maja, milord,“ sõnas Lord Roster, „teie olere
 siin wabad, kuid waadate.“

Lord Roster läks akna juure ja näitas käega awatud mosaiik-
 raamile.

Mac tõusis ja akna juure minnes waatas alla.

Ta pilgu ees awanes piiritu meri.

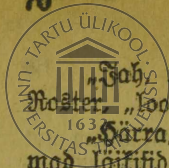
All, loski ümber, tõusis ülespoole kirju troopikataimestiku ja kar-
 tuste foon.

Nõrged palmid, imekaunid majanihjad, aroafarud ja lianide
 pööjad.

„Mister Boicienne!“ hüüdis imestaw Mac, „meie olene ju etmaa-
 tori all, wõi mis?“

Lendur tõusis rutuga ja tormas akna juure.

„Saarel?“ pääfis ta kahwatamailt huulilt.

„Jah, milordid, „Saladuste“ jaarel,“ lausus ehitamatult lord
Rooster: „Loodus on imeilus, kas pole tõsi?“

„Härra, see on vägivald meie üle,“ sai lendur ägedaks ja ta sa-
mas lausis, „ma protesteerin kõigi oma „mina“ jõududega sarnase
jultunud akti vastu.“

„Noormees, ärge ärituge,“ lausus lord Rooster kätt leitnandi õlale
pannes, „vägivald on mõnibord vajalik. Teie olete sõjariist Wägi-
malla käes, härra leitnant. Aga nüüd, footiivortal, võite teie saada
Snimejets väljaspool sõjalise „eetika“ vägitvalda. Ma wabastan teid,
niipea kui meie ettevõtte on lõpetatud, aga seniks palun teid nagu kodus
olla. Teie teenistujeks on kõik, mida footiite, peale... tagasihüüramise
Pan-Euroopasse.“

„Ja lubage küsida, kui kaua see teie ettevõtte mõiks hoida meid sõja-
wangidena finni?“ küsis Mac äritatult.

„Kõik oleneb Pan-Euroopa mõistlikust poliitikast. Paneb ta rel-
wad käest — Pan-Aasia on valmis vastuvõtma parlamentaarse „Sala-
duste Doobhis,“ vastas lord ja afna juurest laua manu minnes böörts
Egmonti poole:

„Mis on uudist?“

„Neli raadiotelegrammi.“

„Eugege.“

Egmont luges kõvasti:

„Ühendatud Pan-Euroopa ja Ameerika eskaadrid admi-
raal O'Neill'i ühise juhatusel all ilmusid Antillide jaarestitu
juures nähtavale. Pan-Aasia weeluste ristlejate laemastik
läks neile vastu. „Fudshi“ hävitajate eskadriil jättis kell
8 12 minutit Nagajaki angaapid. Katse Tsing-Tao juures
desjanti maalesaata ei õnnestunud tänu ford „Togo“ tõkke-
mõtele. Neli transporti on hävitatud. Swing.“

Uudis teine:

„London. Paanika böržil. Lord Birmingham astus ta-
gasi. Jäljetult kadus kuulus detektiiv Mac Konradh, kes
hommikul aerodroomilt teadmatus juunas wälja põitis. Mite-
lene.“

Polmas:

„Ma saabun kell üheksa õhtul. Diana.“
 „Diana! hüüdis lord Roster rõõmsalt ja ta nägu punast eruta-
 mas õnnes. „Edasi!“
 „Kõlas,“ jatkas Egmont.

„Kuuskümmend kaheksa „2000“ tüüpi hävitajat peavad
 valmivõtteindustist Bas de Palais sektoril. Üldreadnought „Pan-
 Euroopa“ sõitis kell 6 19 minutit Kiilist wälja. Temal asus
 marsjal Bundermann ja päästeabi ülem kindral Jaks. Port-
 Arturis on ameerika lenduri poolt õhku lastud teemiapommide
 ladu. Wastugaasid hoidsid hädaohu ära. Kindral Rai-
 Njingi wäed häwitasiid Schanghai rajoonis ameerika wolon-
 tööride korpuse. Feldon.“

„Waat' wägimäld!“ hüüdis lord Roster juures erutuses, „näete,
 mis tegi Pan-Euroopa mingisuguste kontsfessioonide pärast.“

Ta läks akna juure.

„Kamjes“ ja „Gaston!“ Seadke „Torpeedo“ walmis! Ma hämi-
 tan üldreadnought „Pan-Euroopa“. Nähtawasti ei saa need eestid
 aru, et puhuwad ilmatulitahju ja huttuwad ise,“ sõnas ta laua poole
 pöördes ja frudistas närwilikult sõrmi.

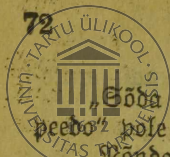
„Silmaspidades, et need härrad keelduwad meie Liigasse astumast,
 panen ette teile, „Kreol“, nende eest hoolitsemine mu tagajitulekuni
 enda peale wõtta,“ ütles lord Roster kannatamatult ja mõistatusse jat-
 tunud Macile ja lendurile kummardades wäljus saalilt.

Voicienne astus Maci juure.

„Teie jätsite asjatult „Maailma Walitseja“ ettepaneku wastuwõt-
 mata,“ ütles ta sõbralikult Macile, „nüüd oleksite meiega seltsis ekskurs-
 sioonile sõitnud.“

„Waikige! Ilus ekskursioon: häwitada Pan-Euroopa uhtus, ta
 parim üldreadnought,“ sõnas lendur läikwail silmil Voicienne'ile
 waadates.

„Do, aeg kannatab, leitnant, ja teie meendute, et parem on üks
 jarnane „uhtus“ meripõhja lasta, kui häwitada sajad tuhanded rahulikke
 elanikke. Teie „uhtus“ häwitas eile Pan-Mafia transpordi ja tuhat üks-
 sada üksteistkümmend jaapani noormeesit leidsid surma,“ wastas lei-
 nandi juure astudes „Kreol“.

72
"Sõda on sõda!" maidles talle oma sõrda vastu Mac, „teie „Torpedo“ pole kaugeltki nii rahuarbastaja, milord.“

„Kõnda peab olema,“ muigas „Axeol“ ja viisata kummardufega liias:

„Palun teid, milordid, järgida mulle hommikufoögile. Nüüd on meil palju aega filoofoofilifeš wefluufefš. Seft meie omad ei pöörbu enne õhtut tagafi.“

Saalist wäljufid juba kõif liiga liitmed ja neile järgis ka Boicenne.

„Teha pole midagi, leitnant, lähme,“ pani Mac tufafele leitnandile ette.

„Nähtawasti ja. Pärast neid idiootlifke tablette ei oleks paša füüia,“ wastas leitnant fibedasti naeratades.

„Ah, ka teie olete neid juba proowinud?“ küfis „Axeol“, ilujal näol naeratus.

„Do jah, „Torpedol“, wastas Mac.

Ja nad järgifid „Axeolile“.

Toredas toas, mis kandis troopikaaria taolift ilmet, ootas neid ferweeritud laud.

Mac ja lendur iftusifid vis-à-vis.

Laua otšas „Axeol“ ja fišfe astus wäike pigmeitaoline wanamehife mustis prilles.

„Profefšor Starli,“ laufus „Axeol“ wanamehe aadresil ja forme otšarte tõstes liias tafa: „wähekefe.“

Teenija tõi küpjetatud mune ja aiawilja.

„Wiina meil ei anta, meie oleme taimetoitlafed ja täifkarifblafed,“ ütles „Axeol“, kes täifis peremehe oša, otšekui wabandufefš.

„See pole fuguigi mu kohane,“ naljatas Mac, „ma ei wõi ilma whifkhta elada.“

„Kui teie juft ei wõi, fiis ma käfen teenijal anda,“ laufus „Axeol“, heites pilgu Macile.

„Do, ei, ma naljatafin. Selge mulle mišter... Axeol. kus meie afume?“ küfis Mac peale lühikeft paufi.

„Saladufte faarel“.

See kõneleb mähe. Ja ei tunnege geograafia niisukest saart," vastas Macile vastu.

„Rahlemata ei tunne, kuid meie kaardil on ta märgitud. See saar kuulub meile, wõi õigemini asjotfiatsioonile. Boss „D'hirandelus" on lord Rosteri omandus, kes on ka Whiteman. Ma tutvustan teid peake hommikujõõki kõigi selle ennenägematu kett ookeani olewa maja tubadega. Kuid ühte palun — ilma mu loata ärge minge tubadesse, mille üstel on märk „15", selgitas „Areeol", taldrekule langosti fileed pannes.

„Mis toad siis need on?" küsis leitnant, kahwolit taldreku kohal hoides.

„Saladused. Nad on kõik kõrgepinge wooluga kaitstud. Üks puudutus vastu käepidet ja sünnib õnnetus. Meie — liiga liikmed — ei tea, mis on neis juhedes ja ei soowigi teada, kui see juba kord keeldud on. Siis palun teid, mylordid, tähelepanu selle härra taolistele majafsanifele mitte pöörda. Neid on siin mitu sarnast wanameest. Need on kõik meie ideede ohwrid. Nad töötasid wäsimatult mõtte kallal ühendada inimkond ja nende heledad mõistused kustustid. Saatusse troonia. Küüd aga mõidu jaawutamise piiril ei tea nad, et nende mõtted maanduwad Uueks Maailmaks . . . Teile korraldatakse teigel korral toad. Teie jaoks on kõik mõnused ja täielik wabadus. Põgenemine siit on mõttetu. Kui teie meedate meie juures mõne päewa, olen ma kindel, et kirjutate alla lepingule meie asjotfiatsiooni raamatus."

„Rahsten wäga," vastas huusenurgast karedalt leitnant, „ma iifilult ei soowi osawõtta mingisugusest riigiwastasest liigast, pealegi asfaatidega."

„Aeg on parim näitaja," muigas „Areeol" teenijale helistades.

Ja andis sisjastuwale neegrile wõlmed ja ütles:

„Walmistage härradele toad 29 ja 30."

„Kuulen, mylord," kumardas teenija ja wäljus sealt, möödaminewalt Macile ja lendurile waadates.

Pärast hommikujõõki ja tassilohwi wiis „Areeol" Maci ja leitnandi lossiga tutvunema.

Allkorral olid tubade amfilaadid, korridori mõlemil pool kõrged masiimjed üfjed kollasesttõmbunud tamnests.

„Maat' raamatukogu,“ ütles „Ateol“ ihe uffe ees seisma jäädes, siin on kogutud inimõistuse parimad pärlid.“

Uffis laudades lastis ta Maci ja leitnandi ees määratumasje jaali, mis ilenti täidetud raamatukappidega ja riulitega.

„Londoni avalik rahvaraamatukogu ja Carnegie'i instituut võivad ladedstada seda kirjanduse hoiukohta,“ lausus „Ateol“ uhkelt, otjekui oleks ta lõpmata hulga raamatute omanik olnud.

„Sa, see on õigus!“ hüüdis Mac hämmastuses, pillu üle raamatukogu jaali heites.

„See kõik on teie kajutada, mylordid,“ lausus „Ateol“ austavalt, „aga nüüd lubage ma näitan teile kunstigalleriid.“

Ta läks purpurriidega drabeeritud uffe juurde ja tõukas selle pä-rani.

Mac ja leitnant pidid, stiilhesse jaali astudes, imestusest peaaegu karjuma.

Nende pillude ees avanesid unikumid ¹⁾ wana Areeka kunstiist, Itaalia Renaisfance'i aegsed kujud, wanaaegsed hollandi, prantsuse, itaalia, saksa maalid kõrvuti uusimate modernistide loominguga.

Termete sajandite ²⁾ kunstivoolud peegeldusid selles jaali kogus.

Best jaali poodiumil tõusis üles Michel Angelo Carrara mormo-riist raidkjuju „Madonnad“.

Murkades, pronkshoidjate otjas rippusid ärapleekinud „Suure Impeeriumi“ aegsed lipud ja mustunud puuwarte otjas ristisõitjate märgid.

„Kellele kuulub see äraarvamata warandus ja rikkus?“ küfis Mac.

„Lord Rosterile, mylord.“

„See on ju täielik „Louvre“ wõi „Ermitaasht“ kuni enamlaste ri-i-humiseni,“ hüüdis leitnant pillu uhelt asjalt teisele heites.

„Teil on õigus! Siin on palju wärtsuht „Ermitaasht!“ Lord Rosterile pärandati osa neist wanaisa poolt,“ wastas „Ateol“ ja kuld-jarkosaagi juure minnes, liifas, „fiin on peidetud meie pillude eest juu-tim geenius ja türann — Waarao Athal-Am-Saunor. Pärkamendid ja kiwilauckesjed kirjadega kõnelewad teile palju uudist jaladuslikust Egiptuse walisheja surmast. Rapp — AF, wäljaanne XXXVII.“

Leitnandi ja Maci sarkofaagi juure minnes kiindus nende tähelepanu hirmuallasele kuldnõule ta jalge ees.

„Mis nõu see niisuke on?“, küsis Mac hieroglüüfidega täidetud urnitaolise kausi waadeldes.

„Ohverdamisnõu Astarte templist,“ vastas „Aeol“, „waadate sijemusse. Põhjal on ohwite tardunud veri.“

Mac ja leitnant kumardasid kausi ääre poole.

Lord Roster leidis ta kaevamistel Rarth-Nba rajoonis. Minus eksemplar,“ selgitas „Aeol“ ja, sammudes ühe paljandripuust kapi poole, lisas, „waat, härrad, teie ees on kiiskiri aarialaste walitjusaja-järgust. Ja waat' isumruudidega kaunistatud Kergeje walitjuskepp ja tjaar. Need on unikumid ja kingitud meie muuseumile India Kapiri radsha poolt. Ta on samuti liiga „16“ liige.“

Kapi juure astuvad küllalised waatafsid tähelepanelikult lord Rosteri gallerii wäärtusi ja nad omasid segase ainduse jelle jaladusliku inimese äraarmamatu rikkusest, kes oli kuulutanud sõja sõjale.

„On see juba ammu siia kogutud?“ küsis Mac professionaalse uudishimuga.

„Süda kahelja aastat, kui lord lossis elab. Ennen elas ta Dos-Angelos'is“, vastas „Aeol“, „meie liiga on asutatud kahelja aastat tagasi.“

„Ülifena! Ma tänan teid väga, mister . . . waat' ei tea teie nime,“ ütles Mac „Aeoli“ targale ja meeldiwale näole waadates.

„Aeol“ ja ainult. Meil pole kombeks perekonnanime järele nimetada . . . Etsalgu oleme meie anonimijsed. Aga kui meie lipp lehwiib kõigi maailmajagude kohal, jaanwad meie nimed kõigile teatavaks,“ vastas „Aeol“, „meie oleme nüüd ühise ahela lülid, millega kõidame maailma kurjuje.“

„Sa teie olete weendunud wõidus?“ hüüdis leitnant.

„Sah. Suba nüüd on tagajärjed näha . . . Ei lähe enn' kaua ja meie oleme wõitjad. Meie julgesime maailma mängupõrgud . . . Meie häwitafime juurima keemiliste pommide laboratooriumi. Meie lastfime põhja Paneuroopa hiigla dreadnoughtid ja andfime wõidu Pan-aasiale. Meie häwitafime Wickersi ja Munstrongi tehased ja nende ime-elukad — relwad on maetud rufude alla. Sa kui Paneuroopa ei pane

sojambõla tuppe — wannin teile — meie hävitame laebastiku kuni viimseni kaaterini, tuhastame õhueskadriid viimseni biiplaanini, kuid viime asja lõpuni . . . Vähme — ma näitan teile meie laboratooriumi, et teie näeksite, misjuguuste abinõude valdaja on meie liiga,“ vastas „Reol“ ja ta hääli tõlas kõigutamatus usus.

Kui Mac ja leitnant usse juure astusid, pööras „Reol“ ümber ja näidates käega „kunstigalleriile“ lausuis:

„Kõik, mis teie siin nägite, ei maksa sajandit osagi sellest, mis on warjatud maailma eest ja peitub meie laboratooriumes. Palju, palju saladusi, härrad, on terastambreis loski meealuses osas. Leidused ja saamutused, millest pole osanud fantaseerida Jules Verne ja Herbert Wells, ribastavad tulevast maailma . . . Müüd pole veel aeg. Ja mis on inimkonnale kasu geniaalsetest leidustest, kui ta sõdade moolis ja meeletumates revolutsioonides hävitab mõistuse saamutused? Ei, mhlordid, kui maapealt laob sõda, aga see sünnib alles peale meie „16“ saudseaduste elluviimist, avaldame meie omad waraaidad inimsilmale. Kui teie soovite, wiin teid jaali, kuhu on kontsentreeritud saamutuste mudelid inimeste rahuliseks kooseluks.

„Mõksime wäga rõõmsad!“ hüüdis Mac.

„Palun teid listi,“ vastas jelle peale „Reol“ ja seina juure astudes, mille juures seisis hiiglasuur dünasauruse seljaluu, lihas naeratusjega, „nüüd, härrad, saab wähekeste õudust. Wa lasen teid meie keldrisse.

Ja läks seina juure ja XXVI. sajandist päritud waipe ülestõstes awas warjatud soomusukse.

Uksel paistisid sissegraweeritud waffnumbrid ja tähed:

„16. L. R. A. 2100. 95. X. D. 3.“

„Reol“ tegi numbritega mingi manipulatsiooni ja uks hakkas aeglaselt allapoole lastuma.

Lõi wastu rõskus ja kiilmus.

Wajutades awause seinal olemale kangile, lõi wastu walguis ja kuskilgi all lõi põlema walguis, liikusid mingijugused rehitsejad wõit rattad.

„Reol“ astus mingijugusele platwormile ja kutsus ka Maci leitnandiga.

Nad hakkasid allalaskuma — valgusvõõs lendas platvorm mõned minutid ja peatas siis soomustatud usje ees.

„Kreol“ wajutas peopejaga ühele kangile ja hääletult awanes uks. Nad astusid heledasti valgustatud jaali, mis oli kaetud mara-origa ja antiikliku kujutawa kujutusbega kaunistatud.

„See on doktor Sweni laboratoorium,“ ütles „Kreol“, „siin töötab ta juba seitse aastat.“

Sügla retordid, kolbed, klaasid, torukejed, leidonid ja lugenata hull mitmesuguseid nõusid tatsid laudu, aga etikettidega kaetud kapid warjasid teadmatuid instrumente, abinõusid ja aparate.

„Selles jaalis on ülesleitud meie „tritroliit“ ja „fengaal“. Toit-
miste produktid ja kunstlik weri. Waat' selles kolbes, näete, hermeetilise
lask-forgi all — on surmatooma „biolettkatku“ buljong,“ lausus
„Kreol“ käega määratusjuurele kolbele rohete wedelikuga näidates.

Mac wõpatas, külm higi tekkis ta otjaesijele jellest mõtteist, mis-
suguseid hirmsaid „abinõusid“ waldasid need „16“.

„Delge, mister „Kreol“, milleks teile niisuke „buljong“, kui teie
tapmise wastajad olete?“ küsis leitnant terawalt, pilguga „Kreoli“
näkku riindudes.

„Kui meie waenlased järele ei anna, olene meie sunnitud „wiolett-
katku“ tegemusse lastna,“ wastas „Kreol“ segamatult ja lihas naera-
tades, käega pruunita wedelikuga silindriile näidates, mis ajus metall-
wastamendil, „siin on weel toledam, mylordid.“

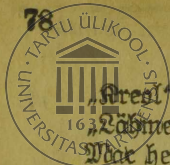
„Mis see siis on?“ küsis Mac wärisewal häälel.

„Kadriit. Põmm, mis sellega idanema pandud, kaalub wiisjada
kilogrammi ja aeroplaanilt mahawisatult, ütleme näiteks Londoni peale,
jurmab kahelkümne minuti pärast kõik elanikud.“

„See on ju Saatana laboratoorium,“ ei juutnud leitnant tagasi
hoiduda, et awaldada oma põigust.

„Sah, noormees, ei ole weel rahu maa peal ja jannased labora-
tooriumid on wajalikud. Päda Pan-Euroopale, kui me olene sunnitud
neid abinõusid härwitusele wõtma,“ lausus „Kreol“ ja ohklas raskesti,
„oo, inimesed, inimesed.“

„Wiige meid siit ära,“ ütles leitnant karnatamatult, „mul on
waatist ja õudne kõike seda näha.“

„Aereol“ nitutas pead:

„Ladine.“

Mac heitis pilgu silindrile ja mõtles:

„Pan-Euroopa kaotab sõja nendega.“

Kui nad laboratooriumiist väljusid ja teise, jelle ussele sarnanema
ukse juure astusid, ütles „Aereol“:

„Tehnika kuningriik — Ramsese ja Gastoni kabinetid. Siin on
„Laboratoorium“, kus on ülesleitud imeelukas „Torpeedo“.

Teine jaal kujutas endast münnesuguste õhuhaanrite, abinõude,
kulatajate, presside, fronssteinide, poltide, trosside, rehitsejate, woolikute
ja lugematu teiste abinõude fogu.

Suurte afende ees — joonistuslauad, teistel omapäraste masinate
ja aparatide mudelid, minad footristust ja joonistusabinõusid.

Ühel laual oli midagi kõrgemat — riidega kaetud.

„Ma näitan teile „Tšüklop X“ mudelit.“ ütles „Aereol“ laua juure
minnes ja riiet ära tõmmates.

Reinondi ja Maci pikkudele avanes riisadeta lennuaparadi
mudel.

„On see aeroplan?“ küsis leitnant, ruttu laua juure minnes.

„Jah. Veel ei ole tas elu. Masinad pole Nagajalist päralt
jõudnud. Kui „Tšüklop X“ teeb esimese sõidu, on õhusõidus — täielik
pööre. „Tšüklopi“ valmistatakse Marši peale sõiduks,“ ütles „Aereol“,
armastusega mudeli osi vaadeldes.

„Marši peale? Ha-ha-ha!“ naeris Mac, „no olete teie aga uto-
pistid, härrad.“

„Do, ei sugugi. Meil on kõik reaalne.“

„Ja, kuid see on ju teostamatu,“ jatkas Mac, „ja mulle näib, et
teie „Tšüklopi“ tabab infener Hartwith'i „kuuli“ jaatus.“

„Kui meie „Torpeedo“ esmakordselt välja sõitis, kartsjime ka meie
leidurite saatusse pärast, aga nüüd? Ei, mister Konrady, Gaston ja
Ramses leiutavad ainult seda, mis elulik ja kasulik. Kui ainult sõda
Pan-Euroopa ja Pan-Asia vahel lõpeb, sõidab oja liiga liikmeid
Maršile Waat, teile, leitnant, huvitav reis,“ lausus „Aereol“ hea-
jüdamlikult ja mudelit riidega kattes, wõttis taskust sigaritoosi.

„Ei, ma pole lendur teie „Tšükloobil“,“ ütles eitavalt pead rapu-

tahes leitnant ja Maci poole pöördes, küsis: „Kas pole nõnda, kolleega õnnetuse poolest?“

Mac kehitas õlga ja poetas:

„Peaegu, et ei.“

„Täna jaks jattub,“ ütles „Kreol“, Macile ja leitnandile paberosti pakkudes. „Müüd läheme aeda — seal ei ole ka just vähe huvitamat.“

Ta kustutas valguse määratumais matilampioones ja avas masinise ukse jaali otjas. — — —

Nende ees sinetas meri.

Uhtelt tõusid lajuurtaeva poole kõrged palmid pital kinnasel kaldaribal, nagu rohelis-hõbedane rõngas kõikusid kookospalmid — ümber oromeeliate kaskaadid, toredad liaanide wanikud ja rafflestide, tuberooside, lataniate ja lengenolide kirju aed.

Ümbristjema looduse toredus oli meelisegavalt ilus.

Mäis, et jellele saarele oli kogutud kõik maapealne ilu ja pillatid õhkralt laiali mööda kallaist.

Tasvas hingas tulileatidana.

Mac ja leitnant tardusid inepäraist ilu nähes.

„Selge, sir, kus meie oleme?“ rikkus leitnant rahju ja pööris pilgu lossi jüngeile seintele.

„Ma ei tea,“ ütles „Kreol“ kõrmalepuitlewalt.

„Kummaline,“ poetas Mac, ägedaks jaades.

„Sgatahes mitte Euroopas,“ naljatas „Kreol“, heasüdamlikult naeratades, „siin on üliilus ja peamine — hädaohutu. Meie saar on väljaspool igasuguseid soovimatusi.“

„Seda ma tean... Teil on ju seal kõik korraldatud. Slegi mere olete täitnud jurmaliirbega. Sa, nagu näen, on siit põgenemine mõtetu,“ lausus Mac ja vaatas kumwalt enda ees avanevale ulatamatu meriavarusele.

Leitnant läks ühe pingi juure ja jellele lastudes mõttles:

„Põgeneda siit on waja. Kuidas, see on küsimus, kuid teha pole mul siin midagi.“

Ta seljataga kuuldus kummaline jahin.

Ta vaatas ruttu tagasi ja ta kiviress.

Roomawast roosipuhmastikust vaatas ta peale leopard.

Veitnant kiserdas meeletuses:

„Tõiger!“

Ma hakkas oma harjumuse järele taskus revolverit lobama.

„See on leopard, härrad. Meie tubli „Triimij“,“ rahustas hirmunud Maci ja kahtatanud leitnanti „Reol“ ja pööja juure minnes, lust vaatas loom rohelistel filmil, vilistas taja.

Leopard hüppas ta juure.

Sõõrus oma keha ta jalge juure ja urises, leitnandile vandates.

„Nu-nu... Rahune, need on omad,“ ütles looma poole kumardades ja ta kaela siludes „Reol“.

Peagi haihtus Maci ja leitnandi hirm leopardi ees. Loom läks leitnandi juure ja paitades laskis oma siidise pea ta põlvisse.

„Teie födistage teda kõrva tagant,“ ütles „Reol“ naljatades, „Lohe mõidate jümpaatia.“

Veitnant kuulis „Reoli“ nõu ja loom pani oma pea pikku, pilu-filmil „Reoli“ peale vaadates.

„Ja milliseid imeid teil siin ainult pole,“ lausis Mac, vaadates naeratavale „Reolile“.

„Ja, härra Konrady, meie oleme siin asutanud omapärase uue elu tsentrumi... Võtke näiteks mõi jee loom. Ta on lordil nii kätsele harjutatud, nagu peni. Meie oleme mitte ainult inimarmastuse pioneerid, vaid ka loomade vastu. Kui meie liiga ajutab Uue Maailma, siis, uskuge, meie keelame ära kõigi elowate tapmise. Ei ainuikgi jahti. Ei ainuikgi laengut looma peale löbu ja igawuse pärast,“ ütles „Reol“ ja kätt ülestõstes lisas, „kas jelle päikese all on wähe ruumi elawale?“

Moe pööstakust astus wälja neeger-teenija.

„Mylord, teid oodetakse wastuwõtteruumis,“ ütles ta „Reolile“.

„Kes?“ küsis jee.

„Mister Bistmann Teneriffist.“

„Bistmann? Kes jee on, ei tea,“ pomises „Reol“ kätse laotades, „Luidas teie ta sisse lasksite?“

„Ta ütles parooli, mylord,“ wastas neeger ja watas juttu linnatavale Macile.

„Ah nõnda! Härrad, kas teie jääte weda mõi lähete lossi?“ lausis „Reol“ naeratades.

„Miks ta leitnant mahetasid pilke. Meie taheme parem raamatukokku,” pomises Konrady, „kas pole nõnda, leitnant?”

„Sa, härra Konrady, siin on väljakannatamatu palam,” vastas leitnant, leopardi siidist kaela patjutades.

„Garry, saate küllalised raamatukokku,” ütles neegrile „Reol” ja Macise leitmandiga käega viibates, lihas, „kuni lõunani!”

Leitnant ja jalapoliitseinit järgisid neegrile.

„Reol” kadus lossi raudukse taha.

Ragu peni jooksis leopard leitnandi jälgedes.

Ja kalju sisse raiutud trepi ees jäi ta seisatama ja lastis kápuli maha.

Neeger amas joomustatud ukse ja wiis nad mööda pikka, elektrit valgustatud koridori raamatukokku.

„Koh, kuidas teile meeldib see situatsioon, leitnant?” ütles Mac peale neegri äraminefut.

„Wäga kena, kurat wõtku. Sellest pagana wangist ei saa põgeneda,” purjatas leitnant wihajelt tugitooli lastudes. „Ma mõtlen, et meil on waja offida wõimalust põgenemiseks, aga kuidas?”

„Wingijuguseid wõimalusi ei näe, härra leitnant. Teie masin on meripõhjas, aga teisi „ülepeäjemise” abinõusid pole näha. Teie, noor-mees, kuulge minu nõu: astuge jellesse jalga ja õppige masinaid tundma.”

„Milleks jeda?” waidles wastu leitnant.

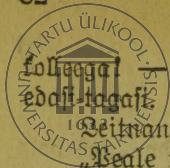
„Pärast... jõidame nendega. Samuti „pufseerime” neid ja toome Scotland Yardi.”

„Ideed on hea, kuid läbiwiimatu,” lausus leitnant.

„Miks?”

„Meil on palju igasuguseid abinõusid, millega meid kahjutuks teemad.”

„Selle eest lubage mul hoolitseda, härra lendur. Tähtis on ainult siit põgeneda ja nende lossi ajukoht kindlaks teha, et ta liiwideerida. Ma ei wõi oma wiga andestada... Ja et ma, kuradi pärast, pidin jeda wana joomarit Jim Locki uskuma! Tore on ka see prantslane

„Araandja,“ lausus Mac põlgusega ja sammus saalis

leitnant läks atna juure.

„Peale mere pole midagi näha!“ hüüdis ta ärritatult.

„Kas teie pöörasite tähelepanu, et oja lossi on raiutud kaljusse?“ küsis Mac.

„Sah. Seit „Torpedo“ juhtlus ju kalju kohal.“

„Vaadake, härra Mac, meie peame leidma võimaluse kuivalt maalt põgeneda. Peamiselt kindlaks teha, kus meie asume,“ lausus lendur mõtlikult, nende ees läikivale mere kuldavarujele vaadates.

„Lubage mul see kohustus enda peale võtta. Mul on juba koge-musi neis asjus. Teie katjuge selle aja jooksul põgenemisabinõu leida,“ ütles Mac, tubakat piipu toppides.

„Olen nõus,“ poetas leitnant ohates ja laua juure tagasi tülles, millel asustid kataloogid, hakkas neist ühte lehitsema.

Salapolitseinik juitsetas, istus tugitooli ja jalgu välja sirutades pilgutaskavalalt filmi.

„Mga meie põgeneme siiski siit ära,“ ütles ta juitjutompu juust puhudes ja pilku afnale heites.

„Kuidas?“ sõnas lendur imestamult.

„Sa-ha-ha! Ma olen ühte-teist tähele pannud. Ja see „ühte-teist“ aitab meil põgeneda.“

„Sumala pärast, jelgitage,“ palus leitnant, raamatut lauale vijates.

„Kui meie muuseumis olime, pöörasin ma tähelepanu, et hoolikalt maskeeritud üks avaness ühte muna vajutades, mis kaunistas pieder-taalil asuwat Buddha kaju,“ lausus jalapolitseinik.

„Kuidas te siis jeda tähele panite? Toda ust ei avanud ju keegi?“

„Kuid munal olid jormejaljed. Ma lugessin kõik muna ära — neid on kuus. Ja ei ainuski kannud neist jälgi inimese käest. Siis... kui teie olite huwitatud Lahti ja Fidshi saare bumerangidest, keerasin ma fergelt toda muna. Ta ei annud mulle järele, kuid ma jurustin kowasti ja kaldusin pahemale poole... Wiie sammuga kangujel minust piüidjin ma finni ferge jahina ja tõmbajin ruttu käe ära. Wwaness

jalauks, m'lord. Ja ma olen weendunud, et ta wiib meid sinna
 kuhu meid meie wabadusse wõime minna."

"Ei, härra Mac. Meie oleme jaarel ja nähtawasti ei wii
 mingit teed kontinendile," laulus tujajelt leitnant.

"Pardon, teie eksite. Wast jaabus alles keegi lollpea Teneriffist.
 Ma ei kuulnud aeroplaani saabumist. Mingijugune allweelaew ei il-
 munud ka meie ajal. Kus siis ilmus jee tüüp?"

"Ei tea kust, kuid fakt on olemas."

Mac tõusis.

Suundus koridori wiima ukse poole ja tumardades kuulatas kaa,
 kõrwa lukuangu juure pannes.

"Aga ei pea kaotama," ütles ta, "teie lugege siin, aga ma lähen
 pinda sondeerima. Enne mu tagasitulekut ärge minge ära."

"Aga kui küsitakse, kus teie olete?"

"Selge, et läks aeda," ütles Mac, uist awades.

Salapolitseiniku wõljudes läks leitnant uuesti akna juure.

Toetus küünarnukkidega tumedale aknalauale ja andus kurwale
 mõtisklemisele.

Sel ajal läks jalapolitseinik mööda pikka koridori, seisatas iga
 ukse ees, kuulatas, waatas lukkudest sisse ja tegi bloknoodi lehele
 märku.

Koridori otjas jäi ta ühe ukse ees peatuma, millele oli riputatud
 tahwlike pealkirjaga: „XXV ABC“.

Ta wajutas ettewaatlikult käepidemele.

Uks oli lukustatud, kuid luku märke polnud näha.

"Dukutatakse jalalukuga," mõtles ta luku august sisse waadates.
 Kuid tal õnnestus näha ainult midagi ümargust, päikese walgujes
 giilgawat.

Ta hakkas jainal juhuseid otsima, ukse kohal, laes. Ei mingi-
 juguseid.

Rogu koridori hoolikalt üle waadates märkas ta, et lõpus läksid
 kivi põrandale jooned lahku.

"Nhaa! Uks kivitahwel tõuseb üles," mõtles ta rõõmsalt ja kuu-
 latades lastus põrandale.

Surus förme tahvlite mahelisse Lõhesse, medas ümber tahvli ja mõttes tahulolevalt:

„All on üks... kahtlemata.“

Kõike jõudu pingutades püüdis ta kivi üles tõsta, kuid asjatult. Kivi ei annud tekkse Maci jõupingutustele järele.

Ta tõusis ja hakkas meeste koridoris käima, tähelpanelikult maadeldes kõiki kahtlasi ohke ja kiviiseina süvendusi.

Kuid miski ei annud talle mõtit väljapääjuks.

Lõpuks peatus ta tähelpanu waewalt märgataval seinä fratitud tähtedel. Silbil, mis oli raiutud niishesse ja millel polnud midagi ühijt wanaaegse rüütlivapiga, olid ladinakeelsed tähed „Z. Z. Z. 3.“.

„Mis kabalism see on?“ mõtles Mac, „kahtlemata peitub siin midagi, kuid mis?“

Ta kompas kilpi, waatles igat lõikejoont ja äkitielt helises midagi ta förme all.

Ohkui metalli helin.

Kõrwa wastu seinä surudes hakkas ta kuulatama fummalist heli, mis juri nagu kattenud keele kõlin. Kõik wakis.

Kui ta tahtis uuendaad jaladusliku kilbi kompaniist, langes ta pill korridori otša.

Mac pidi peaaegu karjatama rõõnuist ja inestuseist!

Kiwitahwel, mille kallal ta asjatult waewa nägi, piüüdes tad üles-tõsta — oli nüüd üles tõstetud.

Salapolitseinik läks ruttu ta juure.

Ta ees oli neljafandiline awaus.

Ta waatas alla.

Pimedus.

Pimedusest kostus tajane langewa mee laskumine...

Mac mõttis taskust elektrilambi ja walgustas pörandas olemat aawust.

Omaks suureks inestuseks nägi ta sügawuses mingisuguse laewa kuju, mis kõikus tumeda mee pinnal.

Ta laskus awause äärele põlwile ja lambiga jalakäigu seinu walgustades hakkas otšima allapääsmiswõimalust jellesse jaladusliku maaluuse baasi.

Kuid hoolikaimalgi otsimisel ei olnud leida mingisuguseid trepi märke.

Mac oli nüüd vähemalt kolmekümne meetri kõrgusel.

„Nõndaks. Üks väljapääs on,“ mõtles jalapolitseinik rahuldatuslik ülesleidusest ja tõusis üles.

Beitis laterna tasku ja vaatles nüüd üks-tahvliit.

Tahvel tõusis automaatselt nelja terasvedru jõust. Ta püüdis avauit sulgeda, kuid tahvel ei annud ta jõupingutustele järele.

Kilbi juure tagastulles uuendas ta jälle „heli“ otsimist.

Ja leidis!

Raeblikult helises seinas ja tahvel laskus aegamööda alla.

Tähtede „Z. Z. Z. 3“ vahel oli vaevalt nähtav silt ja sellele vajutades jündis saladuslik heli.

Mac naeratas rahulolevalt ja pomises taskust piipu võttes:

„Nüüd me juba põgeneme ära. All on nähtavasti nende angaar. Du maja nõõri leida. Wõi leida teine tee alla päästma laewa juure.“

Ta tuli tagasi raamatukokku ja leidis leitnandi ühe kapi ees seisvat.

„Noh, leitnant, kas hakkas igaw?“ küsis Mac ta juure minnes.

„Jah. Mul on paha lugu. . . Kodus sureb ema mure kätte. Kurat wiist ise tõukas mind väljaspool järjekorda lennule minemast. Tähtsin emale preemia kinkida. Ma saan ju iga väljaspool järjekordse sõidu eest päewaraha ja preemia. Aga nüüd püüdis mu see bandiit Postter wõi kuidas tad nimetatatse. Wähe lootust, kuid meie püüame siiski põgeneda,“ wastas leitnant.

Raamatukokku astus teenija.

„Palun härrasid söögituppa,“ ütles ta kumardades.

„Kas isand pole veel tagasi?“ küsis Mac.

„Ei, milord. Gärrad jõuawad alles kella wiieks-kuueks tagasi,“ wastas neeger ja awas korridori ukse.

Leitnant ja Mac astusid ta järgi.

*

Söögitoas istusid „Areal“, kõrgbrünett, wana prohmesjor Lewis ja jümpaatiline, heledajuukseiline tütarlaps, prohmesjori tütar Nellj.

Wiskmann, nimetas end brünett ja pigistas tugevasti rakkus
Mac ja leitnandi kassa.

Ta oli omapäraselt ilus — see elatanud farmeri wälimusjega isand.
 Nagu farmist tõmmukas nagu oliiw, põlewad mustad silmad läi-
 ksid uhkelt ja noorelt, täiesti hall habe, nagu patriarfil, langes tuge-
 wale rinnale.

Behme, meeldiw hääle täambr täiendas ta kaju wanaaegse juhi
 fuurfugusega.

„Waat meie sekretär miss **Nelly Lewis**,“ esitas „**Areol**“ sisjeluli-
 jalle tagasihoidlikult naeratawat tiitarlast.

Lendur waatas tiitarlapsle — see langetas hiilgawa finise pilgu.

Ta kaunile näofesele tekkis puna.

Ta kui lendur surus ta õrnu ja waewalt wärijewaid peenikese
 sõrmi, naeratas **Nelly** meeldiwalt — heledalt, millest tekkis leitnandi
 jüdamesse enneolematu rõõm.

Wuti lõunale.

Leitnant istus kõrwuti miss **Lewis**'ega ja nende wahel tekkis elaw
 jutlemine.

Pärast lõunat läksid kõik aeda kohwi jooma.

Leopard tui leitnandi juure ja ei tahtnud kuidagi ta juurest ära
 minna.

„Waadake!“ hüüdis **Nelly**, horisondile näidates, „**Torpeedo**!“

Kaugel-kaugel mustas wäikese täpina „**Torpeedo**“, lennates kahe-
 tuhanda meetri kõrgusel.

Wõigi pilgud kiindusid miss **Lewis**'i nõidatud suunas

„**Areol**“ tõusis, wabandas ja läks lossi.

„Wandiidid pööravad rõõwkaigult tagasi,“ mõtles **Mac** waadates
 pöörase kiirusega liginewale mustale siluutile.

Beagi kahisesid „**Torpeedo**“ tiivad saare kohal.

Ta hakkas kaljurahnu taga maabuma.

Mac ja leitnant waatasid imestusega maabuwale hiiglaslele, kelle
 tiivad heitsid kogu aiale warju.

Wiskmann, kes, nagu selgus, oli suhkruplantaatjate omanik **Tene-**
riffis, oli siin, nähtawasti, oma inimene.

„Rahme „Maailma Walitsejale“ vastu“, pani ta ette, Maasiga aloe-~~warre~~ vastu koputades.

Mac rõõmustas, mõeldes, et tal õnnestub näha „Torpeedo“ mee alla kadumise professiooni ja kindlaks määrata angaari asukoht kusti ta wäljub, kuid teda ootas üllatus.

Bistmann ja Kelly suundusid lossi sissekäigu poole.

Mac hammustas meelehärma pärast huulde ja sõimas mõttes.

Nende jaali astudes tabasid sealt juba eest „Areoli“ ja Ramsese.

Pärast termituste wahetust pööras Ramses leitnandi poole küsimusega, mis waest noort meest pea wõimatuseni üllatas:

„Leitnant, teie olete ärrituses teie emasele saatuse pärast? Kui Teie soovite — võite taga kolmekümne minuti pärast kõneleda.“

„Au—u—u—idas?“ wenitas lendur.

„Telefoni teel. Ta ootab teid täpselt kell kümme minutit seitseme peal kaugekõne jaamas,“ wastas Ramses ja leitnandile õlale patjutades lihas heajüdamisult, „meie, noormees, hoolitseme oma liigete eest.“

Leitnant surus tugewasti Ramsese kätt ja erutatult-liigutatult lausus:

„Ma ei leia sõnu, kuidas teid tänada selle rõõmu eest. ~~Ma~~ emase... Kas teie nägite teda...? Kõnelesite temaga?“

„Jah, lord külastas teda,“ wastas Ramses.

„Lord?“ hüüatas leitnant.

„Jah, „Maailma Walitseja“.

„Do, ei. Lord külastas ministeeriumi ja jättis protestnoodi... Kas teate, härrad, millega Pan-Euroopa on hakkama saanud,“ lausus Ramses.

„Mida?“ hüüdis Mac walmel olles.

„Uputas admiraal Bitty ühendatud laewastiku!“ wastas Ramses külmawereliselt.

„Ma ei saa teist aru. Kuidas wõis Pan-Euroopa uputada oma laewastiku? Milleks see kolossjaalne ohwer, wõi on see sõja paratamatus?“ küsis erutatult Mac ja waatas tungiwalt Ramsesele.

See lausus kuiwalt:

„Milleks niisukesed ohwrid. Do, ei. Meie andsime admiraalike ultimaatumi tagasi pöördma enne kokkupuutumist Pan-Asia laewasti-

luga. Kui kõigesti targad eurooplased sülitasid, wabandage, meie hoia-
tusele ja jatkasid edasiõitu. Pan-Asia laemastikust häwitas admiraal
Bitty eskader ühesateistkümmend laewa. Ülekaal oli Pan-Euroopa
pool. Kuid jõudnud kohale meie „XXXV“ ja nüüd puhkab kogu admi-
raal Bitty laemastik merepõhjas.“

Nelly ja ta ilusais ilmusid piljarad.

„Milline õudus, milline kolemus. Milleks need ohwrid?“ ütles

„Sõda, mijs Nelly, nõuab ohwreid,“ ütles leitnant kaastundli-
kult neiule waadates.

„Sõda? Do ei, härra leitnant, ei „sõda“, waid metsik inimkond.

Sõda on ta kurjuse produkt, ahnuse, auahnuse ja meeletu uhkuse wili.
Kuid see on maailma wiimane etap. Nüüd läheme meie lõppsihi poole —
rahu poole. Ngawese rahu poole, härrad. Veel nõutakse palju ohwreid,
kuid meie ei anna alla. Eile ööl wõtsid meie sõjawäed Saksimaa oma
alla. Awangard seisab Prantsuse maa piiril! Poolamaa, uhke Poola-
maa andis meile Poniatowskyde lipu. Kelja päema pärast oleme meie
Prantsusmaa jüdames — Pariisis,“ wastas Ramses waimustatult-
uhkelt.

Saali astus lord Roster oma abilistega.

Floridan ja Voicienne läksid leitnandi juure ja terwitasid teda
rõõmsalt.

Mac heitis ametwennale wihase waate ja hakkas meeleldi Ram-
sesega kõnelema.

„Härrad, palun teid saali istungile koguneda. Ma olen Washing-
tonist teate saanud, et Põhja-Ameerika ühendatud riigidawatsewad
wõitlemate riikide koalitsioonist wälja astuda,“ lausus lord Roster
ja Bistmanni nähes ruttas selle juure.

Koosolijate keskkel kostusid kergendusohked, rõõmuhüüded lordi
teate puhul.

Maasid hilised arutlemised tekinud olukorra puhul.

„Nüüd annab Pan-Euroopa positsiooni käest,“ lausus Ramses,
„aga ütlesin ikka, et wõit on meie.“

„Rahulemata!“ hüüdis tuliselt Floridan.

„Kuid see ei tähenda veel sõja lõppu,“ lausus Gaston kulma-
krimpintades ja närwiliselt sõrmiga laua äärelle trummeldades, „mee-“

tuleb, ma ei määri lahingut rahwaste wahel. Seda enam nüüd, millal Pan-Euroopa ridadest lahkuwad Ameerika jõud. Nüüd juba tarwitab Tedeleri armee Gaagi konnerentzil keelatud lubamata sõja meetodeid."

"Mis siis jälle on?" küsis Mac atna juures oleva grupi poole minnes.

"Pommide pildumine „walge" surma patillustega!" lausus Gaston põlastawalt ja ta energiline nägu moondus wihasi.

"Muedeni fortide territooriumile on wisatud täna kolmsada pommi... Rakstiümmend kahetsatuhat ohwrit," lausus omaltpoolt Maurice.

"Ei mõi olla!" pääsis lenduri huulilt.

"Rahjus siiski ja," wastas talle Floridan ja mõttes taskust aja-lehe „World" erawäljaande, ulatas selle leitmandile, lisades, „lugege, kolleeg."

Mac kumardus leitmandi öla kohale ja hakkas „rahwase" kirjaga triikitud Pan-Euroopa sõjawäe peaforteri teadaannet lugema:

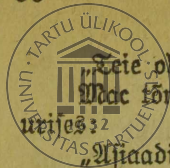
"Meie tublide lendurite poolt on wisatud Fu-Kai-Tschangi armeele pomme „walge" surma patillustega. Põlatud kollanägude armee on tapetud wiimise wõitlejani. Fu-Kai-Tschangi wägede all olnud maa-ala kujutab nüüd endast lagendikku, mis hiimatud üle sõdurite, ohwitseride ja loomade furnukehadega. Kõikjal seisawad mahajäetud tankid, kahurid, kuulivildujad ja woorid toiduainetega. Surmaorg. Ühendatud riikide äraandlikkus ei kajastu sõja wõidurikkalt lõpule wiimises Pan-Euroopa ideaalide eest.

266 armee marschal Mac O'Connedy juhatusel lõi puruks Wene-Siina wolontöörid Strahburgi all. 19.000 wangi. Admiral Wittu kangelaselik eslaader on jäädwustanud jurematusega oma hullumise, waenlase rõhuwa ülekaalu ja wõimu oll näitas ta ülimat waprust. Mu kangelasile!

Pan-Euroopa ühendatud armeede peaforteri."

"Särrad, kui see fakt on, palun teid mind teie liigasse wastu wõtta," hüüdis leitnant ootamatult ja, kohates Nelly ruffilillesinist pilku, naeratas talle.

Lord Roster, kes Bismanniga kõneles, pööras pea leitmandi poole ja lausus:

„Teie olete vastuvõetud, mu aus sõber!“

Mac tõmbas näo krimpisu ja märgates Boicienne'i näol naeratust,

ütles: „Maadid.“

„Teil on õigus, mister Mac,“ finnitas Gaston, kes aru ei saanud, et öeldud fraas käis „pan-aafialaste“ pihta, „Pan-Aafia pole võtnud endale kõige elava huffamise misjoni.“

„Kuid nüüd utiliseerime ka meie oma abinõu,“ ütles lord Roster, „homme miskan ma isiklikult Pan-Euroopa vägede laagriskse pommid „torrodoliüüdiga“. Ma paraliseerin kümned tuhanded sõdijad ja kui see abinõu ei mõju peaforteri peale, siis häda talle!“

Nelly ja leitnant wahetasid paljutähendamaid pilke.

Tähelepanematult lahkus leitnant saalist ja väljus aeda.

Leopard tuli kuldsest pöösast ja ruttas tema juure.

Leitnant suundus palmi varjus oleva pingi juure ja hakkas tütarlast ootama.

Ta mõtted olid nüüd kummaliskalt rõõmsad. Kind joobus teadmatust õndsusest.

„Nelly!“ hüüdis ta tütarlast nähes, kes väljus lozsi ja ruttas talle vastu.

„Baat' näete, miss Nelly, ma läksin üle „waenlaste“ poole,“ ütles ta, armastusega tütarlapse filmi maadates.

„Kraandmine on karistatav,“ poetas neiu naljatades ja kumardades rebis glutfinia õrja.

„Miss Nelly! Sa teie olete jelles flüüdi,“ jatkas leitnant, „teie, kaunim kaunimaisit maapealseist naisist.“

„Dhoo! Kui palju komplimente! Härra leitnant, ma ei armasta meelitusi,“ haawatult karmusega lausus Nelly ja vaatas tungivalt leitnandi filma.

„See pole meelitus, miss Nelly. Ma pean teile tunnistama,“ ütles leitnant aralt, heites pilgu lozsi akendele.

„Mida?“ küsis Nelly imestunult.

„Ma mõtlejin siit põgeneda... Ükskõik kuidas, kuid põgeneda... Kuid nüüd... teid nähes... ma ei wõi enam seda lozsi jätta. Sa et teie ligiduses olla, miss Nelly, astusin ma „16“ liigasse. Arusaadawalt,

Panauroopa elajalikkused andsid ta kõvaltähenduslise tõuke," lausus leitnant erufatult ja tütarlapse kätt mõttes, jurus selle rinnale liisades, „kallis Nelly... ma olen nii rõõmus, et saatus nii ebaharilikult ja summaliselt mind teiega kokku juhtis.“

„Sa?“ mõpatasid neiu huuled.

„Sah,“ vastas leitnant naeratades.

„Sa see kõik on tõde?“

„Rahklemata.“

„Teie armas unistaja,“ lausus neiu lahkest.

Ta finised filmad süttusid armastuse soojas tundmuses.

„Nüüd minge istungile,“ ütles Nelly, „aga pärast tulge aeda.“

Ma ootan teid.“

Leitnant kumardas ja suudeldes neiu kätt sojistas:

„Ma lähen, mis Nelly... Mul on nüüd ütle mata hea elada.“

Otsekui... ah, ma ei tea enam midagi.GING on täis soojust... Sa kõik teie, armas Nelly.“

Seda öelnud, mõttis leitnant tütarlapse käest lille ja ruttas lossi:

Nelly jäi seisma, saates hiilgava pilguga leitnanti ja ta järel jooksmat leopardi.

„Armastab,“ mõtles ta rõõmsalt, „Nelly, Nelly, ja sinugi südame-teses tükjub midagi tugevamini harilikult.“

Kui üks leitnanti taga kinni langes, läks ta merekaldale ja laiskus sügavas, rõõmsas ja heledas mõtiskluses pingile.

Meri meeretas sappiürset lainet ta jalge ette.

Sealõhnaliselt lõhnasid lilled thumiatus ja nii heledasti põletas päike selges taemas.

„Sah, ma nähtavasti armastan,“ sojistas ta jalge ette meeremale lainele ja naeratas taewatõrgusele, päikesele ja omale kaugele-kaugele õnnele.

VII.

Kinnas on wifatud.

Pühalik on saalis — karmid on kokkukogunud liiga liikmete näod ja esmakordselt istub kõrwuti Floridaniga leitnant.

Gentlemanid, momendi tähtsus nõuab otjustarvaid abinõusid. Meida kauem kestab see tapatalg, seda enam ohvreid! Ja sellepärast panen ma ette Herbertile uuel „Starosel“ sõit teha ja kasutada jaapani keemia-prohmesori Nishi-Kasimara leidust. Meie peame nüüd tarvitama tingimata terrori. Ma tõstsin üles Paneuroopa kinda ja annan lõpuliku rewanshi ei hiljem kuut päeva. Gentlemanid, nõuan teilt ülimat energia-pingutust — jaabub meie „kafsteini“ kes tund“. Homme hommikul sõidab Nanjingist välja meie hävitatute tüüpi „Staros'te“ eskadrill, „Torpedo“, „Centauris“, „Dziris“, „La Humane“ ja „Tibris“ atakkeerivad pommitajad armeed laevastikku ja peavad liikwideerima kõik üksused. See on mu esimene käst. Ma dikteerin nüüd, gentlemanid. „Üleilmise kapitali assotsiatsiooni“ häbematus ületab igasugused inimlikud piirid. Küllalt türania! Surm sõjale! Gaston, palun tutvustage leitnant „Starost“ kuidas „Starost“ juhtida. Ovidiusel käsen õhtu lasta täpselt kell kolm päeval „Sõja kompani keemilise laboratooriumi Barceloonas“, siis kustutada tuled Londonis, Berliinis ja Pariisis. Teil, kallid Sherlock Holmes tuleb tagasi pöörduda Pariisi ja mu nimelt anda marschal Gore'ile mu seefordne käst katkestada mobiliseeritud sõdurite saatmine Marceille'i. Pariis saab ära mõetud. Panaasia armeede pealetungi all ei suuda keegi vastu panna. Kuid teid piüütakse pantvangiks võtta, siis garanteerin ma isiklikult teie julgeoleku. Gentlemanid, see on kõik. Puhake ja olge valmid. Hommikuni,“ lausus lord Roster tõustes ja kumardades lahtus jaalist.

Pärast arvamiste vahetust hakkasid liiga liikmed laiali minema.

Floridan ja leitnant leppisid kokku, et külastavad angaari pärast õhtusööki.

Boicienne'ile naeratas õnn Pariisi külastada, kuid rahutus surus hiski ta hinge.

Ta äraandmine oli üldteatud ja hirm represioonide eest ei lahkunud temast.

Kuid lord Rosteri käst oli talle piüha.

Mac aga kasutas aega luureks.

Muhkis läbi kõik lossi urkad ja kolkad, kuhu mõis tungida, kuid

leidis nehe lõhutamat. Rõõjal — ainult saladuskiffus. Põgene-
mine oli hõusatu ilma tõrvalise abita.

„Häts andis ta alla.

„Ilmus lord Rosteri kabinetis ja teatas „truualamlusest“.

„Lõssi kontsertsaalis oli kontsert — astusid üles Gaston, kes imeks-
panuväärt ilufasti laulis prantsuse keeles „Glandria rhapsoodia“,
Florian mängis viiulil „Ase surm“ ja Piccimore „Sonett“, „Aereol“ dekla-
meeris hispaania keelel ballaadi ja doktor Sven ei malmistanud vähe
lõbu Klondyke elu jutustamisega.

Leitnant ja Nelly ei olnud kontsertsaalis.

Neid mõlud imepärastelt nõiduv lõunamaa loodus.

Mias, palmide krooni all istusid kaks armastuseõnnest pisardatud
ja kuulasid mere tasast kohinat.

Leitnandi jalge ees löi tasafelt nurru leopard.

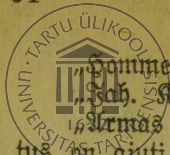
„Nelly, kui nüüd see äraneetud sõda lõpeb, kas teie pöörate tagasi
Euroopa?“ küsis leitnant wargelt.

„Ei, ei pööra. Mu isa sõidab Uus-Meremaale. Seal on meie
astansioon. Meie olime sunnitud põgenema. Mu isa on ju „hädasoht-
lik anarkist“. Ta kirjatöö „Kultuurse“ maailma häbitööd“ häwitati
prantsuse liidu otjusega ja talle mõisteti seljataga viis aastat wangis-
tust. Kui Pan-Asia wõitjaks jääb, siis saab Uus-Meremaa iseseiswaks
rahwaste liidu liikmeks ja meie wõime tagasi koju pöörduda,“ wastas
Nelly kurwalt ja kiindudes pilguga paljutähisele waffsele taewaröö-
dile, lisas taja, „ma igatjen wäga kodu järele. Ei suuda oodata sõja
mõidukat lõppu.“

„Nüüd pole enam kaua, Nelly, ja maailm puhkab wereist ja
õigeist... Nüüd ei enam kaua,“ wastas mõtklikult leitnant.

„Kuid inimkonnale löödud haawad ei parane nii pea. Miljonid
shwreid, miljonid wigastatud. Mis suguse jumala nimel on see elaja-
siffus? Lausus wärinaga hääles Nelly ja, pöörates kurwa näpsele leit-
nandi poole, küsis: „Kas teie ei kardate kurma?“

„Ma... jah... Kuid milleks see küsimus?“ küsis leitnant hää-
mastuses.

„Samma on ju teie esimene sõit tsüklop „Starosel“.
 „Jah. Kuid mind kaitseb hea ingel. See olete teie, Nelly.“
 „Armas sõber, kui tihti mängib saatus kurjasti inimestega. Saatus on ajuti meie vastu nii õiglusetu, väikeste liblikeste vastu kosmojes.“

„Ma lähen sügavas usus tõe ja headuse võidu hädasohtlikule teele. — Ma kõhklefin enne veel, kuid nüüd, tutvunedes liiga printsiipidega — kuulun ideeliselt ihu ja hingega lord Rosterile. Ja kui saatus tahab... nüüd mu õnne lävel koristada mind elurajalt — suren ma saatusst õnnistades. Ma nägin õnne,“ vastas Nelly kätt mõttes leitnant. Ta hää märises kirjeldamatus valus ja samal ajal tõstis tiimuline rõõm ta lahuurse õnne piiridele.

Nelly laskis kuldse peatse ta õlale ja sojistas taja:

„Armastatud... meie jääme elama... Teie sõidate meiega Uus-Meremaale... Seal on ilus ja inimesed itlemata lihtsad ja suurjuga. Pärismaalased, keda hävitas meie kultuur igajuguste „absentidega“ ja efektsiatega.“

„Aga mu ema?“

„Ja, emagi sõidab meiega... Mu armas ema te sure ammu ammu... Teie... jina... luba see mul korraldada. Uduisest Sondonist päikeseküllasesse Uuele-Meremaale,“ vastas Nelly rõõmsalt ja paitas lahkest leitnandi kätt.

„Sinekena ja, mu Nelly, neitsike,“ lausus tuliselt leitnant ja suudles tormiselt ta kätt.

„No, no, noormees. Kas siis nõnda võib?“ hüüdis naljatades neiu, rõõmust ja paitusest hiilgades.

Nende hingedes sündis armastuse poem...

Sõmmikul sukeldus Torpeedo merre ja temal sõitsid ära lord Roster, Floridan, Voicienne ja teised liiga liikmed.

„Areol“, Mac ja leitnant jäid ootama „Starose“ päraltõudmist...

Weel weetiid lihtsõje õnneliku kohtamise aja feltjis aias Nelly ja leitnant, weel hiilgasid nende südamed elurõõmust ja ei teadnud, et hirmus surm waritses kangelast...

 „Lada“ kuli „Aero“ ja teatas, et „amfibius“ — „Staros“ on
 angaariis.

Kõrgemad tütarlapseid lastudes juundus leitnant Iosfi poole.

Mac ja leitnant lastusid maa-alusesse angaari.

Seal ootas ka juba hiiglane „Staros“.

Sajaneljakümne meetri sügavusel tormas „Staros“ rohetas
 merisääris.

Ja saavutades ülima kiiruse, ujus pinnale.

Tõusis weepinnalt ja lehvitas tiibu.

Kõrgemale ja kõrgemale.

Päikese poole... Tuhat meetrit!

Kõrgemale! Rakstuhat wiiskada!

„Weel kõrgemale,“ mõtles leitnant „Staros“ liigutatud olles sõna-
 kuulelikust hiiglasest.

Kuuskümmendwiis hiiglaeroplani sõitsid Nankingist wälja lord
 Rosteri tehtud ülesannet täitma.

Kolmetuhande meetri kõrgusel, hullumeelset kiirust mõttes, lenda-
 sid „Starosed“ wastu Pan-Euroopa pommipildujate häwitajate õhu-
 laewastikule, mis olid ehitatud kuulsa ameerika inseneri Sourbon'i
 mudelite järgi Chikagos. Need häwitajad olid warustatud 20.000 S. P.
 jõuliste mootoritega ja wõisid lennata kuni 350 kilomeetrit tunnis, kuid
 „Starosed“ ületasid neid seitsemekümne kilomeetriga.

„Staroste“ kohal ülal keerles neljajaja jala pikkune „Tibris II“,
 aeroplan, mis oli warustatud Pan-Masja kõigi tehnikamedega, nagu
 „surmakirtega“, „sulatajaga“, „fengaaliga“, „titroliidiga“, süütawaid
 pomme ja „mitraljeesi“ wäljawiskawa aparaadiga.

„Tibris II“ juhatajad jaapani lendurid major Schiro-Kasi ja kap-
 ten Maru-Dtara ja wiiekümneisikuline meeskond koosnes parimaist
 jaapani õhuasjanduse eriteadlastest.

„Tibris“ sai raadiotelegrammi, et Pan-Euroopa laewastik koos-
 neb fajaist neljastkümmest üksusest ja ligineb laewastiku baasile, Gar-
 biinile.

„Staroste“ eskadrill seadis enda lahinguforda — jagunes kolme
 kolonni ja rituaalselt waenlasele wastu.

Suba jünnitajid Pan-Euroopa pommid, täidetud patšillidega, Madriidistofri fortide kohal hävitustööd, kui horitšondile ilmusid „Starosed“.

Wietofillilised zenitšahurite juud tulistajid Pan-Euroopa aero-plaane...

Neli kuulidest õnnelikult tabatud hiiglast langesid süütudes wal-libele, kuid ülejäänud jatkasid „surma“ pildumist.

Tõhkewate pommidede däämonlikus katsofonias märises taewas, aga all uulitšail, platšidel wäänlesid krampides inimesed — Pan-Euroopa õhulaemastiku ohwrid.

Õhufui kõi tungisid äkitselt wälja pilwedetagusest sinast „Starosed“ ja hakkasid külwama hullunteelse tulega waenlase areoplane.

Jordid all waikisid:

Baia filmusena haarasid „Starosed“ waenlase eskadrilli.

„Tibris II“ heitis peakolmikusse esimese wihu „surmakiiri“ ja neli terasindu lendasid alla.

„Starosed“ tulistajid soomusest läbitungimaist kuulipildujaist ja lammataw, kollane suits kattis pilwena taewa, kus sündis titaanide¹⁾ wõitlus.

Seitse „Starost“ hukkusid pan-eurooplaste šahurite pommidest — kuid „Tibris II“ pani tegewusse oma „aoliidi“ kaamera...

Wioletškiirte wihud langesid radiaalselt ülalt alla ja paneuroop-lased hakkasid üks teise järele reast wälja langema.

Wanööwerdades waenlase aeroplanide kohal ja ümberhaaratud ringi loomale tõmmates awasid „Starosed“ oma šahurite tabawa tule.

Pommidede lõhkemise müriinas sündis õhus hirmus wõitlus, edu läks ühelt poolt teisele, aga kui „Tiberis II“ oma „aoliit“-šahurite pikad torud pan-eurooplaste peale pööras, tuli ülekaal pan-aasia-laste poole.

Sirmiate lõhkemistega langesid „pan-eurooplasted“. Ei aidanud wende saatankitšud kiirlaste mitralšeešid ega suitsutõššed.

Kaššikümwendiwis minutit šahetšistšümne peal langesid nelikümwendikuis Pan-Euroopa aeroplani reast wälja, kell üks seitse

1) hiiglast

minuti teipämaal lastusid ülejäänud Vladimostoki aerodroomile, olles jurnitud alla andma.

Siis rünnustanud see mõit linna elanikke — liiga koshmaarjed olid jaja ohvrid.

Seitse tuhat naist, last, noort ja wana kodanikku leiti mürgitatult linna uulitsailt.

„Ratku“ hatjillid tapjad nad kohal.

Tabatud lendurid ja meeskonnad saadeti tugeva walwe all riitlejale ja wiidi Nankingi.

Raadiotelegramm „Tibris II“ teatas maailmale uuest „16“ wõidust „Pan-Euroopa“ üle.

„Starosed“ pöördusid tagasi Nankingi.

„See on ju kuulmatu!“ hüüdis lord Steamure, „Pan-Euroopa föderatsiooni nõukogu“ esimene sekretär, „pan-asiadid“ lastjaid õhtu neli dreadnoughti ja iiksteiikümmend riitlejat. Ma loen meie mängu faotatuks, kui pööret paremusel ei tule.“

Temaga vis-à-vis istum wanapoolne isand erufindrali wormis kehitas õlgu ja wastas:

„World“ kirjutab täna, et Ameerika andis käsu katkestada ekspeditioon-wäeojade saatmise Pan-Euroopasse. Aga see tähendab katastroofi algust. Ohulaowastiku häwitamine Vladimostoki kohal neetud panastiaade poolt wõttis ameeriklastel igasuguse tahte. Need masinad on ju nende tehnika produkt. Mis kella ajal on „nõukogu“ istung?“

„Kell wiis õhtul, kindral.“

„Suwitam oleks teada, kas tulewad „Sõjanõukogu“ liikmed?“ küsis kindral näpitsprille kohendades.

„Lord Ginzemore ja admiral Witty lubasid tulla. Marshall Gore ja kindral Roque de la Roche ei wiibi Londonis. Teie teate selle põlatud lord Whitemani noodi sisu?“

„Ei, aga mis?“

Sekretär wõttis kirjutuslaua jahtlist desiffreeritud telegrammi teksti.

„Palun, lugege,“ ütles ta seda kindralile andes.

Ma pean teie pealinnad pimeduses. Kui seda vähe, hävitan meemärgi, kuid ei tagane. Mu käes on võim sundida teid kapitaliseerimisele ja ma täidan selle. Ei mingisuguseid kompromisje enam. Ma ei luba teil maailma eludega mängida. Pan-Mafia volitas mind teile nooti saadma järgmise sifuga. Sõjaministreeiumi sififr V 369 A. Pan-Euroopa förgemale nõukogule. Koo-piad liitvõgede juhatusel. Pan-Euroopa tegemõgede peastaabile. Sõmesele Siguste Liiga Wolitatud Nõukogule. Ühendatud riikide walitjusele ja Skandinaavia rahmuste föderatiivsele liidule.

N o t.

Pan-Mafia förgema nõukogu volinikuna — mina, lord Austen Roster-Whiteman panen ette kuulutada 48-tunnilise waherahu läbi-rääkimiste pidamiseks sõjategemuse ausa liitwiderimise suhtes Pan-Mafia ja Pan-Euroopa wahel. Pan-Euroopa sõjapidamise har-baarne süsteem sunnib Pan-Mafia nõukogu kuulutama lubatuks äärmised abinõud ülekaalu saavutamiseks temaga wõitlewate riikide masside peale. Kui Pan-Euroopa nõukogu mu ettepaneku tagasi lükkab, olen ma sunnitud tarwitama wõitlusmeetode, mis risti wastu käiwad igasugusele arusaamisele inimarmastusest ja huma-nismi eetikale. Ma hävitan täiesti sõjabaaside tsentrundid — see on esiteks, teised — laewastikud, nii mere- kui õhu-, hävitan ma ära ja kolmandaks — ma katkestan igasuguse ühenduse huwitatud riikide wahel. — Mu parlamentöör, „16“ liiga liige, Pan-Euroopa kodanik Vincent Boicienne ilmub Pariisi wastuse saamiseks. Mitte mingisuguseid repressioone minu delegaadi wastu. Wastus täpselt formuleeritult.

Lord Whiteman-Roster.

Soomuslaew „Torpedo“,

Luges kindral kowasti ja ta energilisele näole lastusid warjud.

„Kuidas meeldib teile, ah?“ küsis sekretär.

„Ideaalne! Loon on jellel lordil õige... Suwitaw, kuidas rea-geeriwad jellele noodile meie föderatsioonid?“

„Meie ei anna järele ahwarduste peale! Meie ei wõi häbistada meie rahmuste au pan-asiatide ees!“ hüüdis sekretär ärritatult ja läks telefoni juure.

„Andestage, kindral, ma kõnelen admiraliteedi esimese lordiga.“ ütles ta austavalt kindralile.

„Gumala pärast,“ lausus see heasüdamlikult ja tõusis. „Ministeerium? Ministri kabinet,“ ütles sekretär ja saades vastuse, lausus: „andestage, härra minister, et teid tülitan. Mis uudist? Kuidas? „Torpeedo“ Pariisi kohal? Wiskab pomme... Kui kole! Jda frondil paaniline põgenemine. Pan-Mafia wäed waldawad juba Reimsi-eelseid positsioone. Hüwa. Ma sõidan.“

Erutatud sekretär pani toru käest ja kindrali juure minnes lausus raskelt:

Teated on koshmaarsed, kindral. Vääne frondil taganemine, ida liin langeb kokku. Ei, meie kaotame.“

„Peab kapituleerima,“ lausus kindral ja wõttis laualt mütsi, ulatas sekretärile käe.

„Kägeniseni, lord Becheling,“ ütles ta ja wäljus kumardades sekretäri kabinetist.

„Kõike wõis oodata, kuid ei ainult paanilist taganemist. Seal on meie walitud wäed,“ pomises sekretär mitmesuguste ettekannete kimpu kiindudes.

VIII.

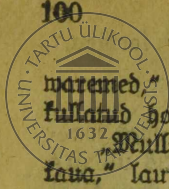
Enne piiril.

Kahe päewa pärast pöörasid „Torpeedo“ ja kolm „Skarost“ loksi tagasi.

Suur oli Nelly rõõm, kui leitnant, kes oli wõtnud õhulaewa nimme, teda termitas.

Nad läksid aeda ja peitsid endid metsikuisi wiinamarjust lehtlase. „Ma olin ju pärast nii erutatud, mu arnatas,“ ütles Nelly naerates, waabates „Skarose“ kaunile näole.

„Ja mulgi ei olnud rõõmus... Mu mõtted keerlesid siin... Nelly, Nelly. Milline koshmaar on sõda. Mis me läbi pidime elama, see on hirmus. Meie aparaadid häwitafid keemiaajama... Ma juhtisin oma aparaadi häwitatud linnale ja selle wallanud pan-eurooplased said hukka meie pommidest. Tuhanded ohwrid. Teel tagasi — raadio-telegramm: Gibraltarid fordis õhku lasta. Sada tonni „kontlentrit“ ja

„Maremed“ vastas leitnant kurvalt ja ta pill kindus laugele päitelest
kullatub horisondile.

„Mulle kõneles humanituul isa, et nüüd ei kestu jee tapatalg enam
lausa,“ lausus Nellh ja, kumardudes heleda glütsiini poole, rebis jelle
aroomilise õie.

„Mu järgi, nähtavasti, tuleb teenija!“ ütles „Staros“, nähes
lähenevat neegrit.

Nellh naeratas heasüdamlikult:

„Do, ei, Bob toob kirja. Ma näen ta näol naeratust. Kirja
huues on ta alati — rõõmus.“

„Kellele?“ hüüdis neuu tõustes ja neegri juure minnes, jiru-
tas käe.

„Maksa „Starosel“ on au emalt kirja saada,“ lausus neeger ja
andis Nellhile kirja.

„Mulle? Emalt!“ hüüdis leitnant üleshüpates, rõõmsalt.

Nellh andis talle kirja edasi.

Rõõmsasti pekkis „Starose“ jüda, kui ta ümbrifu lahti rebis,
millel jesis kummalise sisuline aadress:

„Torpedo“ „Starose“ jaoks.“

Nellh ja leitnant tulid pingi juure tagasi ja istujid.

„Armas poeg, ma olen meeletult rõõmus, et sa elus oled.
Min hirmsasti ärritatud ajalehist lugedes, et sa wangi olid wõe-
tud. Kuid nüüd olen ma rahulik. Mind külastas juursugune lord
Whitemann ja andis edasi su terwituse. Minu pärast ära mu-
retse, ta oli nii hea ja maksis mulle su pooleaasta palga ette
mälja. Ma olen nüüd kindlustatud. Armas poeg, lord White-
man teatas mulle, et ma wõin jind kahe nädala pärast külastada.
Ta tuleb mu järgi ja meie sõidame su juure. Girmus mõelda:
ma lendan! Kuid mis teha. Ma tahan nii wäga oma poja üm-
bert kinni wõtta ja teada ta meeleolu. Sa, kallid pojake, wõid
mulle nõnda kirjutada. Lord Whitemani nõu järele. London,
Peapost. Poste restante, Merdserj, Glinstone 3169. Kiri anna
lord Rosterile ja ta saadab mulle. Kallistan jind jo juudlen.

Su ema.

Saitsku jind saatus!“

Luges
Tartu

Leitnant erutatult ja haaras hoidmatus rõõmus Nelly ümbert

Neiu muutus ootamatuhest üleni punaseks.

Ta filmad läikisid ja purpursete huulte ümber hiilgas naeratus.

„Nelly, Nelly armas. Ah, kuidas ma sind armastan,“ hüüdis „Skaros“ ja tõmmates oma juure tütarlapse kuldse peakeste, juudles teda otjaette.

„Misjugune hea ja suurjugune on meie Lord Whiteman,“ ütles ta õnnejoomastuses ja tänus, „kõike on ta ette näinud. Ja sarnast rüütlit neatakse Pan-Euroopas.“

„Lord Roster on parim inimene, keda ma kunagi olen tunnud. Ja ega asjatult ei ole talle allunud miljonid meie liiga ideelisi liikmeid. Ja nõnda siis näed ja oma ema... Ma tean, kuidas see peab sündima. Su ema sõidab „Torpeedol“. Ta tuuakse automobiilis kaldale ja mõetakse seal aeroplanile. Kas sa pole veel Dianat näinud?“

„Ei,“ vastas „Skaros“.

„Shtujöögi ajal tuleb ta jaali. Suvitaw daam.“

„Kes ta on? Lordi naine?“ küsis „Skaros“.

„Ei ole veel... Diana on, nagu ma kuulnud, Napiri maha-radsha tütar. Ta ohwerdas äraarvamata rikkused meie liigale.“

Leitnant maatas kavalalt tütarlapsele ja küsis:

„Nelly, kes on need saladuslikud pseudonüümsed liiga liikmed?“

„Sa tahad öelda, kes peituvad nimede „Ramses“, „Areol“, „Ovidius“ ja teiste nimede taga. See küll, ma avaldan sulle liiga saladuse. Kuule ja unusta, mis ma ütlesin. „Ramses'e“ nime all peitub professor, Boston-tehnika akadeemia akadeemik Henry Vlohd, tõmmu „Areol“ on portugalia prints Juan Bobibon-Riccijoro, „Ovidius“ — kreeklane, endine horeograafilise instituudi õpetaja Barnassjoses, „Gaston“ — kuulus Saksimaa professor Moritz von Steinzinger, „Floridan“ — esimene Prantjasmaa lendur, „Ewen“ rootsi professor arstiteaduse, keemia, bioloogia, psühhiaatria, filosoofia, matemaatika alalt ja egiptoloog, „Herbert“ — taani õpellaane-keemik, „Egmont“ — prantslane, miljonäri-wabrikandi Maurice Ducheni poeg, „Rax“ — jamaajugune ameerika miljardäri Rothmilli „ärakadunud poeg“, „Ana“ — Egiptuse poeg, waraode Udir-Mt-Ana järeltulija, „Raks“

 Kari Euroopa tergeatleetika gümnaast-tsempioon. Talle kuulujid miis aastat üliõpilise oliimpiamängude loorberid. „Androgenus“ — teinasti äärmiselt veel mitte ammu maailma ajalehed kui meie aja parimaist pöördist — ta nimi on Leontinius Brandil. „Grik“ — miljardär, terajetrusti omanik Ameerikas — Raymond Elmans, „Maurice“ — kindralstaabi kapten-major — Braunschweigi prints Heinrich-Eitel ja lõpuks armas „Olaf“ on winkinglane, Taanima poeg — Olaf Rasmussen. „16“ koosseis on väga mitmesugune, kas pole nõnda? lausus Nelly ja „Skarose“ kuuenurga külge õit kinnitades lijas, „ja miid veel kaunis inglane-lendur „Skaros“, kelle nimi julle teada.“

„Jah, mu pääsute. Kõik see on ülihuwitaw. Ma olen rõõmus, et astusin liigasje. Tuhat korda rõõmus — sest siin leidsin ma maapealse õnne. Väikene Nelly... Pea sõidab mu ema ja ma ütlen talle omaist piiritumast õnnest. Aga kas ja oled rõõmus, kuldjuukseline Nelly?“

„Meeletult rõõmus. Ja tead ja, mulle näis ifka, et mind walgustab siin miski ime... Ja waata, miid on see täide läinud... Millal ainult lõpeb sõda? Do, kui ju ennem mõiksimine siit tagasi ellu minna,“ wastas Nelly ja lastis usaldawalt pea leitnandi õsle.

„Nelly. Kus meie wiibime?“ küsis „Skaros“, tütarlast ümber õlgade wõttes.

„Ma ei tea... See on saladus... Peaaegu aasta wiibin ma siin ja veel keegi pole nimetanud meie asukohta,“ wastas Nelly.

Trepile ilmus livores neeger.

„Meie järele!“ hüüdis Nelly, „lõunatama.“

Neeger astus nende juure ja teatas kumardusega, et palutakse lõunele.

Nelly ja leitnant tõusid.

Tõusis leopardki, kes „Skarose“ järele tatsus.

„Ohtul uuesti aias,“ jostistas „Skaros“ Nelly kõrwal minnes.

„Do, ei, armas. Ohtul on tee mu juures mu neitsilikus toas. Kas pole nõnda?“ lausus Nelly ja waatas leitnandile.

„Skaros“ ei wastanud midagi.

Ainult filmad hiilgasid ja huuled tõmbusid naeratusje.

 Pan-Euroopa kõrgem nõukogu keeldus likvideerimast sõjategewuit ja pealeti peeti Pan-Asia delegaat Mac Konrady pantvangina kinni. Pärast ultimaatumis antud aja möödumist lord Roster, koku lepides Pan-Asia sõjawägede ülemjuhatusjega, kirjutas ette saata Prantsusmaa ja Saksamaa piiridesse wiis Asia diviisjoni.

Säwitajate eskaadrid said käsu kiires korras kohale jõuda Nagasaki angaaridest kawatsetamasse merilahingu piirkonda Skageraki juure.

Sündinused hakkasid hargnema: Pan-Euroopa eskaader, koosnevat enam kui kuuestteistkümnest dreadnoughtist, sajaolmekümnekahesast soomuslaewast ja sajašeitsmekümnekahesast kontr-miinihäwitajast ja ristlajast, koondus Skageraki lähedale, Skandinaavia ristlajate laewastist ristles allveelaewade kaitstel Bas de Calais' lähedal.

Pan-Euroopa üldine mobilisatsioon paistis frondile miljonid sõjawäge ja tankide diviisjonid said Vickers'i tehastelt tuge.

Saabusid imeelufad-tankid, warustatud kaugelelaskjatega ja „surma liirte“ aparaatidega.

Wiendal päewal pärast ultimaatumi tagasilükkamist löid lõffele inimajaloos enneolematud lahingud — kuuekümneseitsme miljoniline Pan-Euroopa sõjawägi algas pealetungi kümnetuhandelise kilomeetri pikkusel frondil...

Kuid kuendal päewal jõudsid Wladiwostoffi Pan-Asia transportid märskete sõjawäeosjadega ja saadeti kiires korras transportlennukitel üle Warsjawi-Polotski sektori.

Ja nii kuue päewa kestel...

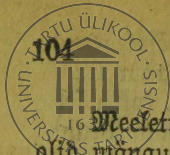
Ülekaal oli juba Pan-Asial — ta armee ületas aukartustäratava arwu — jada miljonit.

Reimsi orud juba niisutusid ühendatud sõjawägede mereist, juba tungisid jaapani eelmäeosjad Itaalia laguunidesse ja Alpide kõrgustikkudel tatatasid waprate kodumaad kaitswate helmeetslaste kuulipildujad...

Waremete murrus puhkasid Pan-Euroopa linnad — Soisuanne, Straßburg, Reims, Amien, Namur, Wilno, Milano ja Hamburg — Pan-Asia pommipildujate eskaadrite ohwrid.

„Torpedo“ ja nelikümmendneli „Kraosj“ kui karistaw, halastamatu saatuse käsi pildusid tuhanded tonnid „tritroliit“-pomme...

Surm... surm ja surm niitis miljonilisi ohwreid...

Meelerus mõitluses pörfasid kofku hiiglased — rahmad ja inimelud
olid mängutanniks järelandmatu walitfejate kätes.

Paitawalt kuldas päite rannaliima, rahulikult latfusid lained, laiali
langedes piistadena pingilistuiwa jügarawaisje mõtteisje wajunud Nelly
ees.

Juba tats nädalat, kus „Staros“ on mõitlustules, juba tats nädala-
lat, kus neiujüda on piinlemas ärewuses — ainult lühildane raadio-
telegramm, mille terwitus hinge rõõmustas.

Nelly kõrwal istus ta isa ja luges pakju raamatut.

„Aeg oleks sul, isa, tuppä minna — pea saabub hämarik,“ ütles
Nelly, heites pilku wanale õpetlasele.

„Do, ei... Ma weel tahan läbi lugeda ihe peatüki ja siis kabi-
netti,“ wastas wanamees, pead raamatu kohalt uiles tõstes.

„Ja,“ küsis neiu taja ja langetas käe isa õlale, „millal ometi kord
lõpeb see koshmaar... Millal lõpetamad inimesed üksteise tapmise?“
Prohmesjori nägu muutus jüngeks.

Ta tõukas farnprillid kortsjus otfaesile.

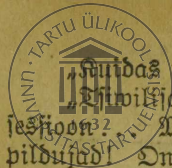
„Ma mõtlen pea. Pan-Asia lähed wastu edule. Weel jaabumad
kolm korpust aasialasi... Kuus korpust wenelasi, ja ülekaal on meie
pool. Markiis Oshijama wiib jaapanlaste wolunteeride armee Staa-
liasse. Nelly! Need kõik on noormehed 22 aasta wanuseni. Waimus-
tusfega ja ideelised mõitlejad... Mäda Euroopa peab surema. Ei ole
maapeal aset egoistidele,“ wastas prohmesjor ja tema näol mängles
naeratus.

„Milline koledus! Do, Jumal, milline koledus!“ hüüdis Nelly,
ja fina, isa, fina õpetlane, puhta teaduse julane, farnase ükstkõijusfega
õnneled Euroopa huffumisejt.“

„Ja! Ta on seda ära teeninud.“

„Millega?“

„Aastatuhandete festel tä tagus mõõde, häwitas teisi. Mis oli
Euroopale — hiinlane, hindulane, perslane, sipai, singaleelane, riff-
kabiil? Määratumad India, Afrika, Asia territooriumid olid Euroo-
pale kolooniateis. Ta wõttis neilt maa produktid, elulised jõud. Kuid
mis andis ta neile?“, farnmilt kulme kortsutades sõnas prohmesjor.

Kuidas mis? Kuid tsivilisatsioon?" vastas tütarlaps.
 Tsivilisatsioon? Täna alandlikult. Whisky.. Sirdar... Kont-
 sioon? Misjonärid... Politsei... Tankid... Aeroplanid, kuuli-
 pildujad! On neile seda vaja? Do, ei. Gommikumaa tsivilisatsioon on
 kaugelt kõrgem meie omast. Meie võime uhteldada oma teadusmees-
 tega, kuid neil on Buddha, Konfuutsius, Muhammed, Rabindranath Ta-
 gore, Krishnamurti. Filosoofid — maailma tõelise tsivilisatsiooni apost-
 lid. Tsiviliseerima ei tähenda orjade peremehets hakkamist. Olla kul-
 tuurne — see ei tähenda tsiviliseeritud policemeni nuudi all olla. Do,
 ei. Tsivilisatsioon — on raaskide ja klaside ühetaolus."

Sa tead ju, et Pekingi Euroopa kvartaalile ei ole hiinlased ligipääsu.
 Sa ju nägid, kuidas käisid ümber neegritega — walged. Ja mis on see
 Lintji kohus niisugune — ja tead! Sa kuulsid, kuidas käisid inglased,
 hispaanlased ja prantslased ümber Marokkos riffidega. Sa oled kuulnud
 teadaandeid Siiria mõitudest. Ei ja ei. Euroopa kultuur on olnud vägi-
 walla ja sõja ideede kandjaks. Ja nüüd on jõudnud kättemaksu tund.
 Gommikumaa võidab Lääne," lausus prohwektor ja näidates käies ho-
 risonidile, lisas, „seal kaugel lahinguväljul otustatakse Euroopa saatus.
 Seal hävitavad Idamaa rahvad waletõe tsivilisatsioonid... Ja ei kesta
 enam kaua, mu lapsed, kui see kõik häike."

Seisataval südamel kuulatas neiu isa prohwektliku kõnet, aga ta
 mõtted olid — nüüd lahingutules wiibima „Starofega".

„Ma lähen nüüd. Mul on vaja läbi rääkida Washingtoni proh-
 wektor Silesiga. Ta ootab mind täpselt kell kuus telefoni juures," ütles
 wanamees tõustes ja tüdruku otsaette suudeldes lonkis lossi poole.

Magusalt lõhnajid tumepunased roosid, toredasti naeratajad õrnad
 aroafarid ja magnoolide pööstest kandus aroomi. Seledasti lõikasid
 tiibadega läbi õhu firjud liblikad, lenneldes kuldloolise Nelly pea ümber,
 kuskilgi pööias loputas papagoi tiibu ja häälitsetes waljusti kalju-
 kotsas.

„Sumal, Sumal, saada rutem tagasi mulle mu armas pois. Olen
 wäsinud tad ootes. Crutus surmab minu," ohkas Nelly, kiindudes ruffi-
 lille juure pilguga piiritumma taewakaugusse.

Ja oleks nagu ime sündinud — horisondil miksufid woobid ...

„Undis! eh!" nr. 137 (13).

„Torpedo“, järele ruttasid „Starosed“ ja „XXXV“.
 Toredesti ujus hiiglane tuhande meetri kõrgusel.
 Nelly alljatas rõõmsasti ja tormas losfi.

Kurwad teated ...

Floridan oli gaasidest pimedaks tehtud, „Ramses“ raskesti riinda haamatud ja väsimatu „Aeol“ oli huffunud Simploni tunneli õhulaftamisel.

Sügawa kurbuse jäljed ilmusid leitnandi näole, kui Nelly juures istudes jutustas talle viimaste päevade mõtlustest.

Mitte ükskord ei täitunud ta ilus pill pisarast ja värisenud huuled lausudes kosjmaarseid iisfikasju Pan-Euroopa ja Pan-Aasia veri-jeist ohvreiseist.

„Nelly, kaunid linnad lamavad nüüd varemeis... Meie wiskafime Reimsi kohale tuhandeid pomme... Pealetungiwaise inglise-prantsuse sõdurite armeedesse juhtisin ma isiklikult surmaküired. Üheksakümne kilomeetri ulatavusel katjin maa furnitehadega... Soissonne'i ei ole enam. Jaapani-Wene patareid pühkijid ta maa pealt. Verdun on maetud meie 62-tolliste kiirlastjate kuulide alla. Pommitamine kestis seitsekümmend kolm tundi. Wahetpidamata seitsekümmend kolm tundi tuld ja terast. Boulogne'i pargi kohal jai „Ramses“ haamata „punasest aeroplaanist“. Ta rinda tungis õhukuulipilduja klaaskuul. Sig on purustatud ja kops puruksrebitud... Waewalt jääb elama. Waene Floridan ta on nüüd pime. Meeletujeni wahwa ja kaunis aarmorreel! Kuid nüüd on meie mõit ligidal. Täna hommikul waldas meie dessant Plymouthi ja Duvre'i. Wahetpidamata jaabuwad Pan-Aasia sõjawäed. Rouge-Nda eskader blokeerib juba Ameerika randa... Indo-Hiina jaabab kaks miljonit wärskeid jõude. Wiimased teated kõnelewad, et Pan-Euroopa eotab Ameerika ühinemist, kuna blokaadiga ta huwid puudutatud on. Kaanada ja Inglismaa dominioonid kuulutasid wälja täieliku iisefeiwuse, pidades erapooletust. See on meie prohweessor Steawarthisoni teene... Ja, Nelly, wiimane inimkonna lahing! Sõda — sõjale. Mõõdumud nädala jooksul on Pan-Euroopal reast wälja langenud sõduritena üheksasada seitse tuhat, haamatuina kolm miljonit neliskümmend kaks tuhat... Kosjmaar... Sudus... **Maailma tragöödia,** lausub

leitnant erutatult ja surus õrnalt tütarlapsi kätt, kellel hübelesid silmis pisarad.

„Milleks see tapp?“ oigas Nelly, „kus on siis inimfond? Inimfondes on kiitnud kõrgete wendluse aated.“

„Ea tuleb, Nelly. Pärast hirmsaid wapustusi ja torme — tõuseb hele tõe ja armastuse päike... Meie parlamentöörid pakkusid uuesti rahu, mis siis Pan-Euroopa lord Rosteri ettepaneku tagasi lükkas? Ah ja, kas ja tead, mida tahawad nad teha Mac Konradhga?“

„Mida?“

„Ea on antud sõjawälja lohtu alla kui äraandja,“ wastas „Staros“ õõnjalt.

„Ea wiidi ju wägivaldselt, nagu sindki „Torpeedole“, jai neiu häbe matust jultumusest erutatud.“

„Ma olen jamuti väljaspool seadust kuulutatud,“ wastas leitnant kurwalt ja lihas naeratades, „seadus, mille nimel saadetakse korda tapmist, ei ole mulle enam kole. Ma olen arusaanud, et Pan-Nafia lahendab ideaalselt neetud sõjaküsimuse... Lähme, Nelly, vaatama Floridani.“

„Lähme, mu oma,“ laususid tase neiu huuled ja ta tõusis.

Nad väljusid raamatukogu koridori ja suundusid ukse poole, mis oli märgitud „3“ tähega.

Ettewaatlikult ust awades wiis leitnant Nelly eesriietega kaetud akendega tuppa, kus lebas woodil Floridan.

Ea juures istusid prohwektor Glyne ja doktor Ewen.

Floridani ilus nägu oli surmfahwatu.

Silmad tuhmid — piimakarwa filmaterad olid pöördud liikumata dooktori poole.

Nelly läks woodi juure ja hirmsast walust wärisewate huultega lausus:

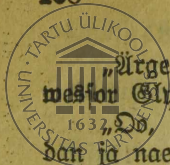
„Tere, Floridan.“

Floridani nägu tõmbles, moonduis nagu kõweraks.

Ea kattis käega silmad ja oigas:

„Nelly... tere.“

Ettewaatlikult wõttis neiu pimestatu käe ja seda surudes ütles:

„Irges kurvastage — te hakate jälle nägema. Doktor Eben ja professor Ohne teevad teid terveks.“
 „Do, ei, miss Nelly... Ei usu,“ vastas pead raputades Floridan ja naeratas kurvalt.

Pikk, kõhnavõitu energiliste näojoontega professor Ohne jilus läega Floridani otsaest ja selge, helde naeratusega lausus meendunult:

„Sulgen teid weenda, noormees, et neljateistkümnepäeva pärast võite teie jälle, kui peaks olema vaja, juhtida teie kuulust „Torpeedot“. Pan-Euroopa gaaside koosseis on mulle tuntud. Meie korrespondent, professor Sinclair on teada saanud Chemniki keemia laboratooriumide saladuse.“

„Rahthemata, Floridan, ja saad jälle nägijaks,“ tõendas doktor Eben, „meie kutsusime kuulsa okulisti *) Tokioft, professor Karo-Mara-Schi. Ta on maailma walguš. Homme õhtul saabub ta siia konfiliikumile.“

„Kas tõesti?“ hüüdis Floridan kirjeldamatus rõõmus.

Seleda lootuse naeratus kattis nüüd ta nägu.

Ta otsesui nõrk wari langes jälle näole kurbus, kui ta küsis:

„Kuidas on „Ramišese“ terwis?“

„Sädaoht on nüüd möödunud. Meie tegime doktoriga operatsiooni. Klaafikillud on wälja wõetud. Kopsu läbilaskmine ei ähwrada enam surmaga,“ vastas Ohne ja Nelly poole pöördes, lisas: „miss Nelly, waja on haige üffi jätta. Erutusel ei ole talle kasuks.“

Floridan noogutas pead ja suu ümber kujunes lahke naeratus, kui ta ütles:

„Do, härra professor, miss Nelly on mu sõber. Ta ei tee kahju mu terwišele. Ja ma olengi nüüd tugewam. Teie tagasite mulle terwemise ja nüüd ma juba... peaaegu näen.“

Rangelase meel — Floridani wabrus, mehifus liigutas kõiki...

„Teie olete tõeline „Karas“, hüüdis pühalikus waimustuses erutatud Ohne ja jurus tugewasti Floridani kätt.

„Ei, professor, teie eskite, päris „Karas“ on mu peigmees,“

*) Silmaarst.

lausus Nelly naeratades vastu ja jüniseid filmi mahalüües näitas leitnandile.

„Kas ta siis on?“ hüüdis Floridan.

„Ma olen siin, kolleeg,“ vastas leitnant woodi juure minnes ja Floridani kätt võttes.

„Olen rõõmus, sõbrake. Sa tulid õnnelikult välja sellest „Inferno“st, lausub see ja haardes leitnandi kae, raputas seda, „miks tõde palata — oli moment, kus ma mõtlesin, et sa hukkusid. Sest Saks „Bogel“ viskas ju aparaati kuus pommi. Ja kuidas sa ometi said maanduda purustatud tiibadega?“

„Külm veri, mu sõber, ja mu armsa neiu Nelly palved,“ ütles leitnant, rõõmust järevalle neiuale waadates.

Doktor Sven wiis Nelly kõrwale ja sofistastas:

„Baja on ta üksi jätta. Gommitul on operatsioon. Hädaohhtikum hädaohhtikutest. Palun teid lahkuda.“ Ta tegi leitnandile käega märgi ja see jättis Floridaniga jumalaga:

„Na, kuni homseni, sõber. Ma pean minema aparaati proovima. Ole terve ja looda.“

„Ja, ma peaaegu näen,“ naljatas Floridan. „Kõige paremat. Termitusi „Maailma walitsejale,“ kõigile tuttawale. Anna edasi, et Floridan pole weel hukkunud. Weel saawad Wendluse waenlased nii mitu korda tunda hirmuwarinat mu lendudest.“

„All right!“ hüüdis leitnant ja läks Nelly poole.

Nad wäljusid saali.

Professor Glyne ja Sven jäid pimedada juure.

Proloog.

Rogu faewas oli külmatud üle miljoneist heledaist tähtedest... Need loosi ümber oli mähitud pimedusse ja joobnustawama aroomi. Kaugele, kaugele kadus kuu hõbewalgusest ülekallatud meri. Loosi teise korra atnad on heledasti walgustatud — saalis oli „16“

üigete loosolek.

Korallpuude all istusid Nelly ja leitnant.

Ma kardan nii väga su pärast, armas. Miks olid ja ise malms
minema sellele hädasohtlikule avantüürile? ... Mu armas „Staros“,
kui veel hilja pole, jäta see käsi jaapanlase täita,“ ütles neiu pead leit-
nandi Dale nõjades.

„Ei, Nelly. Ma lähen uuel „XXXV“ ja hävitän gaasi transpor-
tide baasi. Mulle on teada fogu riist, tungida läbi malmwate aero-
plaanide ahelikute pole kerge. Kuid meie „lindude“ kiirus ületab nende
masinad. Mind juhivad soom päästa sajad tuhanded ohvrid pimestami-
sest. Kui ma transpordet õhku ei lasse, algab kolmekümne tunni pärast
lahing Namuur—Doubain'i liinil. Meil on teated, et Pan-Euroopa
49. armee võtab vastu peale tungi ette ... ta on toetust saanud. Sa, oo
õudust, nad võtavad tarvitusele sulatajad, „sammastajad“. Mu kohus
on inimarmastuse nimel, Nelly, ära hoida paljude, paljude elu ähwarda-
wat hädasohtu. Minuga lendavad kaasa Jack, jaapanlane Sato-Ura, ja
neljateistkümmneliikmeline meeskond. Täpselt kell kolm päeval lajnen ma
transportide kolonni õhku ja teatan sulle sõnaga „õnnelikult“. „Tor-
peedo“ teostab homme kõige hädasohtlikuma operatsiooni Pan-Euroopa
ühendatud laevastiku pommitamise. Lord Roster juhatab isiklikult hä-
vitajalt „Xerxes II“ meie gwomide-monoplanide eskadrilli. Homme ...
Zah, homme on Pan-Euroopale uus hoop,“ vastas „Staros“ waimus-
tatult ja Nelly käsi wõttes tõmbas ta rinnale nende sõnadega, „aga sina,
mu pääsuke, erutud asjatult.“

„Ei, mitte asjatult. Sa ju tead, et lastes õhku selle ujuwa gaasi-
lae, langed ise mürgi sfääri. Wõi on ta sulle ligipääsmatu?“ Iaujus
neiu erutusega ja ta sõrmed wärisesid leitnandi käes.

„Ma tõusen kõrgusse, rutem, kui gaasid mind tabawad,“ Iaujus
wapralt „Staros“. „Nelly, mu uus aparaat on truu sõber!“

„Andku Sumal,“ ohkas neiu wäiksel.

„Küüd pole enam kaua Nelly, ja meie joome sinuga õnne elufari-
kaist. Ei kaua enam, mu kulbloktine Di, ja meie puhkame wiimse sõja
soledustist ... Seal kangel, kangel su isa estansias *). Wiimne sõda. Kas
pole see ilus, ülendaw muusika inimkonna unistustist? Wiimne sõda ...
las pole see hiiglaselik, titaanlik maapeal elawate utoopia teostamine.

*) Entwila Uue-Meremaal.

111
M
Niipea, kui ainult rahu tehakse, kirjutab lord Roster ette hävitada kõik inimühkuse abinõud. „Atlantiseaga“ tuleb kogu Pan-Aasia ja Pan-Euroopa, ei kogu maailma kongress tulevase Kosmopoliidi wormide väljatöötamiseks. Kõik riigid, wabariigid ja rahwused muudetakse ammajamats mõimnats solidaarseks maailma waimuks — „riigiks kosmopoliidiks“. Rahmuslik sõwinism, territoriaalküsimused, kauplemise hegenoonia, koloniseerimine, wassalism — jee kõik langeb muinasjutu walda. Waa peal sünnib suurim waimu rewolutsioon ja orjusest päästetud homo sapiens leiab unustuse rahulikus töös... Do, Nelly, Nelly, kui ilus on mõtelda sellest unest inimkonna koidust,“ lausus leitnant tõmbas tulijelt Nelly enda rinnale.

„Ent kui palju ohwreid!“ hüüdis tütarlaps.

„Rad on wajalikud, mu laps, lunastusohwrid.“

Kõikjelt langesid aeda kiirteheitja pimestawad kiired. Leitnant ja Nelly wõpatajid.

„Punane“ aeroplaan!“ hüüdis leitnant.

Keljajaja meetri kõrgusel keerles hiigla biplaan, mis hiigla punaste koonusetaoliste tiibadega.

Raks kiirteheitjat „kompajid“ lossi, libisesid mööda puud, maad.

„Staros“ hüppas ruttu püsti ja haardes Nelly kaisu ruttas „barri-barri“ puu tihedate oksste alla warju.

„Kas tõesti on meie baas ülesleitud?“ sõjistas ta warjupaigast waenlase aeroplaanile waadates.

„Lähme lossi!“ lausus ta, ruttu Nelly kae järele haardes.

Rad läksid mööda kõrwalalleed lossi ja jättes Nellyt eeskotta, tõi mas leitnant jaali.

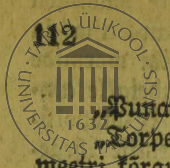
„Lord Roster!“ hüüdis ta, „lossi kohal on „punane“.“

Kõik olid hämmastunud, ainult lord Roster iiksi ei kaotanud end ja kästis kindlasti:

„Torpeedo“ peale!“

Wõne minuti pärast pistis „punase“ aeroplaani taga nina meest wälja „Torpeedo“.

Sahjesid tiivad ja hiiglane krutwis enda õhku.

„Punane“ aeroplaani tuled kustusid.

„Torpeedo“ saavutas hullumeelse kiiruse ja oli peagi kahetuhande meetri kõrgusel.

„Punane“ otsustas nähtavasti lahingu vastu võtta — müües kseniitahuri ja pommi lõhkemine kattis „Torpeedo“ külje kildudega.

Loosi tornis, aina juures, olid gruppeerunud loosi elanikud, all, angaaris, kes palatolil töö — valmistusid lennule „Staros“ ja „XXXV“.

Leitnant ja Voicienne istusid juba „XXXV“ kabiini, kui tuli alla Egmont ja leitnandi poole pöördes, lausus:

„Kiiresti ida suunas väljalennata ja mahalasta neli Rotterdamist väljajõitnud „Matroosi“.

Danges loosu kabiini pneumaatiline üts. Minas löi põlema valgus ja „XXXV“ hakkas sükselduma.

Ilma tagajärjeta mitu pommi „Torpeedo“ pihta välja lastes hakkas „punane“ aeroplaan ülespoole tõusma, kuid niipea, kui ta „Torpeedo“ kõrgusele jõudis, purstasid viimsest violettüüred.

Keljast „surmatambri“ lendasid äkki välja pommid — silindritaolised miinid ja üks neist lõi ka „punase“ aeroplaani külge.

Kõlas kõrvulukutav kõrgatus.

„Torpeedo“ löikus õhu värisemisest ja langes mitukümmend jalga allapoole.

Müüsesid „punase“ aeroplaani kseniitahurid ja läitwad pommid langesid „Torpeedo“sele.

Kaitwad soomusseinad päästsid waenlase aeroplaani, kuid temast paremal ilmus „Staros“ omal „XXXV“.

Ja lühike, milistam sihin löikas läbi õhu — lva otavast käest juhituna „XXXV“ pealt lastud miin tabas „punast“ aeroplaani.

Setfels löi taemas valgetis violettvalgusest ja kõlas plahvatus.

Kivina langes „XXXV“ alla ja idapoole pöördes lastis välja kolm raketti. Termitus.

„Punane“ aeroplaan hakkas liuglema. Wägemad tiivad ripusid

Liikumist. Ja kuusjada meetrit loesift eemal langes hiiplane mee-
 püandele.

„Punajel“ hiiudis Dvidius häälekõwendajasse tumedaile kujudele
 „punajel“ aeroplaanil:

„Tulge wälja, gentlemanid! Mitte mingijuguseid mastupanu
 katseid!

Arvatud kabiini uksest tulid wälja „punase“ komander Steggert,
 neli ohwitseri ja kaksümme kolm inimest meeskonnast.

„Pan-eurooplased“ astusid kabele allweepaadile ja lätsid jaloni-
 gidesse.

Uksteise järele tulid jaali „punase“ aeroplaani ohwitserid ja mees-
 konna liikmed. Pikk, sale, energilise näoga komander Steggert, blond
 kolmekümnewiieaastane, läts lord Rosteri tugitooli juure ja lausus
 erutatult:

„Sir, mina ja mu alamad oleme teie wõimuses. Meeskonna nimel
 palun teid telegrafeerida meie häbistawast pääsmisest. Wähe on au
 ellu jääda... Seda enam, et meie kõik oleme Pan-Euroopa „Rahwaste
 Sõpruse“ asjotfiatfiooni liikmed.“

„Ma ei saa teist aru, komander Steggert,“ kakkestas ta pehme
 muigega lord Roster, „teie kõnelete „Rahwaste Sõpruse“ asjotfiatfioo-
 nist, aaa jamal ajal huffas teie korjar tuhanded pan-aasjalased.“

„Enne kui teie mõklete,“ ütles nagu möödaminnes lord Roster,
 „kirjutab Pan-Mafia ette Pan-Euroopale — sõjariistad maha panna.“
 Steggerti nägu moondus jõuetust wihast.

Ja wõttis koboouririst rewolvri ja pani ta laua äärelle.

Ühendatud prantsuse-inglise eskadri kohal tiirlesid aeroplaanide
 eskadrillid walweteenistust pidades — ülidreadnoughtid, jõomuskaewad,
 ristlējad ja miinihämütajad olid õhumalme rõngas.

Kuid keegi ei oodanud waenlast, kust ta tuli.

Reljateisikümne tuhande meetri kõrgusel ruttas „XXXV“, juhitud
 „Staroieft“.

Ja wastawate mõõtmisaparaatidega waenlase laewastiku seisukohta
 äramäärates hakkas alla liuglema.

Sinijas öös ei kuulutanud miski õnnetust ette...

Ja nagu hiilgam meeteor langes taemaforgusest alla uhele orav-
noughi leefim tera.

Dreadnoughti terasmastid, masinate osad, fahurite lufud, lugema-
tud poolfud lendafid õhku ja keft neid moondunud, puruksrebitud pan-
europlafed.

Särgnes mitu plahwatust.

Dreadnoughtid „Pan-Euroopa“, „Aineid“, „Virginie“, „Wilson“,
„Astoria“ lendafid õhku ühes soomuslaewadega „Koljat“, „Kentuffi“,
„Paris“, „Latinae“, „Memphis“, „9996“ ja wiie ristlejaga.

Sa õudsest uudisest sai kuulda maailm:

„Döl wastu 16. augusti wistas „Torpedo“ inglise-prantfufe
laewastiku seijukohale lõhkewaid pomme. Kuritegeliku lennu-
õhwrüks langesid meie wakra laewastiku ukfused ja neliteistkümmend
tuhat merimeest. Igawene au langenuile.“ — — — — —

Londonis purustas rahwahulk admiralteedi. — — —

149 Lancasteri ja 204 Firi rügement keeldusid minemast desjant-
franspordile. — — —

Langenhausti armee läks täiesti wenelaste poole üle — — — — —

Wladiwostokis maandus kindral Schai-Kara-Schani armee — — — — —

India on mobiliseeritud üksteistkümmend miljoni.

Amieni ümbruses ilmusid uued „panaasia“ tankid. Nende ime-
elufate kõrgus on 360 jalga. Warustus — kuusteistkümmend 24 tolli-
list fahurit. — — — — —

Suur-Britannia mäetööliliste liit nõuab sõja lõpetamist, ahwarda-
des streigiga. — — — — —

Atlandi ookeani walitus on üseläinud Jaapani laewastiku
kätte. — — — — —

Lord Whitemani-Rosteri ajukoht on teadafaadud. Kuulus „punase“
aeroplani juht komandör Steggert sõitis wälja äraandja pesa häwi-
tama. — — — — —

Nõnda kirjendafid kõige Pan-Euroopa tähtsamate ajalehtede peal-
kirjad.

Pan-Asia jatkas okupatsiooniwägede saatmist ja ta direktiivid
wiidi täide plaanikindlast ja terve mõistusega.

Kui Pan-Euroopa saatis sõjaliinile tuhanded, kümmedtuhanded ja

115.
tajaanuanded, mis tõendas Pan-Aasia oma vägesid miljonite ar-
meedega.

Kõikide Nagu naeratas idamaise fanatismiga jurmale minnes.

— — — — —
— — — — —
Ei kannatanud kaheajamiljonlise mäe pealesurvet wälja Pan-Cu-
roopa ja otjastas kapituleerida.

Selisesid kirikute kellad, mõirgajid wabrikute wiled ja laewade si-
reenid.

Linnad ilustusid lippudega.

Möödusid siis päewa pärast sõjategevuse lõpetamise protokollide
allkirjutamist, kui tuli Londoni lord Roster, esmakord pärast seda, kui
lahkus taft lord Whitemanina.

Waimustatud rahwahulkade kirjeldamatu rõõmuhõiskete saatel,
teif indostani küttide ja jaapani wolantööride kolonne sõitis ta autos
„Tnimeje Liiga“ presidendi marquise Dshi-Ukuia ja india poeedi, wana-
wana Side All Ibnesi saatel.

Täga järgnesid mäepealikud — india, hiina, jaapani, persia, bu-
haara armeede kindralid ja lõpuks sammusid ühtlases salangis*) „16“
liikmed, eesotsias Androgenus lehwiva sinise lipuga.

Disekui meri oigas waimustusest lugematu rahwahulk, nähes neid
tubeleid idee eest wõitlejaid.

Kõrwuti „Skarosega“ läks tore kuldlokilline sinijilmne tütarlaps —
Nelly. Shusõidu majori „Skarose“ naine.

Pärast neid läksid nagu pronkskujud pan-aasia mäeosad — jaapani,
hiina, wene, india, alshiri ja teised kütid, paljud toredais kirjuis Ida-
maa turbanites wõi sõjawälja mundreis.

Londonile haruldaselt selge päew suurendas wõitjate toredat käiku.
Kuid kõikjal wäljariputatud Pan-Aasia manifestis oli öeldud:

„Sõbrad! Wennad! Meie tulime siia mitte kui waenlased
ja wõitjad. Ei. Meie toome teile paljumiljonilise India, Jaapani,
Hiina ja Wene rahwamasside terwituse. Sõda on lõpetatud. Tnim-
Lonna häbistus on kadunud. Kui ainult „Üleilmiline Rahwaste
Söderatsioon“ finuitab ühie kooselu walitsemisstatundi ja wormi,
religioonide, raasjide ja fastide jalliwuse ja armastuse alusel, pöö-

meie tagasi koju, et anda edasi teie vennaliffu terwitust
 majajäänud emadele, isadele, õdedele ja vendadele. Sinine lipp
 Walge totka kujutusega — meie embleem, terwitab teid, mennad ja
 bed. Elagu inimkond! Olgu terwitatud ühedigustus ja tõeline
 wabadus.

Kõrgema Kõukogu President:

Lord Roster.

Liikmed: Marquise Dschi,
 Sidi Ml Sbnés,
 Kaln-Dag-Ura".

„Atlantises“, Ban-Nafia pealinnas oli pidulik mansoleumsi awa-
 mine „Tundmatule Sõdurile“.

Awamisel olid kõigi rahwaste delegaadid.

Pühalikus töötuses andsid kõik delegaadid wande mitte enam lahenda
 inimeste kannatusesega ja murega maapeal elawate rahwaste wahel
 tekkind arusaamatusi, waid rahus ja üksmeeles, austades iga elawa
 õigust ja wabadust kaasatöötada tulewase Snimeje loomisel. . .

Kaljujerwal istuwad Nelly ja ta mees.

„Nelly, millest ja mõtled?“ küsis naise kätt wõttes „Staros“.

„Snimeste kummalisest jaatusjest“, wastas Nelly, kauni näoese
 mehe poole pöördes, „waat meie oleme õnnelikud, aga kuipalju on õnne-
 tuid, iseäranis nüüd peale sõda“.

Wegamööda, mitte rutates tulid kaljukallakut mööda üles kaks inti-
 mest — Ema ja Jsa.

Nelly märkas neid ja josisstas rõõmjalst mehela:

„Waata, meie wanad tuttawad“.

„Ja, kui jarnased on nad teisteisele nüüd“, wastas mees.

„Sarnased?“

„Jah, mu ingel. Nad jaawutasid raha. Nad teawad, et meie
 armastame ükssteist. Ja nende naeratused on heledad.“

„Meie elame sinuga rahulikult, kas pole tõsi?“ küsis kawala naera-
 tujga Nelly.

„Jah!“ wastas talle mees ja juudles õrnalt naise kirspunajeid
 huuli.

Sõpp.